Stimați cititori,

Revista „Anticipația" apare, începând cu nr. 544/545 – după cum ați putut observa – din două în două luni, având 64 de pagini. Pentru a nu pierde nici un număr și fără să faceți din căutarea ei pe piață o preocupare constantă, vă puteți abona trimițând contravaloarea abonamentului pe un an – 29.000 lei –, fie direct la redacție (pe adresa: Cornel Daneliuc, P-ța Presei nr. 1, București, sector 1, cod 79781), fie în contul nostru – 403401 – la Banca Agricolă SA, SMB. Prețul abonamentului rămâne neschimbat întreaga perioadă de un an, până la expirarea lui, aceasta însemnând că veți primi 6 numere de revistă!

În curând va apărea

ALMANAHUL ANTICIPAȚIA 1998

care va putea fi procurat de la redacție (printr-o comandă scrisă sau telefonică) cu plata ramburs, ori de la chioșcurile RODIPET sau de la difuzorii particulari.

I.S.S.N. 1220 - 8620

Anticipația

COLECȚIA DE POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

Lumina unor zile de-altădată

550/551

SOCIETATEA ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ SA

anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF
editată de S.C. „ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ" S.A.
Nr. 550/551

Societate cu capital de stat, funcţionând sub egida Ministerului Cercetării şi Tehnologiei, înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J 40/6775/1991

SUMAR

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU – director
NICOLAE NAUM
VIORICA PODINĂ

Director adjunct
CONSTANTIN PETRESCU

Director economic
CARMEN TEODORESCU

Redactor literar
MIHAI-DAN PAVELESCU

Lei 5000

Tehnoredactor
PAVEL D. CONSTANTIN

Coperta
IONUŢ BĂNUŢĂ

Difuzarea
CORNEL DANELIUC
CRISTIAN ANGHELESCU
Telefon: 617 58 33 sau 223 15 10 int. 1151
Cont: 403401 BASA-SMB
Cod fiscal: R 1578216

Tiparul:
Tipografia FED
Grupul Drago Print

Abonamentele se pot face la oficiile poştale, precum şi direct la redacţie.
Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET S.A., PO BOX 33-57.
Fax: 004-1-312 94 32
Telex: 11995

Adresa: Piaţa Presei Libere nr. 1, Bucureşti, cod 79781
Tel: 617 58 33 sau 223 15 40 int. 1151
Fax: 222 84 94
BUCUREŞTI
ROMÂNIA

PAVEL D. CONSTANTIN

GENERAŢIA PRO şi SF-ul

În urmă cu câteva decenii, psihologul american Abraham Maslow s-a gândit să pună în ordine trebuinţele omeneşti şi a emis „teoria nevoilor umane". Le-a ordonat într-o formă piramidală, la bază aşezându-le pe cele primare: de adăpost, de securitate, de hrană şi de sex. Pe undeva pe la mijloc, cu aspiraţii spre vârf, se găsesc necesităţile de afiliere, de înţelegere, de stimă, de frumos şi de iubire împărtăşită. În vârful piramidei ar trona cea mai luminoasă şi mai puţin accesibilă dintre toate: nevoia de autorealizare.

În ceea ce ne priveşte, stăm cât se poate de prost la acest capitol, foarte puţini dintre conaţionalii noştri izbutind să ajungă în vârful buclucaşei „piramide a lui Maslow". Dintre ei, mai mult de două treimi sunt de vârstă medie şi înaintată, o zecime până în 30 de ani şi, cu multă îngăduinţă, circa două procente sub 20-18 ani. Lucru foarte îngrijorător dacă luăm în considerare atât de „îndepărtatul" şi „banalul" *viitor al naţiei*. Cotidianele publică aproape săptămânal ştiri şi articole despre „migraţia creierelor româneşti", sondajele de opinie ne arată fără dubii câţi adolescenţi ar părăsi ţara dacă li s-ar ivi ocazia, iar firmele particulare, cele care ar trebui să absoarbă forţa de muncă tânără, refuză să angajeze absolvenţi, în ciuda facilităţilor fiscale oferite de stat, pe motiv că nu au experienţă.

În această situaţie, tineretul român, evident mai liber şi mai descătuşat ca niciodată, pe fondul unei certe crize a autorităţii de stat, educaţionale şi familiale, încearcă să compenseze lipsa de atenţie cu care este tratat de către societate printr-un teribilism care generează (degenerează) deseori (în) violenţă. Cel mai recent exemplu este odioasa crimă din Cişmigiu, săvârşită cu o bestialitate incredibilă, sub ochii nepăsători ai „gardienilor morţii".

Cum s-a ajuns la aşa ceva? Un posibil răspuns ar fi vicierea comunităţilor de tineri, încă de la cele mai fragede vârste, prin intermediul unor programe de degenerare culturală, morală şi spirituală, prin care se urmăreşte menţinerea oamenilor la un nivel superficial de reflecţie, astfel încât individul să poată fi controlat mai uşor, să devină consumatorul ideal. *(Parcă am citit cu toţii ceva SF pe tema asta, nu-i aşa?!)* Reclamele care cheamă la îmbogăţire rapidă inundă absolut toate posturile de radio şi televiziune din România, ziarele abundă de femei goale care aşteaptă să le suni, pe bani grei, ca să-ţi şoptească obscenităţi la ureche, nu e serial şi film de lung metraj care să nu conţină măcar o scenă de violenţă, iar informaţiile despre catastrofe naturale, conflicte interetnice, acţiuni de contrabandă transnaţională, atentate cu sute de morţi şi scandaluri sexuale prezidenţiale sunt primele care se dau pe post la emisiunile de ştiri. Acesta este Noul Mediu în care îşi duce existenţa adolescentul de azi, un soi de Om Nou, care face parte din Generaţia PRO şi căruia i se inoculează cu asiduitate sentimentul că aparţine acestei Generaţii.

Este chiar mediul în care suntem nevoiţi să ne creştem copiii, cărora nu le mai putem acorda atenţia cuvenită, prea încrâncenaţi să atingem noi înşine piscul „piramidei lui Maslow".

Dincolo de sloganurile „noilor" ideologii referitoare la drepturile, libertăţile şi valoarea omului, se pare că societatea modernă, condusă de companii transnaţionale, de ideologii anticreştine, de pofta nesăţioasă de putere şi bogăţie, de impersonalul „ban", nu pune nici un preţ pe om ca personalitate. El trebuie înrobit în propriile-i patimi, grupate în jurul lăcomiei şi a sexului, dorinţe aflate acolo, jos, la baza piramidei. Astfel, nu va avea puterea, voinţa, dorinţa de a schimba această lume care-i cultivă şi-i hrăneşte poftele primordiale. Omul nu mai rămâne decât un individ posesor de „drepturi", derizoriu în ansamblul existenţei. Din (cauza) păcate(lor) se profilează tot mai clar, în viitorul apropiat, o societate ostilă modului de viaţă tradiţional românesc, creştin, şi chiar ostilă unei vieţi desfăşurate în limitele bunului simţ.

Ce legătură au toate astea cu science-fiction-ul? La prima vedere, doar una tangenţială. Dar dacă acceptăm că visul cu ochii deschişi este cel mai la îndemână fiinţei umane la vârsta adolescenţei, că s-a împământenit ideea că SF-ul este literatura tineretului, atunci rolul pe care aceasta îl poate juca în formarea spirituală a viitorului adult se conturează cu deosebită pregnanţă. Din nefericire, tot mai multă lume, de la copii până la bătrâni, şi-au făcut o părere eronată despre SF. În filmele de gen prezentate pe micile ecrane de aceleaşi posturi care invită la îmbogăţire printr-un simplu telefon, abundă SF-ul catastrofic, lumile viitorului sunt zugrăvite în culori sumbre, societăţile umane sunt bolnave de violenţă şi chiar eroul principal, care ar trebui să lupte pentru bine, recurge la violenţe inimaginabile pentru a apropia fericitul deznodământ.

Cu riscul de a părea „nostalgic", invit pe toţi cititorii acestei reviste să lase liberă calea spre inima lor acelei literaturi SF a anilor '50-'60, în care „heirupismul" societăţii de tip socialist se regăsea la fiecare pagină, modalitate de înfăptuire a binelui, care, chiar dacă nu era decât idealizată, ne făcea pe noi, adolescenţii acelor ani, să ne gândim la viitoarea societate în care aveam să ne ducem traiul ca la un paradis în care tehnica de ultimă oră avea să facă viaţa oamenilor mai veselă şi mai frumoasă. Nu spun că ar trebui să revenim la tipul acela de literatură în revistele noastre SF, ci doar că ar trebui să luăm părţile bune ale acelei literaturi şi să le inserăm în poveştile noastre de acum, în locul scenelor în care abundă, de cele mai multe ori forţat, sexul şi violenţa, duse la extrem.

Generaţia PRO, care nu ştiu dacă mai citeşte SF, poate fi „readusă la viaţă" – cred asta cu tărie! – tot cu ajutorul SF-ului, lucru pe care tot mai multe cluburi şi cenacluri din ţară l-ar putea face printr-o implicare reală în viaţa adolescentului român. Iar nouă, făcătorilor de literatură şi de reviste, ne revine sarcina să luptăm, cu puţinele arme jurnalistice de care dispunem, din păcate destul de învechite faţă de cele ale vesticilor, pentru a diminua impactul mesajelor PRO cu care mass-media bombardează clipă de clipă imaginea vârfului „piramidei lui Maslow" din minţile şi sufletele viitorilor părinţi ai ţării româneşti.

Şi trebuie să mai fim conştienţi de un lucru: că în faţa atacului concentrat la care tineretul e supus, singura şansă de supravieţuire spirituală rămâne reîntoarcerea la învăţăturile biblice, la Biserică, pe care „nici porţile iadului nu o vor putea birui".

Să ne ajute Dumnezeu!

VOICU BUGARIU

Șapte feluri de a rata

În umbra prozatorilor realizaţi se află mulţimea dezolată şi fals veselă a rataţilor, a celor numiţi, în mod milostiv, scriitori minori. Se spune că „misiunea“ acestora din urmă este să „fertilizeze“ solul literar. Sau subsolul, dacă vreţi, din moment ce numele lor apar, când apar, în subsolurile paginilor de istorie literară. Adevăratul lor destin este uitarea. Celor cu vieţi suficient de lungi le este dat să o cunoască personal. Pe când numele celor realizaţi sunt rostite şi scrise din ce în ce mai des, ale lor sfârşesc prin a le spune ceva doar celor din cercul strâmt al scriitorilor.

Domnia contemporană a audio-vizualului a mărit mult expeditivitatea acestor execuţii literare. Înainte vreme, nerealizatul literar îşi putea păstra mai îndelung iluziile. Putea chiar să moară cu ele intacte. Astăzi lucrurile merg mai repede. Revistele literare au tiraje confidenţiale, iar editurile sunt interesate de foarte puţini autori români. Dacă nu reuşeşte să pătrundă în presa vorbită sau în vreo publicaţie de mare tiraj, prin apariţii sistematice, respectivul se trezeşte marginalizat într-un timp record. Practic, încetează să mai existe ca scriitor, rămânându-i să răsfoiască, nostalgic sau doar nedumerit, filele îngălbenite ale cărţilor sale.

„Viclenia destinului“ este înteţită în ceea ce îi priveşte pe scriitorii manierişti. Aceştia concep literatura într-un mod riscant. Arta lor combinativă, „anticlasicismul“ programatic, furia înnoitoare, modul lor „negativist“ stârnesc idiosincrasiile criticilor literari. De regulă, manieriştii se văd neglijaţi şi lăsaţi pe dinafară doar pentru că folosesc anumite modalităţi şi motive literare. Cărţile şi manuscrisele lor nici măcar nu sunt citite, din principiu. Ei sunt lăsaţi să intre pe uşa principală a Literaturii doar dacă ating rafinamentul maximalist al unui Borges. Permisivi cu povestitorii debili şi cu romancierii plicticoşi, pentru simplul fapt că aceştia sunt „ancoraţi în realitate“, criticii devin brusc nemiloşi şi dispreţuitori când se află în faţa unor texte manieriste.

Cum ratează prozatorii manierişti din România? Există mai multe căi. Unele sunt cele parcurse în mod tradiţional de scriitorii minori. Altele sunt specifice.

1. *Pseudo-veleitarul.* A avea veleităţi literare nu înseamnă neapărat neputinţă creatoare. Putem presupune că există veleitari falşi. Ei amână la nesfârşit clipa când îşi vor da măsura. De ce? Fiindcă se complac în simularea unei cariere literare. Ei dau târcoale Literaturii, nu ţin neapărat s-o „posede“, amintind de seducătorii fanfaroni al căror palmares este imaginar. Nu puţini par a acuza ciudata satisfacţie de vanitate a berbecului mâncat de leu. Este cumva nobil să fii contemporan cu marele cutare, să-l cunoşti personal, să discuţi cu el uneori, ba chiar să-i fii prieten într-o oarecare măsură. Publicarea câtorva texte asigură un astfel de statut. Autorul lor rămâne în stadiul de veşnică promisiune, inclusiv pentru el însuşi. Pe măsură ce anii trec, situaţia pseudo-veleitarului devine tot mai delicată. El adoptă postura „eternului adolescent“, dar vine vremea când pierde până şi visul vag că ar

putea deveni un scriitor de-adevăratelea. Această mutaţie semnifică transformarea lui într-un veleitar pur şi simplu.

2. *Animatorul.* Strămoşul animatorului literar este Mecena. În România „epocii de aur", animatorul încuraja, de asemenea, scriitorii, dar folosea banii statului. El era specializat mai ales în autori atraşi de literatura ce foloseşte modalităţi şi motive SF. Instituţia animatorului a prosperat în climatul ultrapermisiv al consfăturilor, convenţiilor şi cenaclurilor. Animatorii erau persoane capabile să deconteze cheltuielile sefiştilor, prilejuite de prezenţa la asemenea manifestări. Competenţa literară a animatorului nu se punea niciodată în discuţie. El era emulul lui Heliade Rădulescu, îndemnându-i pe tineri să scrie cât mai mult. Din când în când, totuşi, el comitea unele texte literare, de regulă nesemnificative. În această ultimă privinţă, Adrian Rogoz este excepţia care confirmă regula.

Destinul actual al foştilor animatori reflectă ciudăţenia instituţiei. În virtutea inerţiei, ei mai organizează câte un simpozion sau consfătuire, deşi acestea sunt în mod vădit anacronice, virtualii scriitori fiind prin excelenţă nişte persoane obligate să se descurce pe cont propriu.

Sunt animatorii nişte martiri, demni de a fi „canonizaţi" pentru sacrificiul lor impresionant? A pierdut literatura nişte texte importante pentru că animatorii n-au avut timp să scrie? Răspunsul la aceste întrebări poate fi dat doar de un prozator manierist. Acesta are de scris o ucronie, un text unde animatorii sunt scriitori prolifici.

3. *Traducătorul.* Când o persoană preocupată de literatură se îndrăgosteşte de o altă limbă decât cea maternă, apare un traducător. Cazul extrem şi pur este cel al exclusivismului. Reprezentanţii lui se angrenează într-o acţiune de aprofundare, ce durează decenii şi se încheie, practic, o dată cu perioadele active din existenţele respectivilor. Criticii traducerilor pledează călduros pentru caracterul creator al transpunerii unor texte literare dintr-o limbă în alta. Traducătorii sunt, de altfel, primiţi în uniunile de creaţie şi sunt consideraţi nişte scriitori.

Există şi cazurile unor mari prozatori ilustraţi inclusiv prin traduceri. De obicei, în cazul lor nu este vorba atât despre ataşamentul faţă de o limbă străină, cât de afinităţile descoperite la lectură. Un autor străin îi place într-o asemenea măsură, încât respectivul, ca suprem omagiu, îi învaţă limba şi îi transpune textele. De obicei, nu se produce o profesionalizare, traducerile de scriitor fiind mai degrabă subiective decât fidele.

S-ar putea găsi exemple contrare acestei scheme de comportament. Unii prozatori s-au „mutat" într-o altă limbă, reuşind să scrie (mai mult decât) plauzibil. Alţii s-au exprimat în mai multe limbi. Cutumele literaturii manieriste par a fi în mod special compatibile cu asemenea emigrări lingvistice. Totuşi, cel puţin la prima vedere, cazurile ilustre lipsesc, excepţia fiind Borges, care şi-ar fi scris unele texte în engleză.

Ratează traducătorii nişte cariere de prozatori? Ca şi în cazurile precedente, răspunsurile rămân de domeniul conjecturilor. Este evidentă, în schimb, deplina satisfacţie a unor traducători români contemporani, până mai ieri autori manierişti destul de prolifici. În loc să regrete timpul pierdut cu traducerile, aceştia ne lasă să înţelegem că prozele lor au fost nişte exerciţii conjuncturale, abandonate fără ezitări.

4. *Americanofilul/anglofilul.* Cazul celui căzut într-o transă admirativă ireversibilă faţă de limba engleză/americană seamănă celui al traducătorului. Impactul cu literatura manieristă scrisă în engleză este atât de puternic, încât respectivul începe să regrete în secret faptul că nu s-a născut la Los Angeles sau măcar la Londra. Urmarea este o anumită aversiune, conştientizată sau nu, pentru limba română. Ar fi prea simplu dacă am invoca snobismul clasic, manifestat în cultura noastră prin preferinţa pentru greacă şi apoi pentru franceză. Se pare că limbile popoarelor mai mici suferă o permanentă agresiune din partea limbilor de mare circulaţie. Astăzi, în ceea ce ne priveşte, „atacul" culturii americane/engleze este extrem de puternic, neputând fi comparat cu vreo „agresiune" similară din trecut. Televiziunea, muzica pop-rock, literatura manieristă (indiferent dacă foloseşte modalităţi horror, fantastice sau SF) îi asigură anglofilului cantităţi industriale din drogul său intelectual. Preocupat de evoluţia americanei

contemporane, a jargoanelor acesteia, autorul nostru potenţial uită că şi-a dorit, cândva, să devină scriitor sau/şi critic român. Cazul lui este, probabil, cel mai dramatic. În faţa sa se află două posibilităţi. Prima este folosirea limbii iubite în textele poprii, cu apelul discret şi umilitor la profesionişti, vorbitori nativi de limbă engleză. A doua este îndrăzneala amatoristică de a „da drumul" unor texte stângace, ilustrată de Cornel Robu în antologia *Twelve*, măsură a pendulării masochiste şi neputincioase între două culturi.

5. *Amatorul.* Când un animator nu are disponibilităţi organizatorice şi nici apetit pentru directoratul de opinie, rămâne un simplu amator. Adică o persoană preocupată în mod superficial de literatură, capabilă să dea la iveală câteva texte mai mult sau mai puţin reuşite. Ca şi pe animator, îl caracterizează o anumită frivolitate intelectuală, nereprobabilă, la urma urmelor. Spre deosebire de pseudo-veleitarul prezentat mai sus, amatorul nici măcar nu nutreşte intenţia de a deveni scriitor. El are, fără îndoială, o fire fericită, cunoscute fiind dificultăţile puse de Literatura Manieristă în faţa celor doritori s-o „posede".

Amatorul ideal este cel care nu publică nici măcar un rând în viaţa lui, menţinându-se într-o expectativă filosofică. Rareori se întâmplă astfel, practic niciodată. Doritor sa însămânţeze măcar simbolic literatura manieristă, amatorul dă la iveală câteva texte şi intră în „istoria literară". Mircea Opriţă, în scrierea sa dedicată „anticipaţiei româneşti", îi tratează pe amatori cu toată seriozitatea, ca şi când ar fi vorba despre nişte scriitori autentici. Ca efect, cartea respectivă are dimensiuni mari, ceea ce „dă bine". Dar nu mai mult.

6. *Rebelul.* „Generaţia '90" a produs un personaj interesant şi dramatic: autorul rebel, sosit în literatură cu toate tribulaţiile şi sfâşierile *rocker*-ului (drogat sau nu). Rezultatul editorial a fost volumul *Motocentauri pe Acoperişul Lumii*, Editura Karmat Press, Ploieşti 1995. O elaborare colectivă şi ultraşocantă, remarcabilă prin efortul lingvistic şi speculativ. Această antologie a fost încununarea încercărilor frenetico-semidocte, dar autentice, ale revistei *Jurnalul S.F.* în direcţia impunerii unui grup şi a unei direcţii literare.

O carte nedatată, apărută probabil în acest an, la aceeaşi editură, lămureşte şi mai mult profilul literar al „rebelului". De altfel, ea aparţine unei colecţii intitulate „Rebel". Este, de asemenea, un opuscul colectiv, dedicat formaţiei rock Led Zeppelin. Întreg programul literar al grupului de la „Jurnalul S.F." se regăseşte în biografia alcătuită (în colaborare) de Dănuţ Ivănescu (un prozator foarte talentat). Fapt ce părea neclar în naivele – şi totuşi puternice prin sinceritate – texte de direcţie din „Jurnalul S.F." se lămureşte. Respectivul grup literar a încercat să transleze în literatură filozofia şi ethosul *rocker*-ului, a persoanei preocupate obsesiv de un anumit fel de muzică. O încercare întrucâtva „împotriva naturi", arta cuvântului fiind, în mod esenţial, deosebită de cea a sunetelor. Poeţii simbolişti n-au tentat altceva, iar câţiva dintre ei, geniali, au rămas. În principiu, grupul de la „Jurnalul S.F." putea şi poate, deci, să reuşească. Dar cât de îndepărtată este deocamdată această reuşită! Cât de posibilă, dar improbabilă! Cu mult mai previzibilă este ratarea, alunecarea treptată în renunţare, în idolatria vană, neputincioasă. Un semn al acesteia din urmă poate fi considerată însăşi cartea menţionată (*Zeppelin von Rock*). Retranşat în postura destul de comodă a unui *rocker*, un prozator renunţă la lupta literară, caută „zei" capabili să înlocuiască Literatura.

7. *Indecisul.* Un caz curios este cel al prozatorului/criticului incapabil să adopte o atitudine univocă faţă de literatură. El nu practică nici dispreţul „canonic" faţă de literatura manieristă şi nici nu luptă fără rezerve pe baricadele „contraculturii". Tot încercând să argumenteze că Literatura este una singură, el alunecă treptat în eşec, fiind repudiat de ambele „tabere". Destinul lui este o ratare ceva mai complicată, dar reală. Îi rămâne să „distileze", din indecizia lui, o brumă de notorietate. În această acţiune, şansele lui sunt minime.

FLORIN PÂTEA

Gangland

Pe străzile din Gangland lumina ajunge atrofiată, bolnavă, zăbrelită. Lumină de flăcări. Lumină de laser. Lumină de neon. Rar – prea rar – peste zidurile roase de lepră se prelinge câte o rază de soare. Mai des vine ploaia să mângâie cu degetele umede caldarâmul ciuruit. Prin noiembrie, zăpada împrumută străzilor o aparenţă de puritate îndoielnică, cenuşie, pe care înfloresc grabnic bălţi de ulei şi pete de sânge. Aerul e dens, irespirabil, îngreunat de fum, gaze de eşapament şi jeturi de abur care ţâşnesc din conducte fisurate. Prin el, clădirile pe jumătate distruse apar ca o pasăre, sau mai degrabă ca un vis sinistru de care vrei să nu-ţi mai aminteşti.

A fost nevoie de ani, tehnologie şi un fel de sadism deturnat asupra obiectelor pentru ca zona urbană să capete înfăţişarea actuală. Peste clădirile din Gangland s-au aşternut straturi succesive de semne, graffiti paranoice, palimpsest de răni şi tatuaje pe pielea minerală a oraşului. Fiecare zid, fiecare faţadă, fiecare stâlp şi grindă poartă urme. De daltă. De graser. De sânge. De explozii. Hipertext ilizibil, cronică a istoriei urbane.

Peste carcasele eviscerate ale clădirilor se ţese o reţea multietajată de cabluri, grătare metalice şi ţevi, semănată pe alocuri cu şasiuri de automobile, antene parabolice şifonate şi panouri fotoelectrice ciuruite. Hăţişul a fost instalat pentru a îngreuna manevrele aparatelor de zbor, însă dă impresia că a fost întins de un păianjen monstruos, creatură hidoasă cu carapace de crom şi membre acţionate hidraulic, care pândeşte din umbră, pregătindu-se să soarbă vlaga oraşului paralizat.

În timpul zilei, Gangland este inert, rece. Pe străzi nu trec decât gunoaiele purtate de vânt. Ici-colo, faţadele vandalizate cu colţi prăfuiţi de sticlă spartă. La amiază, un fel de clarobscur cenuşiu izbuteşte să răzbată până jos, luminând întrucâtva nemişcarea şi tăcerea clădirilor în descompunere. Fulgi de funingine trec prin aer, ca nişte fluturi îndoliaţi. Oraşul pare atât de mort, încât s-ar putea auzi cum creşte iarba. Dar în Gangland iarba nu mai creşte de mult.

Noaptea, însă, înfloresc lumini palide, ca nişte roiuri de licurici risipite într-o grădină părăsită. Scântei de la aparatele de sudură. Lasere pentru detectarea ţintei. Jeturi de napalm. Focuri. Faruri. Proiectoare a căror lumină violentă, nemiloasă, parcurge straturile succesive de încâlceală metalică pentru a baleia cerul otrăvit.

Noaptea se aude torsul felin al motoarelor ceramice. Trăncăneală de deee-jay. Răpăit de arme automate. Frânturi de muzică. Scrâşnet metalic. Din adâncurile pământului urcă vuiete surde, ca gâfâitul unor demoni îngropaţi de vii. Noaptea, Gangland se trezeşte, iar glasul său compus din mii de zgomote suprapuse rosteşte poveşti întunecate.

Prin aer trec în zbor reptile cu aripi membranoase, a căror anvergură atinge zece metri. Minielicoptere teleoperate se strecoară prin ochiurile ţesăturii metalice, zumzăind ca nişte bondari. Câteodată acul nemilos al unui proiector le ţintuieşte în aer, şi pe cer

înfloreşte cu zgomot de tunet o crizantemă din flăcări şi scântei.

Pe străzi alunecă motociclete, viespi de crom şi email negru. Uneori, din beznă răsar vehicule blindate, iar alteori pavajul se cutremură sub paşii agili ai unor umbre imense, monştri cuirasaţi a căror trecere trimite trepidaţii până în măruntaiele pământului.

Gangland este locul unde găşti de adolescenţi îşi dispută teritorii, tronsoane de infrastructuri, informaţii. Este rezervaţie, laborator şi poligon. Aici sunt testate noile tehnologii. Sălbaticii urbani din Gangland folosesc unii împotriva altora arme, echipamente şi programe care, nu peste mult timp, vor fi utilizate de mercenarii zaibatsurilor în conflictele dintre megacorporaţii. Enzimele destinate rescrierii codurilor biochimice de fidelitate ale funcţionarilor-cheie, nanomecanismele utilizate în spionajul industrial, programele menite să semene haosul în reţelele competitorilor, tehnicile subliminale proiectate pentru cucerirea de noi pieţe, toate trec mai întâi prin Gangland. Fiecare penetrare a unei baze de date, fiecare foc de armă, fiecare mişcare de acolo sunt urmărite cu atenţie în Tsukuba, în Kansai, în Silicon Valley şi în habitatele din punctele Lagrange. Un delicat echilibru de forţe, menţinut între fragmentatele entităţi politice locale prin trafic de influenţă, şantaje multiple şi bani grei de către trusturile orbitale, le permite adolescenţilor să se vâneze netulburaţi unii pe alţii.

Sub seria de impacturi aleatorii ale conflictelor dintre găşti, aria urbană îşi schimbă lent configuraţia, devenind zi de zi mai stranie, mai ciudată. Un hipergraffito vizibil de pe orbită.

Cercetarea hărţilor s-ar dovedi zadarnică.

Locurile de importanţă strategică nu figurează niciodată acolo.

Desen de Marian Deaconu

LUMINA UNOR ZILE DE-ALTĂDATĂ

Scriitor consacrat de science fiction, Bob Shaw (n. 1931 în Irlanda de Nord) este, ca de altfel mulţi autori ai genului, de formaţie tehnico-ştiinţifică – fiind pe rând inginer constructor, proiectant de avioane, expert în probleme industriale şi ziarist. Începând cu anul 1977 se stabileşte definitiv în Anglia, iar din 1975 se dedică în exclusivitate scrisului.

Debutează în 1954, în revista **Nebula Science Fiction** cu povestirea *Aspect,* urmată de altele câteva, apărute în aceeaşi revistă. După o absenţă de câţiva ani, revine în 1965 cu povestirea... *And Isles Where Good Men Lie,* publicată în faimoasa revistă **New Worlds** – revistă stindard a „new-wave"-ului britanic în science fiction. Urmează apoi o perioadă de creaţie literară constantă, jalonată de apariţia mai multor romane: *Night Walk* (1967), *The Two-Timers* – (1968), *The Palace of Eternity* (1969), *One Million Tomorrows* (1970), *Ground Zero Man* (1971), *Orbitsville* (1975) – care-i aduce premiul sf-ului britanic pe 1976 –, *A Wreath of Stars* (1976), *Medusa's Children* (1977), *Who Goes There?* (1977), precum şi volume de povestiri, dintre care amintim *Tomorrow Lies in Ambush* (1973), *Cosmic Kaleidoscope* (1976) şi *Ship of Strangers* (1978).

Povestirea *Light of Other Days,* a cărei traducere o prezentăm, a fost publicată în 1966 în revista **Analog,** continuatoarea nu mai puţin faimoasei **Astounding Science Fiction**. Candidând la premiul „Nebula" din anul respectiv, povestirea i-a stabilit lui B.S. reputaţia de scriitor, fiind totodată şi cea mai cunoscută şi mai des antologată. Ulterior a fost încorporată, împreună cu două continuări, în romanul *Other Days, Other Eyes* (1972).

Lăsând satul în urmă, am luat-o în sus pe serpentinele pieptişe ale drumului ce ducea spre ţinutul cu sticlă lentă.

Nu mai văzusem niciodată cum arată o astfel de fermă şi la început mi s-a părut puţin cam straniu – un efect accentuat de imaginaţie şi de împrejurări. Motorul maşinii trăgea lin şi silenţios în aerul încărcat de umezeală, aşa încât aveam senzaţia că suntem purtaţi pe meandrele drumului într-o linişte parcă supranaturală. La dreapta noastră, povârnişul muntelui se îndulcea într-o vale cu pini seculari, de o incredibilă perfecţiune, şi peste tot se vedeau rame mari cu sticlă lentă puse acolo să absoarbă lumină. Reflectată de barele de susţinere împotriva vântului, câte-o rază din lumina asfinţitului mai sclipea fugar, creând iluzia de mişcare, dar, de fapt, nu era nici ţipenie de om primprejur. Şirurile de geamuri stăteau aşa de ani de zile pe coasta muntelui, privind ţintă spre valea cu brazi, iar oamenii veneau să le cureţe numai în toiul nopţii, când prezenţa lor vie nu se putea imprima în sticla avidă de lumină.

Erau de-a dreptul fascinante, dar nici Selina, nici eu nu scoteam o vorbă despre ele. Cred că era atâta ură între noi, încât amândoi am găsit de cuviinţă că e mai bine să tăcem, pentru ca resentimentele noastre să nu atingă nimic din ce apărea nou în preajma noastră. Plecarea în vacanţă, începeam să-mi dau seama, fusese o idee stupidă de la bun început. Crezusem că aşa totul se va rezolva de la sine, dar, bineînţeles, n-o putea face pe Selina să nu mai fie însărcinată şi, încă şi mai rău, n-o putea face să-i treacă furia că e însărcinată. Apelând la raţiune în faţa acestei situaţii dispe-

rate, am emis şi noi obişnuitele consideraţii, în sensul că da, desigur, ne-ar *plăcea* şi nouă să avem copii, dar... nu chiar acum, mai târziu, mai încolo, când le-o veni timpul. Sarcina Selinei ne costase slujba ei foarte bine plătită şi, odată cu ea, şi casa cea nouă pe care tocmai eram pe cale s-o cumpărăm şi la care acum nici nu ne mai puteam gândi cu ce câştigam eu scriind poezie. Dar adevărata sursă a iritării noastre era faptul că trebuia să recunoaştem direct şi fără menajamente că oamenii care spun că vor copii, dar mai târziu, nu-i vor, de fapt, niciodată... Tremuram de enervare numai la gândul că şi noi, care ne crezuserăm atât de deosebiţi, căzusem acum în eterna capcană biologică, laolaltă cu toate creaturile ce se împreună orbeşte de când lumea.

Drumul ne purta de-a lungul versantului sudic al lui Ben Cruachan şi începeam să întrezărim departe, în faţă, apele sure ale Atlanticului. Tocmai redusesem viteza ca să contemplu mai bine priveliştea, când am observat tăbliţa, prinsă pe un stâlp ca de poartă, pe care scria: „STICLĂ LENTĂ – Calitate Extra, Vând ieftin – J.R. Hagan". Un impuls subit, şi-am oprit pe margine, iar nervii mei resimţiră dureros zgârieturile ierburilor aspre pe caroseria maşinii.

– De ce-am oprit? Surprinsă, Selina îşi întoarse spre mine capul blond argintiu, pedant pieptănat.

– Uite ce scrie aici. Hai pân'acolo să vedem despre ce-i vorba. S-ar putea ca preţurile să fie convenabile pe-aici.

Glasul cu care Selina refuză ideea suna strident de-atâta dispreţ, dar eram prea prins de ideea mea ca să mai stau s-o ascult. Iraţional, mă stăpânea convingerea că făcând ceva extravagant şi trăznit vom ajunge iar pe linia de plutire.

– Haide, am spus, mişcarea o să ne facă bine. Am stat şi-aşa prea mult la volan.

Dădu din umeri ca să-şi manifeste încă o dată dispreţul, şi-apoi ieşi din maşină. Am urcat pe o potecă formată din trepte inegale de lut bătătorit, proptite în legături de nuiele. Poteca şerpuia printre copacii care ascundeau privirii vârful dealului; la capătul ei am dat de o fermă cu o casă scundă în centru. Dincolo de clădirea mică de piatră, ramele înalte cu sticlă lentă stăteau aţintite spre un peisaj în faţa căruia rămâneai fără grai: panta masivului Cruachan coborând lin spre apele lui Loch Linnhe. Majoritatea geamurilor erau perfect transparente, dar erau şi unele întunecate, ca nişte panouri de abanos şlefuit.

Ne apropiarăm de casă străbătând curtea frumos pietruită, când un bărbat înalt, de vârstă mijlocie, într-o haină cenuşie de tweed, se ridică şi ne făcu semn. Şezuse până atunci pe zidul scund de piatră care înconjura curtea, fumând din pipă şi privind către casă. La fereastra din faţă stătea o femeie tânără, într-o rochie portocalie, cu un băieţel în braţe, dar la apropierea noastră se întoarse nepăsătoare şi dispăru înăuntrul casei.

– Domnul Hagan? am întrebat nesigur.

– Da, eu. Aţi venit să vedeţi sticla, presupun? Ei, atunci n-aţi greşit drumul. Hagan vorbea răspicat, cu urme din accentul colţuros al scoţienilor de la munte, care sună atât de asemănător cu irlandeza pentru o ureche neexersată. Avea întipărită pe faţă una din acele expresii de suferinţă calmă ce pot fi întâlnite doar la cantonierii în vârstă şi la filozofi.

– Da, am spus. Suntem în vacanţă. Am văzut anunţul dumneavoastră.

Selina, care de obicei e firească şi comunicativă cu străinii, acum nu zicea nimic. Privea întruna spre fereastra rămasă goală, cu o expresie care mi s-a părut uşor contrariată.

– De la Londra veniţi, nu? Ce mai, aşa cum vă spun, aţi nimerit exact unde trebuia – şi-aţi picat chiar la momentul potrivit. Nevastă-mea şi cu mine nu prea vedem multă lume pe-aici aşa devreme, acum, la-nceput de sezon.

– Ce să-nţeleg din asta, că am putea cumpăra de-aici nişte sticlă fără să fie nevoie să ne ipotecăm şi casa?

– Ei, acuma, vedeţi şi dumneavoastră, zise Hagan zâmbind dezarmat. Mi-am dat pe faţă toate cărţile şi-am renunţat la avantajele pe care le-aş fi putut avea în afacerea asta. Rose, asta-i nevastă-mea, zice că nu mă mai învăţ minte niciodată. Da', de-aia, hai să stăm jos şi să discutăm. Arătă spre zidul de piatră, apoi se uită cu îndoială la fusta albastră imaculată a Selinei. Aşteptaţi până aduc un pled din casă. Hagan şontâcăi grăbit şi intră în casă, închizând uşa după el.

– Poate că n-a fost, în fond, o idee prea grozavă să venim aici, i-am şoptit Selinei, dar ai putea cel puţin să te porţi amabil cu omul! Nasul meu îmi spune că putem face o afacere bună.

– Halal afacere, spuse ea pe un ton voit grosolan. Nu se poate să nu fi observat chiar şi tu ce vechitură de rochie poartă nevastă-sa. N-o să lase mai nimic din preţ pentru nişte străini.

– Aia era nevastă-sa?

– Sigur că aia era nevastă-sa.

– Ca să vezi, am spus eu mirat. Oricum, încearcă să fii politicoasă cu el. Nu mă face să mă simt prost.

Selina pufni de furie, dar totuşi afişă un zâmbet de circumstanţă când Hagan îşi făcu din nou apariţia, aşa că m-am mai destins un pic. Ciudat cum de poţi iubi o femeie şi-n acelaşi timp să nu-ţi doreşti altceva decât s-o calce trenul.

Hagan întinse un pled scoţian pe zidul scund de piatră şi, aşezându-ne pe el, ne-am dat seama, doar pe jumătate conştienţi, cum ieşim din cadrul nostru citadin de viaţă şi ne integrăm într-un tablou rural. Pe oglinda îndepărtată a lacului, dincolo de privirile mereu la pândă ale ramelor cu sticlă lentă, un vapor trasa leneş o linie albă spre sud. Aerul tare de munte ne inunda parcă plămânii cu mai mult oxigen decât era nevoie.

– Mulţi din crescătorii de sticlă de pe aici, începu Hagan, când e vorba de străini, aşa ca dumneavoastră, îi duc cu vorba negustoreşte, băgându-le bine în cap cât e de frumoasă toamna prin părţile astea din Argyll. Sau primăvara, sau iarna, după caz. Eu unul nu mă ţin de aşa ceva – doar orice prost ştie că un loc care n-arată bine vara, n-arată bine niciodată. Ce părere aveţi?

Am dat din cap aprobator.

– Eu atâta zic: uitaţi-vă numai bine la coasta asta împădurită care intră în lac, domnule...

– Garland.

– Domnule Garland. Asta cumpăraţi, dacă luaţi sticlă de la mine, şi niciodată n-arată mai bine ca-n clipa de faţă. Sticla-i acum în fază perfectă, nici una nu are o grosime mai mică de zece ani... şi-un geam ca ăsta, de patru picioare, nu vă costă decât două sute de lire.

– Două sute! Selina era şocată. Cu-atâta-l iau şi de la Galeriile Scenedow, de pe Bond Street!

Hagan zâmbi răbdător, apoi mă privi drept în ochi, scrutător, ca să vadă dacă eu, cel puţin, mă pricep la sticla lentă destul ca să pot aprecia ceea ce ne oferea. Preţul cerut era mult mai mare decât sperasem, dar... *o grosime de zece ani!* Sticla ieftină pe care-o găseai pe la magazinele Vistaplex sau Paneo-rama era, de fapt, sticlă obinşuită poleită cu un strat de sticlă lentă nu mai gros de zece sau douăsprezece luni.

– Nu-nţelegi, dragă, i-am spus Selinei, deja hotărât să cumpăr. Sticla asta o să ne ţină zece ani şi e şi-n fază.

– Şi ce-nseamnă că-i în fază, ţine pasul cu scurgerea timpului şi-atâta tot, nu?

Hagan îi adresă un nou zâmbet, numai ei, dându-şi seama că în ce mă priveşte nu mai avea nevoie să se ostenească.

– Atâta tot, ziceţi! Iertaţi-mă, d-nă Garland, dar am impresia că nu apreciaţi cum merită această minune, pentru că e nevoie de adevărate minuni de precizie inginerească pentru a realiza o simplă bucată de sticlă în fază. Când spun că sticla e groasă de zece ani, înseamnă că lumina are nevoie de zece ani ca să treacă prin ea. Şi fiecare din panourile pe care le vedeţi acolo e gros de zece ani-lumină – mai mult decât dublul distanţei până la cea mai apropiată stea! Aşa că, vă daţi seama, o variaţie a grosimii reale de-o singură milionime de milimetru ar însemna...

Se opri din vorbă pentru o clipă şi rămase tăcut, cu privirea ţintă la casă. Mi-am dezlipit şi eu privirea de la oglinda lacului şi-am văzut-o iar pe femeia cea tânără, care apăruse din nou la fereastră. Privirea lui Hagan, încărcată parcă de-o lacomă adoraţie, mă făcu să mă simt stingherit, şi-n acelaşi timp mă convinse că Selina nu avusese dreptate. După câte ştiam din propria-mi experienţă, nici un bărbat nu se uită în felul ăsta la o nevastă, cel puţin nu la a lui, proprie.

Fata mai rămase în raza vederii noastre timp de câteva clipe, cu rochia răspândind o lumină caldă, apoi se-ntoarse şi se pierdu iarăşi în cameră. Brusc şi inexplicabil, dar perfect limpede, mă străbătu acut senzaţia că era oarbă. Şi presimţirea că Selina şi eu căzusem poate inoportun în miezul unei încleştări pasionale la fel de violentă ca a noastră.

Mă scuzaţi, îşi reveni Hagan, am crezut că Rose vrea să mă cheme să-mi spună ceva. Aşa, şi unde rămăsesem, d-nă Garland? Zece ani-lumină comprimaţi într-un centimetru. Am încetat să-l mai ascult ce spune, pe de-o parte pentru că eu unul eram deja convins, iar pe de alta, mai auzisem povestea sticlei lente de multe ori, fără să înţeleg însă niciodată prea bine pe ce principii se bazează. O cunoştinţă de-a mea, om de formaţie ştiinţifică, încercase odată să mă lămurească spunându-mi să-mi imaginez vizual un panou de sticlă lentă ca pe o hologramă care nu are nevoie de lumină polarizată emisă de un laser pentru a-şi reconstitui informaţia vizuală, şi în care fiecare foton de lumină are de trecut printr-un tunel spiralat aflat în exteriorul razei de fotocaptare a fiecărui atom din componenţa sticlei. Această perlă, aşa o consideram, de incomprehensibilitate nu numai că nu-mi spunea nimic, dar mă convinse încă o dată că o minte atât de non-tehnic constituită cum era a mea are a se preocupa mai mult de efecte decât de cauze.

Cel mai important efect în ochii omului de rând era că lumina avea nevoie de timp îndelungat ca să treacă printr-un strat de sticlă lentă. Sticla nouă era întotdeauna neagră ca păcura, fiindcă nici o rază de lumină nu trecuse încă prin ea, dar odată aşezată în preajma unui lac de munte, să zicem, peisajul începea să străbată prin ea, poate peste un an sau mai mult. Dacă sticla era atunci luată de acolo şi instalată într-un apartament mohorât de la oraş, pe fereastra apartamentului respectiv se vedea – timp de un an – priveliştea lacului de munte. Şi-n tot timpul acelui an aveai în faţa ochilor nu doar un simplu tablou imobil, oricât de veridic, – ci puteai vedea cum apa clipoceşte în bătaia soarelui, animale tăcute se apropie să se adape, păsările brăzdează cerul, noaptea vine după zi, şi anotimp după anotimp. Până într-o zi, peste un an sau poate mai mult, când frumuseţea peisajului din capilarele subatomice se termina, şi-atunci fereastra lăsa din nou să se vadă priveliştea familiară, cenuşie, a oraşului.

Pe lângă frapanta noutate ce-i asigura atracţia, succesul comercial se baza şi pe faptul că posesiunea unei privelişti echivala perfect, din punct de vedere psihologic, cu posesiunea efectivă a terenului. Până şi ultimul locatar de la subsol îşi putea odihni privirea pe parcuri întinse pierzându-se în neguri – şi cine ar fi putut să spună că nu erau ale lui? Un om care posedă efectiv grădini amenajate şi domenii întinse nu-şi petrece timpul căutând întruna dovezile palpabile ale posesiunii sale, tăvălindu-se pe pământul ce-i aparţine, pipăindu-l, mirosindu-l, gustându-l. Tot ceea ce primeşte de la pământurile sale sunt imagini vizuale, tipare

Desen de Gabriel Ristea

de lumină şi, o dată cu apariţia sticlei lente, aceste tipare de lumină puteau fi luate cu sine în galerii de mină, în submarine, în celule de închisoare.

În mai multe rânduri am comis şi eu, personal, mici tentative literare asupra acestui miraculos cristal, dar pentru mine tema este atât de inefabil poetică încât, paradoxal, rămâne inaccesibilă poeziei – cea pe care-o pot eu scrie, cel puţin. Şi-apoi, tot ce se putea scrie mai bun s-a şi scris deja. Cu inspiraţia presimţirii şi-a preştiinţei, au scris astfel de versuri oameni care-au murit cu mult înainte de-a se descoperi sticla lentă. Cum aş fi putut spera, de exemplu, să-l pot egala vreodată pe un Moore, care scria cândva:

„Ades în pacea nopţii liniştite,
Când somnu-şi umflă apa-ntunecată,
O caldă Amintire-mi mai trimite
Lumina unor zile de-altădată...“

Câţiva ani doar şi sticla lentă se transformase dintr-o curiozitate ştiinţifică într-o industrie pe scară largă. Şi spre uimirea noastră, a poeţilor – a acelora dintre noi care rămân la convingerea că frumuseţea trăieşte chiar dacă florile mor – subterfugiile şi tertipurile de ordin comercial la care a recurs noua industrie nu se deosebeau cu nimic de cele parcticate de oricare altă ramură industrială. Existau geamuri panoramice de prima calitate care se vindeau la preţuri exorbitante, după cum existau şi geamuri de calitate inferioară, considerabil mai ieftine. Grosimea, măsurată în ani, constituia un factor important în calculul preţului, dar mai exista şi problema grosimii *reale* sau a fazei.

Chiar şi cu cele mai perfecţionate tehnici inginereşti, reglarea grosimii rămânea până la urmă o chestiune de nimereală. O discrepanţă grosolană putea însemna, de exemplu, că un geam proiectat să fie de cinci ani grosime, ieşea de cinci ani şi jumătate, aşa încât lumina care intra vara apărea de cealaltă parte a sticlei la vreme de iarnă. Aceste dereglări de fază îşi aveau, desigur, şi ele farmecul lor – aşa, de exemplu, mulţi muncitori în tura de noapte aveau preferinţe pentru faze temporale în regim propriu – însă, în general, costa mai mult dacă voiai să cumperi geamuri panoramice care ţineau cât mai exact pasul cu timpul real.

Selina nu arăta deloc convinsă, nici după ce Hagan termină de vorbit. Clătina din cap aproape imperceptibil şi mi-am dat seama că Hagan nu nimerise cel mai bun drum spre bunăvoinţa ei. Pe neaşteptate, casca argintie a părului îi fu răvăşită de o pală de vânt rece stârnită din senin, odată cu stropi mari şi limpezi de ploaie ce începură să răpăie în jurul nostru, căzând dintr-un cer aproape fără nori.

– Vă semnez un cec acum pe loc, am zis eu abrupt, simţind cum ochii verzi ai Selinei triangulează cu furie pe faţa mea.

– Puteţi aranja dumneavoastră cu transportul?

– Ei, transportul nu-i o problemă, zise Hagan, ridicându-se în picioare. Dar n-aţi vrea mai bine să luaţi sticla chiar acum cu dumneavoastră?

– Păi, sigur că da... dacă n-aveţi nimic împotrivă. M-am simţit ruşinat de încrederea lui fără rezerve faţă de petecul de hârtie semnat de mine.

– Atunci, să vă scot un geam din ramă. Aşteptaţi aici. Nu durează mult până-l trec într-o ramă portabilă. Hagan o luă şchiopătând în josul pantei spre şirurile de geamuri, dintre care unele ofereau o privelişte însorită spre apele lacului Linnhe, în timp ce altele erau voalate, iar câteva, pur şi simplu, negre.

Selina îşi strânse gulerul de la bluză în jurul gâtului:

– Ar fi putut măcar să ne invite înăuntru. Îmi închipui că nu trec chiar aşa de mulţi dobitoci pe-aici ca să-şi permită să-i trateze cum îi vine.

Făcând un efort să nu iau în seamă insulta, m-am concentrat asupra cecului pe care-l completam. Un strop îndesat de ploaie îmi căzu pe încheietura de la deget, lăţindu-se apoi pe hârtia de culoare roz.

– În regulă, am spus, hai să ne adăpostim sub streaşina casei până se-ntoarce omu'. Năpârcă ce eşti, am continuat în gând simţind că toată situaţia se deteriorează iremediabil. Dobitoc am fost când te-am luat pe tine de nevastă. Dobitoc patentat, dobitocul dobitocilor – că m-am lăsat prins în cârligul ăla din mine pe care-l ţii agăţat în tine, de n-o să mai scap din el câte zile-oi mai avea, de-oi mai avea, n-aş mai avea.

Cu o gheară ascuţită înfiptă-n stomac, am ajuns şi eu în fugă la zidul casei, pe urmele Selinei. Dincolo de geam, camera mare şi atent dereticată, cu focul de cărbuni arzând, era goală, dar se vedeau jucăriile copilului împrăştiate pe jos. Cuburi cu literele alfabetului şi o roabă de culoarea morcovului proaspăt răzuit. Stăteam încă la fereastră şi priveam înăuntru, când băiatul veni în fugă din cealaltă cameră şi începu să dea cu piciorul în cuburi. Nu mă observă. Câteva clipe mai târziu, femeia cea tânără intră şi ea în cameră şi-l ridică în braţe, îl luă apoi la subsuoară, râzând radioasă, din toată inima. Veni apoi la fereastră, aşa cum mai făcuse şi înainte. Le-am zâmbit din reflex, dar nici ea, nici copilul nu-mi răspunseră.

Ace de gheaţă îmi cuprinseră fruntea. *Oare să fie orbi amândoi?* M-am tras repede din dreptul ferestrei.

O scurtă exclamaţie înnăbuşită a Selinei mă făcu să mă-ntorc spre ea.

– Pledul! îmi zise. Îl face leoarcă.

Traversă în fugă curtea sub rafalele ploii, smulse pătratul roşu de pe zidul sur şi se-ntoarse-n fugă drept spre uşa casei. Ceva mi se zbătu sălbatic în subconştient:

– Selina, am mai apucat să strig. Nu deschide!

Dar era prea târziu. Apucase să împingă în lături uşa de lemn cu zăvor şi-acum stătea, cu palmele la gură, privind în interior. M-am dus la ea şi i-am luat pătura din mână, fără ca degetele-i moi să opună vreo rezistenţă.

În timp ce închideam la loc uşa, mi-a alunecat şi mie privirea peste interiorul casei. Camera dereticată şi curată în care văzusem femeia cu copilul nu era, de fapt, decât un talmeş-balmeş dezolant de mobile hârbuite, ziare vechi, haine ponosite şi vase murdare. Duhnea a umezeală şi-a casă părăsită. Singurul lucru pe care l-am recunoscut dintre cele văzute pe fereastră era mica roabă, decolorată şi ruptă.

Fără să ezit, am pus zăvorul pe uşă şi mi-am poruncit să uit imediat cele văzute. Dintre bărbaţii care trăiesc singuri, unii ştiu să-şi ţină casa-n rânduială; alţii, pur şi simplu, nu ştiu: asta-i tot.

Selina era albă ca varul la faţă:

– Nu înţeleg. Nu înţeleg nimic.

– Sticla lentă funcţionează în ambele sensuri, i-am spus blând. Lumina poate să şi iasă dintr-o casă, aşa cum şi intră.

– Vrei să spui că...?

– Nu ştiu. Nu ne priveşte. Vino-ţi în fire acum... uite-l pe Hagan care ne-aduce sticla noastră. Gheara din stomac începu să mai slăbească.

Hagan intră în curte aducând o ramă de formă alungită acoperită cu plastic. I-am întins cecul, dar el nu-şi mai lua ochii de la faţa Selinei. Părea să-şi fi dat din primul moment seama că degetele noastre nepricepute scotociseră prin sufletul lui. Selina îi ocolea privirea. Arăta îmbătrânită şi bolnavă şi stătea cu ochii aţintiţi undeva pe linia orizontului.

– Duc eu pătura, d-le Garland, spuse Hagan într-un târziu. Nu trebuia să vă deranjaţi.

– Nici un deranj. Poftim cecul.

– Mulţumesc. Încă nu-şi lua ochii de la Selina, cu un fel de implorare ciudată în priviri. Mi-a făcut plăcere să tratez cu dumneavoastră.

– Plăcerea a fost de partea mea am spus eu, la fel de convenţional şi de gol. Am luat rama grea şi am condus-o pe Selina spre poteca ce ducea la şosea. Am ajuns în capul treptelor, alunecoase acum în urma ploii, şi-n acel moment Hagan vorbi din nou:

Domnule Garland!

M-am întors spre el fără tragere de inimă.

– N-a fost din vina mea, zise el apăsat. Un şofer din ăştia bezmetici care fug de la locul faptei i-a lovit în plin pe amândoi acum şase ani, pe drumul de Oban. Băiatul n-avea decât şapte ani. Am şi eu dreptul să păstrez ceva de la ei.

Am dat din cap fără nici un cuvânt şi am luat-o în jos pe potecă; o sprijineam pe Selina ţinând-o strâns lângă mine, simţindu-i cu emoţie braţele încleştate în jurul meu. La o cotitură am mai aruncat o privire înapoi prin sita ploii şi l-am văzut pe Hagan, cu umerii lui pătraţi, şezând pe zid exact în locul unde-l văzusem prima dată.

Stătea cu ochii ţintă la casă, dar n-aş fi putut spune dacă era sau nu cineva la fereastră.

Prezentare şi traducere:
Ioana Robu

Ruleta moldovenească

Desen de Gabriel Ristea

(Urmare din numărul trecut)

Interogatoriul de la raion a fost scurt, aproape formal. Nimănui nu-i putea trece prin cap că aş putea avea vreo relaţie subversivă cu acest Ciobanu. Până la urmă m-am speriat degeaba... în fine, nu degeaba, toată povestea va rămâne înregistrată undeva, în nişte arhive, iar dacă vreodată voi intra în dizgraţia unei organizaţii importante, a vreunui nomenclaturist, afacerea va fi dezgropată şi îmbogăţită cu toate detaliile necesare unei condamnări cât mai grele.

I-am rugat pe cei de la raion să-mi copieze caietul pe o dischetă. Mi-au întâmpinat cererea cu reticenţă, aşa încât am fost silit să contactez Secret-ul. Întrucât acum eram în afaceri cu ei, şi pentru că i-am destăinuit lui Kaleaghin temerile mele despre presupusa legătură a decedatului cu cazul de care mă ocupam, colonelul a discutat cu cine trebuia şi am primit copia dorită.

La urma urmei, nu aveam de ce să fiu supărat de implicarea mea în toată povestea asta... De fapt,

chiar nu eram supărat, ci numai neliniştit. Speram că jurnalul lui Ivy mă va ajuta să fac puţină lumină în propriul meu interes.

* * *

„Îmi pierd minţile. Înnebunesc, mă rătăcesc în labirintul uitării de sine, mă robotizez. Ucid, ucid zilnic... Copii, femei, bărbaţi – fără deosebire de rasă, sex, religie... în numele egalităţii proclamate în Constituţia federativă.

Cred că acesta este sensul întregii poveşti. Imperiul nu mai are nevoie de oameni, ci de roboţi. Mare descoperire, Ivy! Pretutindeni unde te duci primul lucru care ţi se spune este să asculţi ordinele, să nu gândeşti, deoarece pentru gândire... federaţia are oameni de ştiinţă, intelectuali care numai asta fac – cum spune sergentul. Aproape că duc lipsa Universităţii. De aici, din Caucaz, treptele tocite de vreme ale Universităţii moscovite îmi par desprinse dintr-un peisaj paradisiac. Ştiu, îmi aduc perfect aminte – mediul studenţesc nu e deloc un rai. Sărăcie, droguri, prostituţie, turnătorie... îmi aduc aminte de tot, îmi aduc aminte însă şi de micile momente de rezistenţă, de cedările Pol-ului, de Irina, de Maşa, de nopţile înecate în polemici intense, de dimineţile care te surprindeau cu lumina dureroasă în patul cu perdeluţă al unei fete frumoase.

Cine te-a trimis aici, băiete? m-ar întreba tata dacă ar mai trăi. Nimeni, tată, nimeni. Da, tata nu m-ar ierta – *ţi-am spus eu*... Eram un idealist, credeam că frontul e preferabil laşităţii din cămine, colaborării cu Secret-ul şi cu Biroul Studenţesc de Partid, că e preferabil bulinei verzi care mă aştepta după terminare... Ce idioţenie, speram ca prin moarte să aflu ce e viaţa, credeam că-mi pot îngropa aici, pe câmpul de luptă, ura, disperarea şi furia care mă striveau în timpul studenţiei. Le-am îngropat, adevărat, dar odată cu ele m-am îngropat şi pe mine sub miile de cadavre carbonizate, printre carcase de tancuri şi elicoptere, printre copii care scâncesc şi mame muribunde. Credeam că foamea, oboseala şi sângele mă vor face să trăiesc mai adevărat decât în oraşele murdare, suprapopulate, mincinoase ale continentului Federaţiei... dar ele nu m-au făcut decât să mor mai adevărat... să mor în mine.

Nu pot înţelege de ce ne-au trimis în sprijin unităţi de droizi. La ordinul comisarului, al căpitanului, al Partidului şi-al lui Nikita, noi ucidem cu la fel de mult sânge rece, suntem aproape la fel de precişi şi, de ce să nu ne gândim şi la economia planului trienal, mult mai puţin costisitori şi mai uşor de înlocuit.

Când am venit aici credeam că musulmanii sunt răi, că islamismul e mai rău decât comunitarismul. Unii dintre noi încă mai cred rahatul propagandistic pe care ni-l servesc comisarii. Rasa noastră este rea. Uneori îi privesc pe copiii pe care îi ucid şi, deşi mor alături de fiecare dintre ei, nu mă pot împiedica să nu văd în ei pe cei care-ar fi putut deveni viitori călăi ai umanităţii.

* * *

E cert că sunt inconştient. Jurnalul acesta a căzut pe mâinile unui politruc mai zelos, ar putea fi proba decisivă pentru condamnare. Sunt prudent, cât se poate de prudent, dar turnătorii fac parte integrantă, aşa cum ştie toată lumea, din viaţa noastră şi este greu să ţii un secret într-o comunitate mare. Probabil că aici, pe front, sunt mai în siguranţă. Lumea este obosită, încrâncenată de suferinţe şi, cu excepţia comisarilor şi a turnătorilor, nimeni nu se prea interesează de acurateţea liniei politice pe care o urmezi. Saşa, siberianul, mă pândeşte de la un timp cam insistent. Cred că la următorul atac va cădea pentru patrie. Se pare că Dumnezeu, când a văzut că se îngroaşă gluma, a cam şters putina de pe front. Cineva tot trebuie să-i ţină locul, să mai împuţineze gurile spurcate; de ce nu eu?

* * *

Ieri am avut un vis. Unul special. Mă aflam într-o cameră circulară. Pe peretele rotund se aflau înşirate tot soiul de ecrane şi dispozitive care nu ştiam la ce servesc, iar din trei în trei metri, în faţa acestor dispozitive se afla câte un operator uman. Operatorii aveau fixate pe cap nişte căşti schematizate, un soi de căşti RealVirt, cu terminale pentru urechi şi ochi. Eu mă aflam în centrul camerei, într-un fotoliu gigantic de piele. Un individ înalt, având în jur de patruzeci de ani, a luat loc într-unul din celelalte două fotolii libere din faţa mea şi a început să-mi vorbească. Îmi ştia numele, datele personale. Credeam că fusesem narcotizat, arestat şi condus într-un centru de interogatoriu al Agenţiei Militare... dar tipul care-mi vorbea nu părea deloc agresiv şi nici nu-şi manifesta dorinţa de-a mă face să mărturisesc duşmănia pe care o purtam popoarelor Federaţiei. Cred că, dimpotrivă, individul dorea de le mine să-l ascult. Şi apoi, cei de la Agenţia Militară, ştiu asta de la Babcencko, care a fost anchetat acolo, nu sunt atât de subtili încât să folosească tehnică pentru torturarea arestaţilor, oamenii lor sunt prea brutali şi violenţi pentru a îngădui ca o maşină să le facă munca.

Individul din vis mi-a îndrugat o istorie fantastică. Era, după spusele sale, secretar I al Conducătorului Mişcării de Eliberare. Luptau împotriva comunitarismului, împotriva forţelor Federative... în viitor, 72 ani după data curentă... dar se aflau într-o situaţie critică. Mişcarea era pe cale să fie distrusă şi numai un singur lucru o putea salva... o misiune în trecut, în 2012, în timpul primului Congres comunitarist. Eu eram ales pentru a ajuta la succesul misiunii – pentru că eram sensibil la emisia cerebrală anti-crononică (nici măcar n-a catadicsit să-mi explice despre ce este vorba) şi pentru că eram animat de sentimente anticomunitariste.

El continua să vorbească, dar, brusc, m-am revoltat împotriva irealismului poveştii, m-am ridicat şi am plecat din încăpere... M-am trezit în adăpostul în care aşteptam contraatacul anunţat de comandament.

Nu ştiu ce să cred, sunt de-a dreptul şocat. Visul avea o înlănţuire statică, dar perfect logică, lipsită de rupterile de ritm aberante ale unui vis normal. Să fiu într-adevăr ales de cei din viitor pentru a ajuta la răsturnarea comunismului? Acum, fiind treaz, gândul îmi pare atât de absurd încât încerc să-l uit... Dacă n-a fost decât un vis, în mod sigur nu se va mai repeta, iar dacă... Nu, nu poate fi...

* * *

Atacul musulmanilor a fost zdrobitor. Am fost siliţi să părăsim poziţiile, lăsând în urmă pierderi masive. Din plutonul meu au murit mai bine de zece oameni, iar alţi şase au fost răniţi. Din fericire, trupele noastre au fost întărite cu „prospătură“ şi am plecat spre refacere. Ce irosire! Dacă am fi avut aceşti oameni la momentul atacului, am fi făcut faţă musulmanilor.

Saşa a căzut ca un brav erou, cu faţa înspre inamic... dar împuşcat pe la spate. Îmi persistă în memorie ochii săi mici şi cruzi, rânjetul cu care întâmpinase vestea condamnării lui Bihac – pe care tot el îl turnase. Mulţi colaborează cu diferite organe de supraveghere ale Partidului, dar Saşa o făcea din plăcere. Dumnezeu îl va ierta... când se va întoarce cu faţa spre noi! Pe mine nu mă doare nici în c... dacă are de gând să mă ierte. Ştiu numai că am făcut ce trebuia să fac.

Şi totuşi, oricât de sângeros ar fi fost atacul, pentru mine rămâne de un interes secundar. Aici, în cazarmă, oamenii din viitor m-au contactat din nou. În vis, bineînţeles. Acelaşi tip de data trecută – Alioşa Trublan. Părea supărat că am „întrerupt transmisia intempestiv“. Din câte am înţeles, ei mă pot contacta oricând, dar eu pot refuza, pur şi simplu, comunicarea cu ei enunţându-mi această dorinţă. Mi-a spus că-mi înţelege reticenţele, dar că mă va convinge că nu sunt nebun, că nu e doar un simplu vis. Pentru aceasta, mi-a spus că generalul diviziei noastre,

Ivan Cernomîrdin, va fi luat prizonier în timpul nopţii de către un comando iranian şi apoi executat în cursul zilei următoare.

Avea dreptate. La prânz, în vreme ce plutonul meu îşi lustruia armamentul, în dormitorul nostru au fost aduşi încă doi soldaţi, ordonanţele lui Cernomîrdin. Ei ne-au suflat vestea că generalul fusese răpit în timp ce inspecta aripa estică a frontului. La mai puţin de o oră, ascuns într-un ungher dintr-o magazie pentru ca să trag un pui de somn, imaginea dinaintea ochilor mi s-a întunecat şi l-am văzut din nou pe acel Trublan: „Ai văzut că am avut dreptate?" mi-a spus el rânjind. De data asta nu mai încăpea îndoială că treaba e adevărată – eram în picioare, perfect treaz, iar *ei* mă contactaseră... Doar dacă nu cumva înebunisem.

Închei aici, pentru că se apropie adunarea de seară. Mă duc să ascund jurnalul în rezervorul tancului. Aici, în unitate, trebuie să fiu prudent.

* * *

Trebuie să asigur securitatea Mesagerului. Acest nume de cod acoperă de fapt un agent care va traversa timpul cu misiunea de a-l lichida pe Nikita, pe vremea când era un simplu secretar raional. Tot nu mă pot obişnui cu gândul că sunt în contact cu viitorul. Data trecută am încercat să-l descos pe Trublan despre cele ce se vor întâmpla, dar acesta a fost mai mult decât evaziv, justificându-se cu faptul că o durată prea mare a legăturii de comunicare temporale mi-ar putea afecta sănătatea.

Sunt confuz şi ameţit de toată povestea asta. Nu-i floare la ureche să fii contactat de un om care se va naşte peste trei decenii şi să fii amestecat într-un complot ce va avea loc cu cinci ani înainte de a te naşte tu însuţi. L-am întrebat ce-mi rezervă mie viitorul – voi muri încercând să-i ajut?, voi reuşi? Mi-a răspuns că nu are ştiinţă de soarta mea, deoarece reţeaua lor a pierdut legătura cu banca de date a armatei regulate încă înainte de a se decide să mă folosească.

Nu m-am hotărât încă să-i ajut, dar Trublan discută ca şi cum ar fi un lucru de la sine înţeles. Mi-a spus că primul lucru pe care trebuie să-l fac este să dezertez... şi o spunea cu aerul unui om care nu înţelege că pentru dezertare risc, în cel mai optimist caz, douăzeci de ani în minele de uraniu de pe Sokolov.

* * *

Acum trei zile m-au prins dormind în timpul destinat îngrijirii armamentului. M-au dus în camera ofiţerului de serviciu, iar aici cei doi sergenţi de gardă m-au bătut până am leşinat. Apoi mi-au legat două sfori de mâini şi m-au scufundat, până la brâu, în latrină. Am vomat de multe ori. Chiar şi după ce stomacul mi se golise, încă mai vomitam un lichid verzui. M-au ţinut acolo câteva ore, timp în care mâinile mele, strânse de legături, mi s-au învineţit rău de tot. La lăsarea întunericului m-au scos din rahat, l-au pus pe alt soldat să mă dezbrace şi m-au spălat cu furtunul. Credeam că s-a terminat, eram atât de uşurat că mă scoseseră din cloacă încât, dacă aş mai fi putut rosti ceva, le-aş fi mulţumit. Mă înşelam însă... nu se terminase. M-au violat. Amândoi sergenţii şi apoi un caporal, prieten cu ei. Altădată, o asemenea umilire m-ar fi determinat să mă sinucid. Armata însă a ştiut cum să ne distrugă şi ultimele rămăşiţe de mândrie omenească. Îmi aduc aminte polemicile de la facultate, de gândirea mea din acele timpuri... „Ne pot lua orice, dar nu şi demnitatea, nu şi independenţa interioară. Nu pot să ne asuprească decât trupurile, nu şi minţile, nu şi sufletele". Doamne, ce naivi mai eram! Ei îţi pot lua orice, îţi pot lua mândria, îţi pot lua gândurile, îţi pot lua respectul de sine... îţi pot reduce viaţa la primordialitatea instinctului supravieţuirii. Am constatat că, pe măsură ce viaţa mea devine tot mai săracă, prin pierderea unor dimensiuni esenţiale, cu atât mai mult o preţuiesc, cu atât mai mult îmi

este frică să n-o pierd.

Episodul acesta m-a convins să-l ajut pe Trublan, oricine ar fi fost el: halucinaţie sau realitate ce va să vie. Trebuie să dezertez înainte de a-mi rupe şi ultimele legături cu umanitatea.

* * *

Ieri am trecut graniţa în Moldova. Am calculat până acum că dezertarea mea a făcut nu mai puţin de treizeci de victime. Tot ieri l-au prins şi pe Alexei. Îmi pare rău pentru puşti. La urma urmei, eu am fost cel care l-a convins să mă urmeze... dar nu i-am sugerat să treacă pe acasă. Era din Tiraspol şi, fiind la numai treizeci de kilometri, a insistat să treacă să-şi vadă mama. M-am împotrivit cât am putut, dar el o ţinea pe a lui, aşa că l-am lăsat să plece. Urma să ne întâlnim peste două zile la Iaşi... Azi dimineaţă ajunsesem în Chişinău şi am intrat într-o bodegă de la periferie să beau o cafea. Cu gândul la Alexei, am introdus o monedă în anticul terminal Net din crâşmă. Mama lui murise de inimă rea – susţinea ziarul Novaia Moldova – când aflase că fiul îi dezertase, iar sora lui, o bună comunitaristă, căsătorită cu un nomenclaturist, îl turnase MM-ului. În vreme ce citeam articolul, nenorocitul de barman n-a găsit altceva de făcut decât să-mi aducă şpaltul lângă terminal. Pe monitor, sub titlul de o şchioapă: „Dezertorii“, se afla poza mea şi a lui Alexei, aşa încât tipul n-a putut să nu le remarce. A făcut nişte ochi de melc, semn că, în ciuda bărbii mele şi a ochelarilor de soare, mă identificase. I-am arătat discret automatul şi a fost de acord să mă însoţească la baie. Îngăima mereu că nu este turnător, dar nu-mi puteam încredinţa viaţa şi misiunea în mâinile acestui nenorocit, aşa încât am fost silit să-l lichidez.

Uneori, când meditez la destinul meu, fiori de gheaţă îmi străbat trupul şi sufletul. Realizez cât de radical m-a schimbat războiul... şi totuşi îmi vine greu să-l recunosc în acest ucigaş lipsit de scrupule de astăzi, pe studentul ticsit de idealuri de acum câţiva ani... Doi. Numai doi ani au fost de ajuns pentru a transforma un om sensibil şi cult într-un droid ucigaş. Nu ucid nici măcar din plăcere. Adesea aproape că îmi doresc să fie aşa... ar însemna că mai am un suflet. Nu, eu ucid din calcul, mecanic, ca o maşină.

* * *

David mi-a falsificat un paşaport cumpărat cu yeni falşi de la un evreu muribund. L-am convins să-mi păstreze prenumele.

Trebuie să-mi caut un aliat care să fie la locul comunicat de Trublan. Eu n-am voie să mă expun... Trublan a recunoscut că eu am fost ales pentru simplul motiv că eram singurul pe care au reuşit să-l contacteze clar... se pare că am o sensibilitate neobişnuită la transmisiile crononice.

Din armată am dezertat cu gândul că Alexei va fi acela care îl va proteja pe Mesagerul... Acum două zile, încercând să aflu veşti noi despre el, am dat peste filmul execuţiei lui.

* * *

Citirea jurnalului mă absorbise în aşa măsură, încât uitasem să-mi iau raţia de pâine înainte de închiderea punctului de distribuţie. Când, în sfârşit, am luat seama la întunericul de afară, era prea târziu. Nu aveam altceva de făcut decât să mă culc cu stomacul gol sau să cer de la vecini... Cine mi-ar fi împrumutat mie un colţ de pâine, privilegiatului căpitan de Pol? Nu mă amăgesc. În slujba şi poziţia mea nu-ţi prea faci prieteni.

Pe când îmi munceam astfel gândurile, monitorul computerului s-a luminat brusc cu un mesaj de la Martin. Am acceptat legătura. Părea obosit şi neliniştit.

– Vreau să-ţi vorbesc! s-a precipitat el, uitând de orice formulă de politeţe.

– În legătură cu...?

– În legătură cu...! mi-a confirmat el. Nu, a răspuns el gestului meu, nu pot să-ţi transfer nimic pe Net, tre-

buie să ne vedem. Am să-ţi spun mai multe.

– Unde vrei să ne întâlnim?

– În Piaţă. Peste o oră.

A întrerupt legătura după ultima silabă. Am rămas fixând fundalul roşu pe care stema albastră 3D a Federaţiei se rotea victorioasă. Martin era agitat, de-a dreptul înspăimântat. Am uitat pe dată de pâine.

Era limpede că Martin descoperise ceva... Oare de ce mă chemase prin Net? Cred că îşi imagina că existau şanse mari ca terminalul meu să fie urmărit de Secret. Iţele poveştii în care mă descopeream implicat se combinau în zeci de variante, unele aproape realiste, altele de-a dreptul fantastice.

Încă nu venise când am ajuns acolo. M-am plimbat pe rondul unde odinioară fusese statuia lui Cuza, refuzând pe rând serviciile a trei prostituate. Piaţa, centrul vechi al oraşului, era bine luminată. Neoanele portocalii luceau straniu prin perdeaua de ceaţă, dându-mi impresia că mă aflu cufundat într-un imens iaurt cu aromă de portocale... Amintirea asta vine din timpuri străvechi, preunioniste, când comerţul începuse să ia o alură occidentală, în ciuda nenorocitului ăla de preşedinte. Acum, la iaurt şi produsele lactate nu au dreptul decât femeile cu copii mici şi nomenclaturiştii, iar primele doar în cazul în care se găseşte aşa ceva în comerţ. Despre portocale, ce să mai vorbesc... Uneori simt că aş dori să vină o ploaie, un potop care să-mi spele creierul de amintiri. Mi-ar fi mai uşor să trăiesc... tuturor ne-ar fi mai uşor.

Sirena unei salvări mă smulse din amorţeală. Undeva trebuie să se fi îmbolnăvit un politruc, un secretăraş de partid, un mahăr. Dacă eşti simplu lefegiu, în apropierea orelor de interdicţie nu are sens să suni la Salvare, chiar dacă tragi să mori.

Din ceaţa portocalie se desprinse o umbră masivă. Era Martin.

– Bună, Alex!

– Bună. Cred că trebuie să ne lămurim repede, pentru că se apropie Interdicţia. Eu am permis, dar n-aş vrea să fiu silit să te conduc acasă, până în Luncă. Apropo, am vorbit cu un prieten de la Habitaţie şi cred că o să-ţi rezolv problema.

În lumina tulbure, Martin părea îmbătrânit cu zece ani. Se balansa de pe un picior pe altul şi furişa împrejur priviri îngrijorate.

– Nu-mi spui pentru ce m-ai chemat?!

– Desigur... mormăi el, numai că... E vorba despre problema aia.

– Bineînţeles. Ce ai, omule, ce te nelinişteşte?

A tuşit încurcat şi şi-a apropiat gura de urechea mea:

– Secret-ul. Nu mi-ai spus că e băgat şi Secret-ul în toată treba asta.

A fost rândul meu să-mi dreg vocea stânjenit, încercând să găsesc o explicaţie.

– Îmi pare rău, n-am ştiut cui să mă adresez. Oricum, ce te priveşte pe tine?!

– Mă priveşte. Sunt... sunt... ştii, după treaba aia cu tata, eram în pericol şi eu şi maică-mea, aşa încât, când ni s-a propus...

M-am încruntat neîncrezător.

– Încerci să-mi spui că eşti turnător la Secret?!

– Da, mi-a răspuns el plecându-şi fruntea. O clipă mai târziu şi-a înălţat din nou privirea. N-am avut altă cale... şi-apoi era mai mult o chestie formală, le „ciripeam" tot soiul de inepţii, doar ştii că oamenii nu se mai expun în discuţii directe...

– Stai, Martin! Nu e nevoie să te justifici. Sunt sigur că ai fost silit s-o faci. Nu înţeleg însă ce legătură are asta cu noi şi afacerea noastră?!

– M-au contactat azi cu aerul că ştiau despre conversaţia avută în staţia de sub piaţă.

– Eu nu le-am spus nimic... Poţi să mă crezi! Se poate totuşi să mă fi urmărit şi să fi înregistrat conversaţia. Poate că şi în clipa aceasta...

– Nu, acum nu cred. N-ar trebui.

– Pe dracu'. M-ai sunat pe Net şi e foarte posibil...

– A fost un mesaj direcţional, destinat terminalului tău, construit mulţumită unei jucării făcute de mine. Orice alt terminal conectat pe linia ta a recepţionat me-

sajul plin de paraziţi. Curăţarea lui durează câteva ore, aşa încât nu văd cum... decât dacă cumva... În fond, trebuia să te văd şi Secret-ul ştia asta.

– Crede-mă, Martin, în afara acestei afaceri, pentru care mi s-au promis nişte avantaje, n-am nimic de-a face cu Secret-ul! Nu sunt agentul lor, nu sunt informator...

A tăcut câteva secunde, apoi a izbucnit:

– Nu mai înţeleg!

Şi-a aprins o ţigară, a tras adânc fumul în piept, apoi l-a expirat, dându-şi capul pe spate. Mi-am aprins şi eu o mahorcă.

O umbră s-a desprins din obscuritatea unui colţ, venind în fugă spre noi. L-am văzut cu coada ochiului şi în următoarea clipă ţineam în mână un pistol. Omul ajunsese cam la cinci metri de noi în acel moment. S-a aruncat brusc pe burtă, alunecând necontrolat pe dalele ude de marmură până la picioarele mele.

– Te rog, lasă-mă să te iubesc! a gemut răguşită umbra.

Mi-am descleştat lent degetul de pe trăgaci. Încă o fracţiune de secundă şi i-aş fi zburat creierii.

– Lasă-mă să fiu sclavul tău! Dă-mi voie să te iubesc!

– Ptiu', am icnit eu în direcţia nenorocitului. Pleacă! Şterge-o până nu mă supăr.

– Nu mă prigoni. Lasă-mă să te iubesc.

Privirea zdrenţărosului culcat la picioarele mele radia un verde-fosforescent. Mi-am ridicat ochii spre Martin. Cercetătorul împietrise cu ţigara oprită în aer.

– Nu trebuia să te sperii! E numai un „solar“, uită-te la fosforescenţa pupilelor lui.

– Am crezut că ai de gând să mă împuşti! a bâiguit Martin într-un târziu.

– Lasă-mă să te...

I-am tras drogatului un picior în stomac. Geamătul lui de durere a străpuns acut tăcerea nocturnă a pieţii, transformându-se mai apoi într-o criză de tuse.

– Hai să plecăm de-aici!

L-am apucat de braţ pe Martin şi ne-am depărtat grăbiţi.

– Îţi mulţumesc, stăpâne! am auzit în urmă suspinele jalnice ale solar-ului.

– Numai de nu s-ar lua după noi, am murmurat eu. Întorcându-mi privirea peste umăr l-am văzut pe drogat începând să se târască înapoi spre întunericul din care se zămislise.

– Să nu mai spui niciodată asemenea prostii, m-am întors iar spre Martin. Niciodată nu-ţi voi face nici un fel de rău.

Nu ştiu dacă m-a crezut. Nici măcar nu şi-a ridicat privirea din vârful pantofilor. Poate că avea dreptate să nu mă creadă.

– Spuneai că nu mai înţelegi. Despre ce e vorba?!

A ezitat o clipă, după care a întrebat precipitat:

– De ce mi-au dat caseta?!

– Ce casetă?!

– Mi-au înmânat o casetă pe care urma să ţi-o prezint drept decodarea făcută de mine a semnalului de pe Net. Eu încă nu reuşisem să găsesc funcţia după care se mişca acea modulaţie prin toată banda de frecvenţă. Am vizionat caseta... deşi mi se interzisese... şi am fost speriat şi şocat de ceea ce am văzut. Un individ care susţinea că este din viitor cerea uciderea unui călător temporal care urma să apară în timpul nostru. O cerea în numele unei... Revoluţii care se petrece în timpul lui... o revoluţie... Se apropie de urechea mea şi îmi şopti: anticomunitaristă.

Grimasa mea l-a făcut să adauge grăbit:

– Şi eu m-am gândit că e vorba de un montaj al celor de la Secret. Ei bine, din curiozitate am continuat să vânez semnalul şi, în cele din urmă, am descoperit metoda de decodare şi corelare a discontinuităţilor lui de frecvenţă. Cineva care are legătură cu electronica descoperă uşor – frecvenţele sunt schimbate după o modulo 6, iar unda este compusă din două unde care...

– Treci peste asta, detaliile tehnice le vom discuta altădată, la o bere. Deci, ai reuşit să decodezi singur semnalul...

– Da. E acelaşi lucru ca cel de pe caseta Secret-ului... numai că pe casetă mesajul este tăiat. Încă nu am reuşit să-l recompun în totalitate, dar, pe lângă cele câteva imagini care se re-

găsesc în înregistrarea secretiştilor, am găsit şi vreo zece secunde care nu se află acolo, lucru care m-a făcut să cred că ţi s-a oferit un mesaj trunchiat.

Am aruncat ţigara pe dalele sparte ale piaţetei. O casetă, un mesaj trunchiat, o misiune deja rezolvată, un dezertor, o revoluţie care apare în mesaj, dar şi într-un jurnal personal... Povestea începea să ia amploare şi mă simţeam direct vizat de finalitatea ei şi nicidecum într-un sens pozitiv.

– Nu mă privi aşa, murmură Martin. N-am nici un răspuns. Istoria asta mă năuceşte şi pe mine. Primul meu gând, acela al unui cetăţean normal, este să spun că totul nu-i decât o glumă proastă. E însă o glumă proastă periculoasă, mai periculoasă decât un glonte în frunte. Nu văd cine, în timpurile noastre, s-ar amuza să mixeze un astfel de mesaj pe ComNet, riscându-şi pielea numai pentru a juca o farsă... şi apoi, pregătirea mea ştiinţifică mă îndeamnă să nu exclud posibilitatea unei comunicări extratemporale. În orice caz, chiar dacă este vorba de o farsă, nu am posibilităţi de determinare a locului de unde se emite... nu se poate spune acelaşi lucru şi despre Secret.

– Nu-ţi mai bate capul, Martin. E o cursă care îmi este destinată. Încă nu ştiu ce au cu mine, nu ştiu care este scopul lor final, dar sunt aproape sigur că mă vor. Încearcă să refaci tot mesajul, deşi...

– Deşi ce?

„Deşi probabil, trunchierea lui e tot o cursă de-a lor.“

– Nimic. Tu încearcă să-l pui cap la cap cât mai repede şi nu uita să-mi trimiţi o copie.

Mi-am privit ceasul.

– E unsprezece şi jumătate, i-am spus. Nu mai circulă nimic la ora asta şi un taxi până în Luncă ţi-ar mânca salariul pe o săptămână. Vino cu mine.

Când am ajuns la cel mai apropiat terminal stradal mi-am introdus cartela şi am format numărul echipajului TREI.

– Kraicheck?! Cum naiba se face că eşti la stradă?

– Am făcut schimb de tură cu Mirică. Îşi botează copilul.

– Bun creştin, da' cam prost. Dacă se află, se cheamă că şi-a băgat un bolovan la dosar. Uite care este treaba: vreau să vii cu maşina în Piaţa Centrală şi să-l duci pe un prieten de-al meu acasă – nu mai are timp până la stingere, iar eu mai am câteva probleme de rezolvat. Se poate?!

– Pentru dumneavoastră, oricând, to'ar'şe căpitan.

– Te-am făcut om, măi, Martin! Dacă te văd vecinii că te aduce Pol-ul acasă, nu-ţi mai trece nimeni prin faţă.

– Da, şi nici n-o să-mi mai vorbească nimeni până la moarte, îmi răspunse el amărât. Nu ştiu cum m-am trezit amestecat în tot rahatul ăsta.

– Da' tu crezi că eu fac de plăcere afaceri cu Secret-ul? Suntem prea mici să ne împotrivim tăvălugului acestei maşinării politice... trebuie să ne pliem după ea dacă nu ne-am plictisit de viaţă. Hai, capul sus, poate că laşitatea va câştiga bătălia noastră cu istoria... poate că vom prinde timpuri mai bune... Am auzit că Nikita pregăteşte nişte schimbări în organele de conducere.

El clătină neîncrezător din cap.

– Şefii se schimbă, oprimarea rămâne.

– Tu ai lumea ta, hi-tehnica şi pasiunea pentru ea te ajută să treci peste mizeria cotidiană. Eu tocmai din această mizerie îmi câştig pâinea, stau cufundat în ea de dimineaţă şi până seara...

Un claxon răsună strident în tăcerea nopţii din parcarea hoteului „Mareşal Kulikov“, tăindu-mi fraza.

– A venit Kraicheck! Să nu-l facem să aştepte.

Înainte de a se urca în maşină, Martin se răsuci brusc spre mine:

– Era să uit cel mai important lucru. Ţine! Ţi-am copiat caseta pe o dischetă. Scuză-mă că te-am bănuit...

– ...de lucrătură cu Secret-ul?! E normal, nu-ţi fă probleme. Tu n-ai auzit nimic, măi, lentule! S-auzim numai de bine.

* * *

Nu m-am dus acasă. Eram, pur şi simplu, terorizat de veşti. Secret-ul îmi vroia capul, nu încăpea îndoială; Kaleaghin urmărea să mă implice într-o afacere neortodoxă politic. De ce însă acum şi de ce un plan atât de minuţios pentru o persoană lipsită de putere ca mine? În faţa unui ordin de arestare a Secret-ului, nimeni, nici chiar Prim-ul raional nu putea face nimic... doi martori falşi şi, în mai puţin de o săptămână deveneam o afacere clasată, o amintire... doar dacă nu cumva îmi doreau capul la modul propriu. Chiar şi în cazul acesta ar fi fost mai simplu să-şi pună „profesioniştii" la bătaie.

Simţeam nevoia să beau ceva, dar restaurantele se închiseseră încă de la ora zece. Ajunsesem în Cantemir – numele ăsta l-au păstrat pentru că principele fusese un mare prieten al poporului slav... mi-am amintit de vorbele profesorului meu de istorie din liceu, care ne repeta, contrazicând teoriile oficiale române, că principele nu era un erou, ci un trădător de ţară. Pe profesor l-au săltat în urmă cu câţiva ani. Era prea bătrân ca să-l trimită în Siberia sau pe o staţie orbitală şi mai avea şi ceva pile, dar nu s-a lăsat până ce nu l-au scos de nebun ca să-i ia catedra. A murit în condiţii ciudate, la mai puţin de un an după proces.

Îmi rătăceam descumpănit paşii pe strada desfundată când mi-am amintit de „Buşeala". Era un local semiclandestin aflat la parterul unui bloc din apropiere. Îl ţinea un ţigan, Corcodel. Crâşmei i se spunea aşa din pricina deselor bătăi cu care se încheiau serile pe care ţiganul le organiza pentru „prieteni". Pol-ul a încercat de nenumărate ori să închidă spelunca dar, de fiecare dată, Corcodel şi toţi consumatorii de la el, declarau că era o simplă petrecere tovărăşească prin care sărbătoreau depăşirea planului trienal. Chiar şi aşa şi tot l-am fi înfundat, pentru că aveam dovezi suficiente, dar tipul ungea de fiecare dată mahări din aparatul judiciar şi, până la urmă, ăştia îl scoteau basma curată. Ultima oară când am auzit de el tocmai îşi adusese un Opel – singura maşină străină nouă pe care o vedeam adusă în Iaşi după Unire (chiar şi nomenclaturiştii care şi-ar fi putut permite una, preferau maşini din producţia federaţiei pentru ca să nu bată la ochi). În cele din urmă Pol-ul s-a cam plictisit să-l aresteze pe Corcodel. Se ajunsese la un acord tacit. Pentru o aparenţă de normalitate, o dată la trei-patru luni se făcea o descindere la „Buşeală" şi i se aplicau câteva amenzi pentru lucruri minore: deranjarea ordinii publice, adunare fără scopuri politice după Interdicţie, ş.a.m.d., iar el plătea fără să crâcnească. Toată lumea era mulţumită. Pol-ul îşi făcea datoria, Corcodel făcea bani, iar consumatorii beau după ora de interdicţie. Cine-a mai rămas uitat în toată schema asta?! Lefegiii proşti şi cinstiţi, câţi vor mai fi... da' cui îi pasă de ei?

Când am ajuns acolo, petrecerea era în toi. Ferestrele erau acoperite cu pături dar dinăuntru răzbătea muzică ţigănească, ţipete de femei şi zgomot de pahare ciocnite. Am intrat în hol şi am aprins bricheta. Pe pereţii igrasioşi se puteau citi tot felul de inscripţii scabroase, scrise în rusă, moldovenească şi engleză. În aer se pluteau duhori pestilenţiale de subsol inundat, urină şi borâtură. Pentru o secundă, imaginându-mă în situaţia de a locui aici, m-am întrebat ce fel de viaţă aş avea... apoi însă mi-am amintit de locatari – pe care îi interogasem mai demult în legătură cu Corcodel: două curve, un beţiv, un moşneag ţâcnit şi surd, vreo trei bişniţari refugiaţi din Gruzia, cu toţii clienţi regulaţi ai ţiganului. La urma urmei, poate că e adevărat că viaţa îi dă fiecăruia cât merită.

Am bătut la uşa pe care cineva mâzgălise cu vopsea fosforescentă: „Corcodele, o să-ţ ia' gâtlejul! Di mâna me o so merleşti!".

În apartament zgomotul s-a diminuat şi după o secundă am auzit bâzâitul camerei de filmat care se fixase pe mine.

– Imediat, şăfuli! Vin, băietu' într-o instantă!

După jumătate de minut începură să ţăcăne yalele automate. Uşa se deschise şi în prag mă întâmpină proprietarul, văicărindu-se:

– Aoleu, dom' şăf, iar mă călcaţi?! Dac' mai plătesc o amindă o şî-mi moarî copilaşii di foami. Da' ce rău oi mai făcut acu'...

– Stai liniştit, măi Corcodele! l-am potolit eu. Treceam pe aici şi, cum mi s-a făcut sete şi ora-i târzie...

Expresia feţei lui a venit să completeze aerul şmecher care şi-l păstrase în priviri chiar şi în vreme ce-şi plângea de milă. Rânjetul lui larg, de om care întrezăreşte o afacere, îi ridică colţurile mustăţii groase, ţigăneşti. Ştiam ce-i trece prin minte – venisem ca să-mi iau „dreptul".

– N-ai noroc, ţigane. N-am venit să-mi bagi şpagă, am venit pur şi simplu să beau un păhărel pe banii mei.

– Da' cum sî nu, şăfuli, sî trăiţ! Tot ce vî doreşti inimoara: vin, beri, vodcă, rachie... Şi o fetişcană ca's treacî timpu' mai uşor.

– Da' văd că eşti bine blindat, i-am spus cu ochii la sistemele de supraveghere şi blocare a uşii.

– Aşa-i, buiaruli. Omu' muncitor îş faci mulţ duşmanii. Da' poftiţi în casî că aci nime' nu vî doreşti rău'.

– Da' ăla care n-avea hârtie şi ţi-a lăsat mesajul direct pe uşă? l-am întrebat eu urmându-l printre petrecăreţii cu figuri dubioase care îmi aruncau priviri circumspecte.

– Ca ălă, dom' şăf, sî trăiţi, numa' cî sireacu, acu odihneşti somnu' di veci.

Mi-am rotit privirea prin cameră. Era un loc greu de suportat, dar m-am hotărât să rămân. Cred că mizeria apartamentului rima cu starea mea sufletească de moment. Cele opt persoane continuau să tacă şi să-mi arunce priviri tăioase. Prefăcându-mă că-mi potrivesc mai bine cămaşa în pantaloni, mi-am deschis sacoul, lăsând liber vederii tocul automatului.

– Văd, măi, Corcodel, că oaspeţilor tăi li s-a cam tăiat cheful de petrecere şi n-aş vrea să le căşunez cu ceva.

El s-a încruntat spre muşterii şi le-a strigat repede ceva pe ţigăneşte amestecată cu rusă din care n-am înţeles decât „ce vă zgâiţi..."

– Sî merjim în altî parti, sî trăiţi!

Serviabil, se repezi spre un dulap, îl deschise cu cheia şi, spre marea mea mirare, scoase de acolo o sticlă de Metaxa. Să fi tot trecut vreo zece ani de când nu mai gustasem din această licoare a zeilor olimpieni. Se răsti din nou, în acelaşi amalgam neinteligibil, la privirile lacome ale cheflilor. Din camera de alături îşi făcu apariţia o puştoaică de cincisprezece ani, colorată şi ea. Era îmbrăcată într-un capot murdar, descheiat în faţă, lăsând vederii părul pubian şi marginile interioare ale unor sâni bine rotunjiţi. Se trânti într-un fotoliu liber şi îşi aprinse o ţigară. Nimeni nu-i acordă atenţie, probabil pentru că făcuseră de prea multe ori cunoştinţă intimă cu ea. În urma ei, în sufragerie intră un ţigan de vreo patruzeci, cu o burtă revărsată peste blugi. Cocodel îi spuse acestuia să vină cu noi. Am trecut printr-un holişor prin care burtosul abia încăpea şi am intrat în camera din spate. Credeam că aici este un soi de separeu sau camera în care trăieşte „patronul", dar am descoperit că era de fapt „cazinoul" de la „Buşeala". Două mese ţineau grupaţi opt oameni, din care trei bine îmbrăcaţi.

– Unde să mai încăpem şi noi aici, măi, Corcodel?! Nici măcar nu mai sunt scaune libere.

Ţiganul însă îmi făcu un semn liniştitor dezvelind în dosul unei perdele o scară interioară. Pe această scăriţă se urca la etaj. Ţiganul gras, cunoscându-şi limitele, după ce aruncă o privire supărată scăriţei înguste, spuse că ne urmează pe casa scării.

– Da' bini, mî, Corcodele, n-ai avut gurî sî spui cî merjim la itaj?

– Aşa s-o mai îngrâşat fratili îsta a meu, cî-i ca un bivol, mă lămuri Corcodel.

– Măi, măi, am exclamat eu intrând în apartamentul de deasupra. Eram într-o cameră mică, curată, în care, într-un colţ, bâzâia un aparat de aer condiţionat. S-au

schimbat mult lucrurile de când n-am mai fost eu pe aici. Atunci n-aveai apartamentul ăsta.

– Aveam, şăfuli, da' făr' scărî pi dinăuntru. Ş-apoi îi mult de când nu v-am mai văzut feţişoara.

Camera era într-adevăr aranjată cu foarte mult prost gust, dar mă încerca o uşurare la gândul că nu voi fi silit să suport duhoarea din apartamentul de jos. Mi-am rotit privirea. Oglinzi, un tablou cu pisici, nelipsita carpetă cu „Răpirea din serăi", un terminal de ultimul tip – probabil unul străin, şi un tablou de familie care înfăţişa un prunc în fundul gol pe o blană de... naiba ştie ce.

– Ăla-s eu cân' iram mic tari... Veniţ aci, şăfuli!

M-am tras în unghiul potrivit şi am sesizat că poza era stereoscopică şi că, din poziţia aceea, îmi înfăţişa un Corcodel adolescent.

– Haioasă poză!

– Sî videţ numa' holograma cu piranda mea şi cu puradeii! I-n dormitor, la pirandî.

– Nu, mai bine s-o lăsăm pe altădată. Să n-o trezim pe doamna.

În cameră intră gâfâind ca un taur înfuriat cel pe care Corcodel mi-l prezentase ca fiind frate-su. S-au răstit unul la altul pe ţigăneşte şi am reuşit astfel să aflu că pe grăsan îl cheamă Manila sau Mănilă sau...

– Da' luaţ loc, mă pofti umil Corcodel.

M-am cufundat în fotoliul de piele. Din amabilitate şi orgoliu, ţiganul a început să-mi arate cum se poate regla automat, dintr-un minuscul panou de comandă de pe braţul fotoliului.

– E bine aşa, e bine, lasă-mă. Măi, Corcodel!

– Aoleu, io nu vreau decât să vă simţiţ ca un baştan! Da' ce zâc eu, sunteţ baştan.

A umplut trei pahare cu Metaxa şi am ciocnit cu Corcodel şi cu Manila.

– Sî staţ bine-n frunte şî sî nu ni uitaţi şi pi amărâţi di noi, îmi ură Corcodel.

– Sî trâiţi, se plecă şi Manila gâfâind.

Stăteau în picioare în faţa mea şi după câte două plecăciuni respectuoase de fiecare, dădură pe gât coniacul, de parcă ar fi băut vodcă „Russia". În relaţiile cu ţiganii mă încearcă întotdeauna sentimente confuze. Îi dispreţuiesc pentru mizeria în care trăiesc, pentru că nu au mândrie, demnitate, dar, pe de altă parte, îmi este imposibil să nu-i admir pentru modul în care ştiu să supravieţuiască, speculând toate slăbiciunile oamenilor în folosul propriu. Fac parte dintr-o rasă pe care n-am reuşit niciodată s-o înţeleg, foarte labilă, melancolică şi totuşi violentă, umilă, dar care reuşeşte să-i umilească pe ceilalţi prin averi fabuloase, obţinute exclusiv din înşelătorie şi corupţie. Nu ştiu nici un regim social care ar putea să-i îngenuncheze cu adevărat.

– Luaţi loc, că-mi staţi în cap!

Cum în cameră mai era numai un fotoliu disponibil, Corcodel îl ocupă, iar Manila nu mai avu altceva de făcut decât să-şi dea drumul direct pe covorul afgan pufos.

– Ce mă tot şăfeşti, măi Corcodel?! Bogăţii nu am, tu o duci de mii de ori mai bine decât mine, putere nici atât, dacă n-am reuşit să te bag nici măcar pe-un an întreg în pârnaie...

– Pâi, le-aveţ pi toate la'ndemânî da' nu li vreţ, murmură Corcodel furişându-mi o privire şireată pe sub gene. Io sî am fruntea 'mneatale, ahăhă... iram acu' regili Iaşului.

– Fugi de-aici, Corcodele. Crezi că e aşa mare lucru să fii căpitan?

– Nu-i râu sî fi capitan, da' eu vorbeam di noua funţe. Că doar di asta m-am holbat spăriet la mata cân' v-am vâzut în uşî.

– Ce „funţe", măi omule? Sunt căpitan şi, dacă nu se întâmplă vreo minune, n-o să fiu mai mult de maior când îmi va veni timpul de pensie.

– Aoleu, şăfuli, da' mata ti piteşti di mini, începu el aproape supărat, tătă lumea ştii cî mata işti din nou' şăf di la Sicrit.

Am crezut că nu aud bine.

– Poftim? Cine te-a păcălit cu asta?

– Mâncaţi-aş, păi vâz cî nu şti. Apâi io cridiam cî ştì, cî doar pila matali ţ-o fî zâs cumva.

– Ce pilă, ce şef la Se-

cret? Tu derilezi, Corcodele sau eşti beat.

– Apâi nu-s nibun sî vorbisc în dodi. Pâi, Manila azi o vinit di la Moscova şî iacî astî vesti mi-o zâs. Zâi şî tu, mâi bulane, lu' dom şăf!

Auzindu-se strigat, Manila, care până atunci lâncezise apatic pe covor tresări şi holbă o privire nedumerită spre frate-su.

– Zâi, mî prostule, şî lu' dom şăf că nu mî crede cî-i mai marele di la Secret.

Manila se mulţumi să aprobe bovin din cap.

– Păi, cum de ştiţi voi, dacă eu n-am aflat nimic.

– Aoleu, da' noi avem poşta noastrî ţigăniască, cari ni spuni tot ci s-întâmplî. Omu' trei' sî ştie ca's nu moarî prost, ca bou' îsta di frati-miu. Da' io tot cridiam cî ştiţ, cî nu ziciam cî nu v-o spus aâia di la cintru.

– Mă, tu eşti sigur? L-am întrebat eu încă stupefiat.

– Sî n-am parti di păr pi piept, sî-mi sarî ochi dac' vî mint, îmi răspunse Corcodel solemn. Poat' nu v-o zâs pen' ca sî fie surprizî. Dac' vreţ' vî spun şi numele lu' ăla carili v-o pus şăf pi Sicritul din Moldova Veche.

– Zi-mi-l măi, Corcoduş!

– Aoleu, cî l-am uitat... cum îi zici... mî, tu dormi di faţ cu buiaru', handicapatuli.

Grasul tresări din nou şi ridică o privire vinovată spre frate-su, apoi mormăi ceva în ţigăneşte. Corcodel îl mai boscorodi în aceeaşi limbă, apoi îi repetă întrebarea.

– Ii românaş, di p-aci, dom'şăf, răspunse într-un târziu Manila. Zice că o fo' profisor di rusî da' nu-i mai ştiu, păcatili mele, numili.

Nu aveam nevoie de nume. Cunoşteam un singur profesor de rusă de origine română care să fi avut acces spre nivele moscovite ale Puterii. Sangheli, un basarabean care-mi fusese profesor în liceu. Pe vremea aceea eram înebunit de Dostoievski, Tolstoi şi ceilalţi. Cum la şcoală puteai alege două dintre limbile străine: franceză, engleză şi rusă care se predau, mi-am ales engleza şi rusa. Multă lume spune că sunt dotat pentru limbi străine. Probabil că aşa şi este, pentru că, de exemplu, pot vorbi rusa fără accent sau cu diferite accente specifice popoarelor din Federaţie. Sangheli ăsta s-a înscris în Partid imediat înainte de dizolvarea pluritătii parlamentare. Niciodată n-am putut înţelege cum de a făcut asta un om atât de inteligent şi sensibil ca el. Poate că timpul îl schimbase, poate că pur şi simplu mirosise dincotro bate vântul... cine ştie? Pasiunea mea pentru limba rusă, discuţiile din clasă, de la banchet, trebuie să mă fi marcat în mintea lui ca un mare iubitor al naţiei slavone... şi acum, ajuns mare în Comitetul Director al Partidului, şi-a amintit de mine.

– Sangheli?! am întrebat eu, mai mult formal.

Chipurile lui Manila şi Corcodel s-au luminat simultan, amândoi grăbindu-se să încuviinţeze.

– Măi, eu trebuie să plec acasă, le-am spus dând peste cap restul de coniac din pahar. Vestea pe care mi-aţi dat-o m-a zgâlţâit şi nu mai pot sta.

În realitate vroiam să mă gândesc în linişte la implicaţiile acestei numiri şi la legătura pe care o avea cu Kaleaghin. Ce îmi pregătea Kaleaghin? Într-un cor de proteste zgomotoase, Corcodel şi Manila m-au condus până la uşă. Înainte de a ieşi, Corcodel mi-a întins sticla de coniac începută.

– Sî sârbâtoriţi bucuria, şăfuli, cu pretinii.

Am privit îndelung sticla şi am făcut un gest pentru care, altădată m-aş fi blestemat... am luat-o şi i-am şi mulţumit. Viaţa e prea scurtă ca să n-o trăieşti... mai ales că a mea s-ar putea dovedi mai scurtă decât mizam.

Am trecut repede prin duhoarea din casa scărilor. În stradă am inspirat avid aerul ceţos şi poluat. M-am grăbit spre casă, decis să termin de citit jurnalul lui Ivy înainte de a mă culca... numai că nu puteam să bănuiesc oroarea ce mă aştepta acolo.

* * *

– Trebuie, Nadia! Trebuie s-o faci, pentru mine, pentru copilul nostru. Dacă în ultimul moment al vieţii aş şti că voi sunteţi în sigu-

ranţă, m-ar ajuta foarte mult, m-ar ajuta să mor fără teamă.

Nadia stătea întinsă pe canapea, pe jumătate întoarsă, ferindu-şi chipul înlăcrimat de privirea lui. Refuză tăcută, dând din cap.

– Ascultă, femeie! răbufni el brusc. Dacă mă iubeşti, trebuie s-o faci.

Ea se răsuci brusc spre el. Ochii ei negri străluceau înfuriaţi.

– Ce treabă are relaţia dintre noi cu iubirea? Sunt curva ta şi copilul din mine e un accident şi nicidecum o dovadă de dragoste. Tâmpit mai eşti!

– Nu vorbi prostii, Nadia! urlă Trublan înfuriat. Pe cine vrei să păcăleşti cu teatrul tău melodramatic? Ai început prin a fi curva mea şi am terminat prin a ne iubi. Îţi ofer unicul bilet de ieşire din capcana asta, pentru că supravieţuirea ta şi a copilului sunt singurele lucruri care mai contează pentru mine şi pentru că... nu mai cred în Cauză. Chiar dacă acest bilet pentru trecut ar putea fi folosit pentru a salva situaţia dezastruoasă în care ne aflăm, nu mai vreau să-l ajut pe acest bastard.

Parcă obosit, se lăsă pe un colţ al canapelei, lângă Nadia. Privirea i se opri pe imaginile care continuau să se deruleze pe ecranul de perete. Erau o înregistrare de dinainte de război – un alt Alioşa, o altă Nadia – frumoşi şi stupizi, plini de iubire, absenţi la lumea ce, curând, avea să se prăbuşească... Ochii i se umplură de lacrimi.

Apără-te de invazia amintirilor! Apără-te de imaginile trecutului – pentru tine nu mai există trecut, prezent sau viitor, ci numai suferinţă, o suferinţă atemporală, lipsită de reper... şi aşteptarea, acea lungă şi grea aşteptare a inevitabilului, a iremediabilului...

Închise Conex-ul şi imaginile pieriră într-un nor de scântei. Pe ecran rămase un buchet de trandafiri. Trublan fixă o clipă florile şi-apoi scuipă cu ciudă pe podea.

– Nu ştii... începu el greu... nu ştii ce a fost azi în camera Statului Major. La ora 5:30, în zorii zilei, am contraatacat în regiunea nordică a Moldovei şi la sud, peste Prut. Speram că mai putem încercui grupul central de armate ale inamicului. Era ultima noastră şansă de redresare a războiului, şansă... în care nu mai credea nimeni. Situaţia a luat-o razna şi... şi Conducătorul, în loc să ordone retragerea pe poziţiile vechi... Doamne!

Se opri tremurând, fixând cu ochii strălucitori un colţ de tavan.

– A împins armata tot mai departe, spre un dezastru total... spre poziţii inexpugnabile. Am pierdut trei sute de mii de oameni... *trei sute de mii*... Poate că pentru tine nu înseamnă decât o cifră dar eu îi vedeam... ultimul satelit scăpat de speed-erele celorlalţi ne transmitea imagini de pretutindeni de pe linia frontului. Batalioane întregi înghiţite în oceane de foc... divizii de blindate carbonizate în mai puţin de zece minute... sânge... sânge... Am mai vizionat bătălii, am văzut mulţi oameni murind, dar întotdeauna mureau cu un scop... pentru Cauză şi pentru Victorie... Ăştia de azi au murit degeaba, într-o bătălie dinainte pierdută... măcelăriţi nu atât de bombe şi raze ucigaşe, nu de speed-ere sau tancuri, cât de furia sinucigaşă a generalissimului. E nebun, e dement! Urlă şi aruncă divizie după divizie într-o luptă absurdă, ca şi cum şi-ar fi propus să ne ia pe toţi în groapă cu el.

Nadia îşi îngropă faţa în umărul lui, hohotind. Se îmbrăţişară tăcuţi minute lungi. În cele din urmă, Alioşa îşi recăpătă stăpânirea de sine destul ca să continue.

– Din cauza asta vreau ca tu să evadezi de aici, din cauza asta nu mai dau nici două credite pe acest război.

Ea îşi înălţă privirea şi îl cercetă aproape calmă, fără să spună nimic. Trublan înţelese c-o înduplecase.

– Trebuie să ne grăbim... Mesagerul Morţii urmează să plece mâine, dar nu vom mai aştepta până atunci. Juliagrad-ul poate cădea din moment în moment şi nu vom mai avea energie pentru ruperea câmpului cronomic. La noapte vei pleca spre trecut. Misiunea Mesagerului, cred că ştii de acum, este să-l ucidă pe

Nikita, în vremea când era un simplu secretar raional. Tu nu vei face nimic din toate astea... îţi voi da documente, bani... tot de ce vei avea nevoie pentru a te integra în societatea din 2012.

– De ce? N-aş putea oare...?

– Să-l ucizi pe Nikita?! Ţi-ai dubla riscurile. Primul nostru agent, Volodea, a reuşit să treacă Pauza, dar a fost ucis pe când încerca să intre în casa lui Nikita. Chiar şi aşa, eşti în pericol de a fi ucisă în Pauză, la fel ca Nikolai Raşukin. Nu, te vei duce în 2012 şi vei da naştere copilului meu şi... îţi vei găsi un bărbat decent, cumsecade, care să aibă grijă de tine. Nu, nu spune nimic! Vei vedea după ce ajungi acolo. Plec acum, să organizez apărarea Juliagradului.

Se ridică şi ieşi înainte ca Nadia să mai poată spune ceva. După ce uşa camerei se închise în urma sa, Trublan se prăbuşi în genunchi pe podeaua rece de metal.

– Ai grijă de noi, Doamne!

* * *

Intrând în casă, ochii mi s-au oprit pe ledul de avertizare al terminalului... fusesem căutat. Mi-am aruncat balonsaidul pe cuier şi m-am repezit spre media-computer.

Mă aşteptam să fie Kaleaghin. În schimb era Martin... fusese el... existase el...

– Am uitat să-ţi spun că...

Nu apucase să rostească mai mult, pentru că urletul unei femei îi tăie fraza.

– Maria, strigă el şi se ridică, fugind spre un capăt al garsonierei. Camera video, urmărind microfonul aflat la gulerul lui Martin, se ridică şi am putut vedea întreaga încăpere. Martin s-a oprit şocat în uşa bucătăriei.

– Dumneze... Maria! Asasinilor!

Un şuierat scurt şi Martin s-a pliat în două, lovit probabil în stomac. S-a răsucit şi a fugit din cameră. A ridicat o privire încărcată de ură spre cameră şi a spus printre dinţi:

– Turnător nenorocit! M-ai...

Trei şuierături şi Martin a prins să alunece spre pământ. Chipul său a rămas până în ultima secundă încrâncenat de ură. Asasinul, un individ masiv, cu chip bolovănos, s-a aplecat peste el pentru a verifica roadele muncii sale. În cadrul uşii camerei s-a oprit un alt individ, îmbrăcat ca orice ofiţer Secret care se respectă, într-o haină de piele lungă, strânsă pe talie. După o secundă l-am recunoscut pe Volodea – şeful serviciului de „Curăţătorie“ de la Secret-ul raional.

– Imbecilule! a răcnit Volodea spre subordonat, răsucindu-se instantaneu cu spatele. Terminalul e deschis pe comunicare...

Asasinul se precipită panicat spre terminal şi imaginea se stinse.

Am rămas împietrit minute în şir, fixând fundalul albastru şi stema Federaţiei. Raţiunea mă îndemna să-mi părăsesc apartamentul şi să găsesc o ascunzătoare, măcar până în zori, dar nu mă puteam mişca, nu puteam să mă mai ridic din scaun. Am încercat să-mi repet cu voce tare ceea ce îmi rosteam în minte, dar n-am reuşit să spun decât „Dumnezeule!“... ca şi cum Al de Sus ar fi avut vreun amestec în toată treaba asta. Nu... El n-are cum să fie amestecat. Îmi amintesc... Eram absolvent, vroiam să cred în Dumnezeu, dar atrocităţile care se petreceau în jurul meu mă făceau să-l blestem, să-l urăsc... până într-o zi, când mi-am spus că, poate că totuşi, Biblia minte, poate că Dumnezeu nu are nici o putere, ci numai compasiune pentru cei ce suferă. Mie, compasiunea Lui îmi ajunge.

Într-un târziu, într-un suprem efort de voinţă, am reuşit să mă smulg din înţepenire şi m-am împleticit spre uşă. În mod cert, până acum, Volodea şi amicul său au reuşit să identifice numărul la care sunase Martin. Poate că în chiar clipa asta urcă scările. Am deschis prudent uşa apartamentului, ţinând pistolul în mână, gata de ripostă. Casa scărilor era cufundată într-un întuneric şi o tăcere de cavou. M-am întrebat ce puteam face... să nu uit jurnalul lui Ivy. M-am întors şi mi-am luat reportofonul

portabil şi discheta. Nu ştiam dacă reportofonul mai are baterii, dar nu mai puteam pierde timpul căutând altele noi prin casă.

Unde să-mi petrec noaptea? Afară e prea frig. Aş putea să mă întorc la Corcodel... E prea departe. Desigur, mai aveam încă mulţi cunoscuţi, dar erau oameni nevinovaţi, nu puteam să le aduc Secret-ul pe cap. Mi-am amintit, ca ultimă soluţie, de uscătoria de la ultimul etaj.

* * *

L-am găsit. E inginer, un fost luptător la categoria grea. Ştie să folosească o armă, a făcut războiul din Mongolia, în '36. L-am cunoscut la bulinari, în staţia de metrou.

Ieri l-am întrebat pe Trublan de ce nu-şi trimite oamenii direct în 2012. Mi-a explicat că, în cazul unor salturi prea lungi în timp, se produce un fenomen de supraîncărcare energetică a dispozitivului care asigură călătoria temporală. Acesta este motivul pentru care au nevoie de o pauză în transmisia cronomică, vreme în care Mesagerul va fi silit să staţioneze în timpul nostru. Bineînţeles, mai aveam o mulţime de întrebări, dar Trublan a replicat că tehnomediumul prin care comunicăm ajunge repede într-o fază critică şi de aceea discuţiile noastre trebuie să se reducă pe viitor la întrebări strict pragmatice, referitoare la misiune.

Urmează să aleg locul unde va apărea Mesagerul. Neapărat undeva în Neamţ, aproape de graniţa cu bozgorii, pentru că transmisia este numai temporală, neimplicând o altă poziţionare faţă de locul de plecare.

Am discutat mult cu Vaniuşka, inginerul. E puţin dus, asta mi-a şi atras atenţia la el. Trebuia să-i procur o armă. Am făcut rost de trei... Le-am dat întâlnire la nişte contrabandişti la Poiană ca să cumpăr armele. Nu le-a convenit preţul oferit de mine, aşa că i-am împuşcat pe toţi trei. I-am povestit totul lui Vaniuşa. Am dus o incredibilă muncă de convingere ca să-i certific că eram în contact direct cu viitorul. Şi apoi, ce are de pierdut – se duce până la Neamţ şi vede ce se întâmplă acolo. Dacă apare, Mesagerul îi asigură protecţia preţ de un sfert de oră, iar dacă nu, se cheamă că a făcut o plimbare la munte şi se întoarce acasă.

E un individ cumsecade Vaniuşa ăsta, chiar dacă e cam ţăcnit. Mi-a făcut rost de o gazdă unde nu mi s-au cerut acte. Nu de alta, dar traiul în tunelele de metrou, printre drogaţi, copii fugiţi de acasă şi demenţi, nu e chiar sănătos. Am chiar şi terminal, dar îl ţin închis. Ce naiba aş putea face cu el? Nu mă pricep prea bine la chestii din astea şi-apoi mi-a zis unul din armată că Net-ul şi programele TV din reţea sunt ticsite cu semnale care prostesc, îndoctrinează. Aş putea comunica, dar cu cine? Probabil toate terminalele prietenilor şi cunoscuţilor mei sunt ţinute sub supraveghere. Ai mei nu au aşa ceva, la ei în sat curentul se întrerupe zile întregi.

Am avut şansa să-l găsesc pe Vaniuşa, deşi ştiam că risc mult mizând totul pe el, dar nu aveam altă soluţie. Omul era plin de probleme: acasă, la serviciu – cu politrucul uzinei, ca să nu mai vorbesc de problemele metafizice care îl frământau, aceleaşi care mă încercau şi pe mine înainte de a lua hotărârea să execut ordinele lui Trublan. Eu n-am făcut altceva decât să-i explic ce liber mă simt făcând aceasta, senzaţia sălbatică pe care pesemne o are un animal al pădurii. Nu mă îndoiesc că, mai devreme sau mai târziu, se va găsi cineva care să-mi vină de hac... dar voi muri ca un bărbat, cu arma în mână, luptând pentru credinţa mea, pentru propria-mi independenţă. I-am spus tot ce gândesc şi lui Vaniuşa, i-am explicat ce simplu devine totul după ce ai păşit Dincolo, după bariera legislativă, represivă a Imperiului... şi el a înţeles.

Are un sacou foarte nostim, făcut dintr-o excelentă stofă de tweed în carouri...

* * *

Vanea a revenit pe la cinci de la Neamţ. Jubila. Mesagerul a venit!!! Deci viitorul luptă într-adevăr

împotriva comunitarismului, deci oamenii se vor trezi cândva la viaţă!! Totul a decurs fără probleme, în fabrica aia abandonată. Mesagerul a staţionat preţ de câteva minute în aer la câţiva metri, cu ochii închişi ca şi cum ar fi fost în transă, apoi a dispărut. Ah, ce mi-aş fi dorit să fiu de faţă!

Apoi, după primele momente de exaltare, am realizat... Nimic nu se întâmplase, nimic nu s-a schimbat. I-am explicat lui Vanea şi el s-a posomorât asemeni mie. Am încercat să mă arăt încrezător, să-l încurajez, dar sunt hotărât ca la următorul contact să-i cer socoteală lui Trublan.

* * *

...şi când i-am reproşat că nimic nu se schimbase, mi-a spus că nu este adevărat, că dacă aş şti istorie, aş fi aflat că în 2012 a avut loc o tentativă de asasinat îndreptată asupra lui Nikita, care a eşuat, Mesagerul fiind omorât. I-am spus că ştiu de ea, că oricine ştie de ea, pentru că nici măcar un politruc de tineret nu uită să menţioneze în discursurile omagiale că Preaiubitul a fost victima unui mârşav atentat al puterilor anticomunitariste. Trublan m-a asigurat că, înainte de ieri, Nikita nu fusese ţinta nici unui atac şi că nu putem percepe modificarea istoriei în mod conştient pentru că nu avem repere, că numai el şi ceilalţi camarazi ai săi, de la capătul de linie unde se află, pot sesiza aceste lucruri prin aşa numitele înregistrări hipnotice.

Şi totuşi aş fi putut jura că Nikita...

* * *

Peste trei zile vor trimite încă un Mesager. Vanea trebuie din nou să-i asigure protecţia. N-a mai fost de acord.

Cred că tipul e de fapt isteric, maniaco-depresiv, ceva de genul ăsta... sau poate e doar un tip extrem de slab! Dezamăgirea de acum o săptămână l-a distrus, l-a întors pe dos. Azi a urlat la mine că toată povestea e doar o cacialma a unui nebun, că nu există nici o revoluţie, nici un Mesager, că toate sunt elucubraţii ale unei minţi bolnave... M-ar fi descumpănit dacă nu mi-aş fi pus aceleaşi întrebări ieri. Închis în cameră, rupt de toată lumea reală, am meditat cu toată profunzimea de care sunt în stare la Trublan şi ai lui, la comunitarism, la dezertarea mea, la adevăr. Mi-am regăsit încrederea când mi-am dat seama că însuşi Vanea mi-a povestit că Mesagerul a sosit în locul hotărât de mine şi la timpul precizat de Trublan. Am încercat să-i explic asta, dar el nu vroia să mă asculte... spunea că Mesagerul e doar o iluzie optică pe care eu i-am provocat-o, că l-am drogat... E nebun!

Cum orice revoluţie se face pe principiul că scopul scuză mijloacele, mi-am călcat pe inimă şi l-am ameninţat că mă predau Secretului şi că îl voi turna. Îi povestisem de toate peripeţiile mele: de dezertare, crime şi toate celelalte, aşa încât m-a crezut.

Şi dacă într-adevăr totul nu e decât un vis nebunesc de-al meu?! În fond, eu n-am văzut nici un Mesager... poate că Vanea a dorit atât de mult să-l vadă, încât şi l-a imaginat... Şi ce dacă?! Nu mai am altă cale de urmat. Orice drum aş urma la capăt mă aşteaptă moartea... Într-un fel sau altul tot voi ajunge la Libertate.

* * *

Vaniuşa e mort. La fel şi Mesagerul. De data asta l-am însoţit la Piatra. Nu mai aveam încredere să-l las singur. Trebuia să am certitudinea că va ajunge la întâlnire. A fost greu să fac rost de acte de călătorie, dar David m-a scos şi din această situaţie. Evident, nu chiar din altruism, deşi ne cunoaştem bine, ci pentru bani grei. L-aş fi ucis ca să scap de problema plăţii, dar probabil voi mai avea nevoie de el (să nu uit – cartelele mele de alimente sunt pe terminate).

L-am aşteptat pe Vanea în oraş până la ora 5. Când a început să se întunece m-am dus să-l caut la locul respectiv. Nu l-am găsit nici

pe el, nici pe cel din viitor, pe nimeni... M-am ascuns în fabrica părăsită. Peste noapte, Trublan mi-a spus că nu are habar de soarta Mesagerului, că istoria nu a suferit nici o modificare perceptibilă.

A doua zi mi-am dat seama că înnoptasem la numai 30 de metri de o maşină a Secret-ului. Au plecat cam pe la prânz... Dumnezeule!, ce foame mi-a mai fost. Apoi m-am plimbat prin fabrică, deşi îmi era limpede ce soartă împărţiseră Vanea şi Mesagerul. În mijlocul unei hale am găsit pe jos mai multe băltoace de sânge şi încă una pe nişte scări la câţiva metri depărtare. Mai era şi o urmă ceva mai încolo, tot în curte, ca şi cum un foc uriaş ar fi pârjolit pământul. M-am bucurat totuşi, pentru că acestea sunt, după părerea mea, semne că Vanea avusese timp să-l împuşte măcar pe unul dintre secretişti.

* * *

M-am hotărât să rămân un timp la Paşcani, pentru că Iaşul devenise prea cald pentru mine. M-am adăpostit într-o magherniţă de la marginea oraşului, la o babă beţivă. Când Trublan m-a contactat din nou, i-am povestit păţania. L-am văzut profund tulburat. L-am întrebat de unde ştiuseră cei de la Secret de toate astea. Astfel am aflat că forţele Imperiului au metodele lor de măsurare a câmpului cronomic şi că pot calcula cu aproximaţie locul şi timpul de întâlnire, după care emit şi ei un mesaj subtemporal, care ajunge pe Net, de unde poate fi descifrat de cei care dispun de aparatură şi pregătire tehnică... de Secret. I-am întrebat de ce îşi imaginează că eu aş putea înfrunta Secret-ul. Mi-a răspuns sincer că nu crede aşa ceva, dar că este dator să încerce orice pentru sporirea şanselor Mesagerului de a trece peste Pauză.

I-am spus că următoarea încercare nu poate fi mai devreme de o săptămână, acum că Vanea a murit. M-a privit lung şi apoi a râs trist: „Dacă mai rezistăm o săptămână!", a murmurat el. N-am ce face, mort nu i-aş putea ajuta cu nimic şi trebuie să mă gândesc la situaţia în care Vanea sau omul lui Trublan nu au murit şi „ciripesc".

* * *

Ieri am fost în talciocul din Iaşi. Mi-a fost frică, dar nu s-a întâmplat nimic, doar că, pe o tarabă de pe aleea vechiturilor am găsit... haina lui Vanea. Era găurită şi încă mai avea pete de sânge. Telalul, un moşneag pontos, mi-a spus că frate-su spăla cadavrele la morga spitalului regional şi că-i făcuse cadou haina asta pătată de sânge. Vanea fusese dus acolo împreună cu un alt bărbat, amândoi morţi, iar actele completate arătau că au fost ucişi pe graniţa cu Ungaria, în Carpaţi.

Am cumpărat haina, m-am întors la gazda pe care mi-o găsise Vanea (nu trebuia să-mi fie frică – cadavrele fuseseră duse în aceeaşi zi în care se întâmplase incidentul) şi am spălat-o cu detergent până ce am reuşit să-i curăţ complet petele de sânge. Apoi am plâns... nu ştiu ce m-a apucat, dar am plâns. Nu pentru Vanea, nu pentru eşec... Naiba ştie de ce... Poate că mă lasă nervii.

Spre după-amiază a bătut cineva în uşă. Am crezut că e Secret-ul. M-am dus cu automatul la uşă, dar nu era decât vecinul meu de palier, puţin abţiguit, care dorea să-mi facă cinste. I-am spus, spre marea lui dezamăgire şi enervare, să se care naibii la el în apartament.

* * *

Lumina cenuşie a dimineţii cobora prin geamlâc, insinuându-se în uscătorie igrasioasă precum o molimă prin oraş. Mi-am ridicat ochii de pe ecranul monocrom al portabilului spre fereastra spartă. Noaptea rămăsese în urmă, moartea lui Martin, spaimele mele făcuseră pasul spre înapoi, căpătând în mintea mea consistenţa ceţoasă a unor întâmplări onirice.

Fusese o noapte agitată. Imobilă, dar agitată, animată de zgomote stranii care mă făceau să mă crispez, cu pistolul pregătit, îndreptat

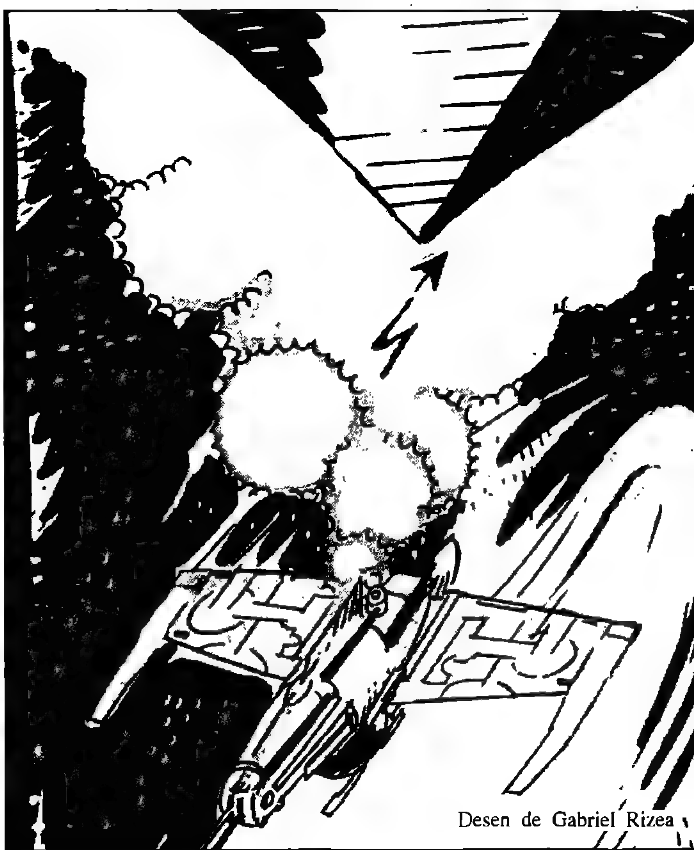
spre uşa pe jumătate smulsă din balamale a camerei, o noapte străbătută de spaime nejustificate, de presentimente imposibil de definit.

Singurul lucru la care mă pot gândi, singurul care contează pentru mine, este faptul că trăiesc o nouă dimineaţă. Faptul mă nedumerea, mă neliniştea... absurd, mă nedumereşte faptul că nimeni nu a atentat la viaţa mea.

Noaptea trecută a fost alarmă de gradul zero în sectorul unde mă aflu. Când am auzit bocancii care tropăiau pe scări mi-am pregătit pistolul şi eram gata să ies şi să trag în necunoscuţi. Din fericire am auzit răcnetul unui sergent care anunţa evacuarea imobilului şi m-am ascuns printre vechiturile pe care locatarii le-au îngrămădit în uscătorie. Un soldat a deschis uşa şi a verificat sumar încăperea. Undeva, în unul din blocurile din zonă fusese plasată o încărcătură explozibilă şi armata o căuta. Vacarmul celor care coborau în adăpostul de la subsol m-a trezit din spaimă. Trebuia să iau o decizie: fie coboram, cu riscul de a da nas în nas cu criminalii trimişi după mine, fie rămâneam aici, expus unei morţi stupide, ca victimă a unui atentat terorist... Pe dracu', terorist! Poate că era o înscenare destinată a mă scoate în stradă, prizonier al unei mulţimi isterizate de frică, în care asasinii s-ar fi topit repede, lăsând responsabilitatea crimei în contul unor ipotetici terorişti... Şi dacă în clădire exista într-adevăr o bombă?! Trebuia să rămân. Două ore mai târziu, cam pe la trei, odată cu zgomotul surd al exploziei, am realizat că făcusm alegerea corectă.

Sunetul sirenelor, ţipetele răniţilor, urletele militarilor, au frământat strada până înainte de crăpatul zorilor. Nu ştiu ce s-a întâmplat în stradă, ceva nu a mers bine în jocul de-a teroriştii... sau, pentru veridicitatea scenariului, s-au hotărât în ultimul moment să mai adauge şi câteva victime. N-am avut nici măcar curajul să mă urc pe scara de serviciu pe acoperiş pentru că, dacă militarii m-ar fi zărit, aş fi fost adăugat la numărul decedaţilor.

Acum însă cartierul e din nou liniştit... dar eu tot nu pot scăpa de privirea plină de ură a lui Martin. A murit considerându-mă responsabil de moartea sa, blestemându-mă. Totul e ireal dar, la fel ca într-un coşmar în care eşti conştient că visezi, amintirea ochilor lui căprui lucind de mânie mă torturează ca şi cum ar fi murit cu adevărat. *Dar a murit cu adevărat!*

Desen de Gabriel Rizea

Am coborât treptele scării blocului târşâindu-mi obosit picioarele. În apartament m-a întâmpinat un miros închis şi tăcerea ţiuitoare a celibatului. Mi-am amintit de femeie... nu de nevastă-mea, ci de cele zece-cincisprezece femei care au rămas aici peste noapte... Nu am iubit pe nici una şi totuşi pe toate. De fiecare dată, după ce EA adormea, continuam să veghez obscuritatea camerei, să-i veghez respiraţia, prezenţa, să-i mângâi părul şi fruntea, mulţumindu-i în gând pentru acel ceva nedefinibil care o însoţea până în camera şi sufletul meu. Unele dintre ele ar fi dorit să-mi rămână alături. În astfel de momente, în astfel de dimineţi citadine, încărcate de ceaţă, de ploaie murdară şi singurătate, mă blstem pentru celibatul pe care l-am ales... apoi vine ziua de muncă, nopţile de alergătură pe urmele infractorilor şi toate aceste deprimări se ascund adânc înlăuntrul meu, într-o zonă intimă pe care o usucă, o ucid fără ca măcar să mă obosesc să mai conştientizez.

Ce naiba mă cramponez de viaţa asta nenorocită? Privirea mea se plimbă prin încăpere, încercând parcă să găsească un singur motiv. Peste oboseala fizică se aşeză o istovire interioară, sentimentală. E unul din acele momente care te copleşesc, din ce în ce mai des, pe măsură ce înaintezi în vârstă, când faci socoteli şi bilanţul îţi apare tot mai dezastruos. Copleşit de răceala clipei, mă trântesc pe pat, indiferent la soarta mea. Cu doar jumătate de oră în urmă tremuram pentru viaţa mea, iar acum, împotriva oricărei raţiuni, sunt hotărât să mă culc chiar aici. Ciudat...

La naiba, e mult prea de dimineaţă pentru ca să mă las bântuit de metafizică. Am să dorm, am să mă cufund în uitare, am să evadez din catastrofa care este viaţa, am să trag cortina peste teamă, peste raţiune, peste instinctul de conservare... Cu un gest lent apuc telecomanda terminalului şi îl invalidez pentru comunicare, apoi mă întorc cu faţa în pernă şi încerc să plâng. Lacrimile se încăpăţânează să refuze să ude pustiul ochilor mei...

* * *

– Vin, vine băiatu'! am mormăit eu clătinându-mă pe picioare. Nu mai bateţi ca animalele în uşa mea, fir-a-ţi voi să fiţi ai dracului, c-o s-o scoateţi din ţâţâni.

Eram aproape gata să deschid când mi-am amintit totul: asasinarea lui Martin, de Kaleaghin... M-am dat repede la o parte din faţa uşii şi mi-am căutat tocul. Îl lăsasem agăţat de spătarul scaunul din faţa terminalului. Am scos pistolul şi am revenit la uşă.

– Cine e şi ce naiba vrei?

– Hai, mă, Dumitrescule, n-o mai fă pe nebunul şi deschide uşa, că se uită vecinii la mine. Bat de zece minute!

Era colonelul. Pulsul meu s-a accelerat mai abitir decât o Toyota Tornado. Prima mea idee a fost să trag câteva gloanţe prin uşă... Şi ce rezolvam cu asta? Kaleaghin nu era singur şi, chiar dacă reuşeam să le fac de petrecanie la toţi, nu aveam unde fugi. Asta trebuia să rămână ultima opţiune. Trebuie să văd dacă nu putem ajunge la o înţelegere cu Secret-ul şi abia după eşuarea tratativelor să-mi folosesc automatul. Poate că mai există o cale să-mi salvez pielea. La urma urmei, dacă ar fi vrut să mă ucidă, n-ar fi bătut la uşă.

– Deschid, dar să nu faceţi prostii, i-am avertizat. Ţin un TT cu piedica ridicată, îndreptat asupra uşii.

– Mai bine ai grijă să nu faci tu prostii! răspunse rece colonelul după o secundă. Nimeni nu-ţi vrea răul, eşti destul de deştept ca să înţelegi că tot ce vrem este să vorbim.

Am trecut repede pe sub vizor, de partea cealaltă a tocului uşii. În clipa aia am blestemat faptul că nu-mi instalasem un supraveghetor video pe uşă. Aş fi ştiut cum trebuie să-i primesc. Am tras încet lanţul de siguranţă şi am întors yala. Cu un gest zmuncit, am deschis uşa şi m-am tras în spate, aplecat.

În cadrul uşii nu stătea decât Kaleaghin, rânjindu-mi dispreţuitor. Grimasa i se

şterse instantaneu de pe chip şi intră, închizând uşa fără să acorde nici cea mai mică atenţie atitudinii mele războinice.

– Nu fi tâmpit, Saşa, murmură el aşezându-se pe marginea patului. Ştii şi tu că dacă te vroiam mort nu mai apucai să te trezeşti.

Am lăsat încet pistolul jos. Colonelul a remarcat sticla de Metaxa în care nu mai rămăsese decât o singură gură şi a schiţat un gest interogativ spre mine.

– Pot?

– Nu. Spune-mi ce vrei de la mine, m-am răstit eu. Nu te uita aşa enigmatic ca un Sfinx, spune-mi ce joc face Secretul cu mine. Vreau adevărul, tot adevărul, deşi am şi eu o părere despre afacere.

– Nu mai spune?! Păi, dă-i drumul!

Mi-am înghiţit cu greu saliva. Nu mă puteam împiedica să nu încerc o senzaţie de umilinţă în faţa aerului de superioritate cu care mă trata. Ştiam că atitudinea lui se datorează poziţiei privilegiate pe care o deţinea în societatea moldovenească, unei îndelungi practici a imunităţii totale. Ca de fiecare dată când cineva îmi aminteşte că sunt un timid nativ, când se foloseşte de această timiditate pentru a mă domina, m-am înfuriat cumplit. Cu un gest brusc, am înălţat psitolul şi am tras un glonţ care a trecut la câţiva centimetri de tâmpla colonelului. Secretistul a scăpat sticla din mână, iar tenul lui a căpătat culoarea tavanului meu igrasios din baie. Glonţul a plesnit sec, înfigându-se în rama ferestrei.

– Ce-a fost asta? m-a întrebat printre dinţi.

– O glumă! am rânjit eu satisfăcut că inversasem raportul de forţe. Un superior îşi poate îngădui din când în când o glumă cu un subordonat, nu-i aşa?

– Ai aflat, deci, murmură colonelul recăpătându-şi calmul. Mă gândeam că va fi o surpriză. Cine te-a anunţat? Sangheli în persoană? N-avea cum, pentru că linia ta a fost supravegheată în permanenţă.

– De ce l-aţi ucis pe Martin Ivan Katurin?

Bruscheţea întrebării mele era gândită să-l surprindă pe fostul meu coleg. În loc de asta, el şi-a permis să afişeze un nou zâmbet, de această dată lipsit de ironie ostentativă.

– A fost o greşeală, mi-a răspuns fără să clipească. Nimic altceva decât o nefericită greşeală. I-am spus lui Vanea Liukorski – nu-l ştii, e unul nou – să-l supravegheze cu cea mai mare atenţie, pentru că e implicat într-o afacere de care depinde întreaga stabilitate a Federaţiei. Înţelegi, bineînţeles, la ce mă refer! Martin ăsta al tău n-a găsit altceva mai bun de făcut decât să te sune folosind un bruiaj pentru acoperirea semnalului util. Idiotul de Vanea m-a căutat, nu m-a găsit pentru că... în fine, probleme personale, şi atunci s-a gândit să salveze singur Federaţia, aşa încât l-a trimis pe Volodea şi pe un alt amic la apartamentul inginerului, urmând ca apoi să se deplaseze la tine. Din fericire, Vanea, între timp, s-a gândit să încerce să mă localizeze prin senzorul vital şi astfel a reuşit să dea de mine... la timp ca să-ţi salvez curul nenorocit. Nu uita că numai mie îmi datorezi faptul că poţi să te joci acum cu pistolul ca un cowbay!

Ultimele cuvinte le rostise pe un ton atât de iritat, încât mi-am dat seama că nu joacă teatru şi că s-ar putea să spună adevărul.

– Bineînţeles că Vanea nu ştia cine eşti... cine vei fi, dar asta nu îi scuză iniţiativa. Acum e închis în beciul sediului nostru din Copou şi aşteaptă să i se hotărască soarta. M-am gândit să-l păstrez un timp, până la numirea ta oficială, pentru cazul în care... ai planuri pentru el.

M-am relaxat într-o oarecare măsură şi m-am aşezat pe un scaun, în celălalt colţ al camerei.

– Să te cred? l-am întrebat eu retoric pe Kaleaghin.

El a ridicat din umeri şi şi-a întors privirea de la mine spre fereastra pe care jucau câteva raze de soare. Era prima zi, după multe săptămâni, când soarele de toamnă îndrăznea să spargă smogul oraşului şi, culmea, să poposească în camera mea... Doar pentru câteva clipe, apoi, razele se ascun-

seră înapoi în spatele zidului cenuşiu al norilor.

– Sunt încă multe lucruri de lămurit, am continuat eu. Ai ştiut tot timpul de iminenţa numirii mele, m-ai pus să mă implic într-o afacere deja rezolvată...

Kaleaghin se ridică brusc în picioare.

– Ai mai multe alternative decât crezi. Poţi să rămâi aici şi, în aşteptarea deciziei de la Centru, să încerci să desluşeşti adevărul, poţi să vii cu mine şi să-ţi spun eu adevărul sau, de ce nu... poţi să mă împuşti şi să mai trăieşti maxim câteva zile, hăituit de Secret.

– Unde vrei să te însoţesc?

A deschis larg ochii. Mirarea lui era foarte naturală.

– La întâlnirea de aseară, Martin nu ţi-a dat o dischetă?! M-aş mira, pentru că, de obicei, urma milimetric instrucţiunile care i se dădeau.

– Mi-a dat-o, dar n-am apucat s-o vizionez. Mi-am petrecut noaptea în uscătoria blocului, aşteptându-i pe criminalii tăi.

– Nu-s ai mei, îi plăteşte statul. Zii, ce faci?

– Ce naiba vrei de la mine, Kaleaghin? Eram binemersi, aveam o viaţă nu fericită, dar mulţumitoare în condiţiile actuale şi a trebuit să apari tu şi cu Sangheli să mă băgaţi în rahat. Vrei şefia Secret-ului moldovenesc? Ia-o, omule şi bagă-ţi-o ştii tu unde. Din partea mea poţi să te speli cu ea pe cap, nu mi-am dorit niciodată să fiu şef.

Izbucnirea mea nu i-a mişcat nici un muşchi facial. Am făcut câţiva paşi prin cameră, gesticulând cu mâna în care ţineam pistolul.

– Nu te înţeleg? Vrei să mă compromiţi ca să-mi iei locul? Nu e nevoie – renunţ de bună voie. Ştiu că nu pot refuza în mod oficial dar, dacă mă ajuţi, îmi faci acte false, îmi găseşti o slujbă în alt raion şi...

– Eşti tâmpit, Alexandru.

M-am întors spre el. Mă fixa cu o privire crudă, dar sinceră.

– Îmi bag picioarele într-o astfel de şefie, a urmat el după câteva secunde. Vrei să ştii de ce m-am străduit să te scot din Secret?... Pentru că părerea mea sinceră este că eşti un imbecil plin de naivitate, cu un caracter juvenil pe care nu se poate pune bază. Ideea ta nu face decât să-mi întărească părerea. Tu chiar crezi că un om ca mine şi-ar putea dori să devină stăpân peste nişte ţărănoi moldoveni.

M-am încruntat, dar n-am scos nici un sunet. S-a lăsat moale într-un scaun de lângă fereastră şi şi-a întors chipul de la mine. Lumina mohorâtă a zilei, sau poate gândurile ce-i străbăteau mintea, îi atenuară expresia facială. Părea aproape uman.

– Nu te supăra, Alex, a urmat el cu glas molcom. N-am nimic cu tine sau cu moldovenii, dar locul meu nu este aici. Ştii că un moscovit nu ajunge aici decât după ce a călcat pe bec. Locul acesta e un exil. Povestea mea e simplă şi n-am nimic de ascuns, deşi numai Moscova o ştie. M-am culcat cu cine nu trebuie, fata unui ştab... Nu rânji, n-am făcut-o din calcul, ci pur şi simplu pentru că îmi plăcea – pe vremea aceea eram altfel. Această tâmpenie m-a adus pe marginea prăpastiei: ori mă autoexilam aici, unde puteam spera că sunt destul de departe de mânia ştabului ori, dacă rămâneam în Moscova, urma să fiu dat afară din Secret, purtând în dosar ştampila „NESIGUR", lucru care mi-ar fi ruinat viaţa. Virginitatea fetei trebuia plătită într-un fel. Sunt o fire slabă. Fata mahărului mă iubea şi poate că dacă alegeam ce-a de-a doua variantă lucrurile s-ar fi aranjat în timp... M-aş fi căsătorit cu ea şi atunci tat-su... dar la fel de bine se puteau aranja prin decesul meu prematur. N-o să crezi ceea ce-ţi spun: am fost întotdeauna o fire slabă. Am ales varianta cea mai puţin riscantă, cu gândul că mai devreme sau mai târziu afacerea va fi dată uitării şi mă voi putea întoarce în oraşul unde m-am născut.

Acum vreo trei luni am înaintat pentru a treia oară o cerere de transfer. Eram aproape sigur că atâţia ani de lins, atâtea cazuri rezolvate cu succes mi-au deschis drumul spre capitală... Cererea mi-a fost returnată în mai puţin de 48 de ore cu un aviz defavorabil. Nu

ştiu ce să mai cred... cineva, acolo, la Moscova are interesul ca exilul meu să se prelungească până la moarte.

– Mi se rupe inima, am încercat eu să-l iau peste picior, dar vocea îşi pierduse tonul acid. Poate că totuşi era vorba de altceva decât şefia Secret-ului. Adevărul este că niciodată până acum nu văzusem în Kaleaghin un om, ci numai o maşinărie dedicată carierei, meschină şi egoistă, cu acţiuni perfect calculate... chiar şi acum când îmi mărturisea un trecut evident dureros pentru el, eu înţelegeam că situaţia prezentă nu era decât un plan minuţios pregătit.

– Nu te aştepta la milă din partea mea, am continuat pe cea mai îngheţată tonalitate de care eram capabil. Nu te-am recunoscut niciodată ca prieten, să nu aştepţi compasiune din partea mea.

– Singurul lucru pe care-l aştept este ca, în pofida cretinismului tău, zise întorcându-se din nou spre mine, să-ţi cunoşti interesul. E adevărat, te-am băgat într-un joc periculos fără acordul tău, dar ştiu că, dacă-l joc bine, amândoi nu vom avea decât de câştigat.

– Ce anume? Ce aş avea eu de câştigat de aici?

A oftat exasperat.

– Un prestigiu care te-ar face de nedoborât. Cei de la Centru sunt teribil de speriaţi de toată povestea asta. O rezolvare pozitivă pe care ţi-aş trece-o în cont te-ar face inexpugnabil şi nimeni nu ţi-ar refuza nimic... nici măcar un transfer la Moscova pentru o persoană nedorită cum sunt eu. Doar nu crezi că o numire atât de neaşteptată te-ar putea face o figură populară în rândul secretiştilor de aici. Afacerea asta este drumul tău către faimă, glorie şi stabilitate în cadrul Secret-ului şi este biletul meu pentru jet-ul moscovit.

– Şi dacă nu mă interesează?

A ricanat şi a făcut un gest larg cu mâinile.

– Trebuie să te intereseze! Eşti băgat în treaba asta până la gât... poate nu chiar până la gât, dar cred că se poate rezolva.

Mi-am reluat cursa iritată prin cameră. Ştiam că are şi motivul, are şi mijloacele să mă înfunde.

– Hai, măi Saşa...

– Nu-mi mai spune Saşa, am răbufnit eu ridicând pistolul spre el.

– Înţelege că nu ai decât de câştigat. Eu am făcut toată munca, iar tu vei culege laurii.

Am coborât pistolul. Hotărârea mea fusese deja luată, era o hotărâre care nu mai ţinea de liberul arbitru, ci numai de împrejurări, de logică şi de credinţa că, oricât l-aş urî pe colonel, el era singurul care mă putea scoate cu faţa curată din toată afacerea asta.

– Unde te gândeai să mergem? l-am întrebat cu jumătate de glas.

– Cum unde? La întâlnirea cu Mesagerul!

* * *

– Ei, te-ai mai lămurit? Sper că ţi-a mai limpezit ideile.

Am ridicat privirea din ecran şi am întâlnit ochii albaştri, cu luciri de oţel, ai lui Volodea. Un zâmbet ironic îi spânzura în colţul gurii.

– Spune-i, Kaleaghin, să nu mai rânjească aşa. Mă plictiseşte!

– L-ai auzit, Volodea, a întărit serios Kaleaghin spre cel vizat. Nu te sfătuiesc să te pui rău cu viitorul tău şef.

Nu mi se păru că pe Volodea îl îngrijora această perspectivă... De ce? Poate că ştie că nu voi supravieţui acestei zile. Temerile mele renăscură. M-am prefăcut că mă scarpin ca să simt sub costum forma asigurantă a pistolului.

„Dă-mi un singur prilej şi voi avea grijă să plăteşti pentru moartea lui Martin, lepră!"

Privirea mea alunecă de pe chipul bolovănos al lui Volodea pe câmpul gălbui de la periferia fostului Bacău. În faţă şirul ruinelor cenuşii se ridica şi cobora precum dantura ciobită a unui boxer care a pierdut ultimul meci din viaţa lui. De pe marginea drumului, panourile verzi avertizau intrarea în zona moartă.

Vizionasem întreaga înregistrare. ▸

– Cred că acum eşti convins că afacrea e reală şi are o miză extrem de mare.

– Imperiul, am murmurat eu fără să-mi întorc faţa de la fereastră.

– Spune-mi, de ce naiba ţi-ai luat pe sub balonsaid haina asta verde în carouri? Nu că m-ar deranja, dar... E mâncată de molii.

I-am rânjit lui Kaleaghin peste umăr.

– Molii de plumb. Simplă superstiţie, am continuat după o secundă. Ce te face să-l crezi pe individul ăsta şi nu pe Trublan, cel despre care vorbea Ivy? Singur ai spus că miza e mare, eu aş supralicita – spun că e *uriaşă*, exclude o decizie luată pe baza unei convingeri personale.

– Mă ştii prea bine ca să crezi aşa ceva! Am descoperit însă nişte amici de-ai lui Ivy care ne-au asigurat că acesta, prin metode obscure, nedepistate încă, căpătase o copie a unei descifrări pirat. Este clar că un duşman declarat al Impe... fir-ar să fie, mă faci să folosesc limbajul tău!!, al Federaţiei. Nu s-a gândit decât cum ar putea folosi această emisie a celor din viitor împotriva ţării care l-a crescut. De aceea a inventat toată povestea aia cu legătura crononică, pe acel Trublan, poveste cu care a reuşit să racoleze mai mulţi prostănaci decât mi-aş fi imaginat!

M-am prefăcut că nu remarc rânjetul lui jignitor.

– Informatorii v-au spus asta sau i-aţi „convins“?!

– Crezi că sunt nebun să mă joc cu soarta Federaţiei? izbucni iritat colonelul. Mi-am închinat viaţa Cauzei. În orice caz, prefer să mă încred în tehnologie decât în visele unui dezertor, a unui maniac, a unui ucigaş.

Am hohotit sincer amuzat de indignarea cu care vorbea despre asasinat. A realizat şi el ridicolul situaţiei şi a rânjit condescendent.

– În fine, Comunitarismul nostru dispune de cele mai noi mijloace ale tehnicii şi de aceea sunt sigur că mesajul de pe ComNet este cel real. Experţii moscoviţi au făcut, cu ajutorul computerelor, simulări în urma cărora s-a ajuns la aceeaşi concluzie. Ştii şi tu că Secret-ul nu joacă barbut, merge la sigur, cu metode ştiinţifice.

Am ridicat din umeri şi m-am răsucit iar spre peisajul lugubru al fostului oraş. Tocmai ne apropiam de o barieră de securitate a zonei moarte. Maşina a frânat lent, încadrându-se în culoarul de control şi s-a oprit în dreptul camerei de gardă. Un ofiţer de armată în prag de pensie s-a apropiat de peretele de sticlă şi s-a aplecat asupra terminalului, verificându-ne identitatea şi misiunea. Luă o chinuită poziţie de drepţi, hotărât să arate fără întârziere respectul pe care îl purta poliţiei secrete. Colonelul îi răspunse cu o înclinare dispreţuitoare a capului, după care îl bătu pe şofer pe umăr:

– Dă-i drumul, timpul ne presează.

– Orice ai spune, am concluzionat eu câteva minute mai târziu, în vreme ce maşina se târa cu viteză minimă pe autostrada desfundată din zona moartă, sunt sigur că îţi dai seama că decizia ta se bazează pe o jonglerie de procente, de probabilităţi, care poate să dea greş.

Şi-a balansat capul, iar gura i s-a pungit într-o expresie neutră, de genul: „E singura soluţie! Asta este!“.

Expresia lui m-a plonjat într-o muţenie reflexivă. Era pentru prima oară când realizam că împreună cu Kaleaghin ţineam în mâini soarta Imperiului, destinul a peste un miliard de oameni. Gândul acesta mă împietri. Mi-am trecut mâna peste frunte şi mi-am descoperit-o îmbrobonită de sudoare. 90% şanse ca acţiunea noastră să ajute Federaţia şi sistemul ei social, comunitarismul, 10% şanse ca totul să iasă pe dos. Soarta, viaţa lui Nikita depinde de noi. Nici el şi nici o altă persoană sau for al acestei lumi şi al acestui timp nu mai aveau acces la o decizie atât de importantă, la această decizie care putea schimba instantaneu faţa omenirii. Pe umerii noştri atârna o povară titanică, ţineam butonul roşu în mână şi nici măcar nu ştiam dacă apăsarea acestuia avea să salveze omenirea sau o va duce la pieire, dacă tot circul comu-

nitarist se va duce naibii sau... Întotdeauna am crezut că vreau căderea actualului sistem social şi, deodată, şovăiam în faţa gândului că aşa ceva s-ar putea produce. Am furişat o privire spre Kaleaghin. Îşi turna vodcă într-un pahar de plastic. Nici o tresărire pe chipul său, nici o umbră... numai determinare, expresia unui om care este sigur că nu greşeşte. Exerciţiul puterii te privează de percepţia realităţii care devine un simţ inutil; construieşti realitatea după pofta minţii tale şi atunci nimic nu te mai obligă să fii sensibil la realitatea celorlalţi.

Pentru o clipă am crezut că voi sări afară din maşină, în deşertul contaminat al Bacăului, încercând să evadez din miezul acestui coşmar, într-o încercare disperată de a eluda presiunea psihică a deciziei pe care Kaleaghin şi cu ai lui mă forţau s-o iau.

– De ce suntem numai noi? l-am întrebat eu brusc pe Kaleaghin. Încercam să-l iau prin surprindere, deşi ştiam că nu am mari şanse de reuşită. O asemenea „întâlnire" trebuia să fie în atenţia unor trupe mai numeroase, al unor plutoane de asalt, ca să nu mai vorbesc de reprezentanţii moscoviţi... De ce nu?...

M-am întrerupt, întâlnind zâmbetul şiret ce fulgeră ochii colonelului.

– Ia şi tu o înghiţitură de vodcă, prietene!

Nici n-a catadicsit să răspundă sprâncenelor mele ridicate în semn de adâncă mirare. Era evident că-l flatasem atingând acest aspect dar, de aici şi până a mă numi prietene... Am prins sticla aruncată şi am înghiţit cu sete. Vodca mi s-a scurs pe gâtlej ca un râu de foc, ajutându-mă să-mi reprim neliniştile şi incertitudinile.

– Cei de care vorbeai se află de mult la locul apariţiei Mesagerului... la locul presupusei apariţii. Sper că îţi vei da seama cât de rău îmi pare pentru ceea ce s-a întâmplat cu Martin când vei afla că el, împreună cu alţi doi colaboratori de-ai noştri, au reuşit să contrafacă înregistrarea destinată şefilor de la Moscova.

– Care colaboratori i-au împărtăşit soarta, l-am încercat eu.

Umbra aproape imperceptibilă care a zburat pe fruntea lui valora mai mult decât o asigurare verbală.

– Da' de unde. Sunt bine, sănătoşi şi au fost răsplătiţi...

– Cu câteva gloanţe în cap, de către acest Moş Crăciun care ne însoţeşte, l-am arătat eu pe Volodea.

„Curăţătorul" s-a întunecat şi a început să bată toba cu degetele pe genunchi.

– În fine, crezi ce vrei, urmă colonelul. Mă mâhneşte însă faptul că nu ai pic de consideraţie pentru cuvântul meu. Trupe speciale au fost masate în zona fostei apariţii a Mesagrului. Manevra de inducere în eroare a Centrului era necesară pentru a ne asuma întreaga victorie. Nu doream ca moscoviţii să ne ia laurii pe care noi îi merităm. Tu vei fi cel care şi-a dat seama de eroare, vei deveni un erou şi eroilor nu li se refuză nimic.

Am clătinat abătut din cap. Povestea lui era logică... până la un punct, un punct confuz, pierdut în pustiul istovirii şi al scârbei ce mă covârşiseră.

– Nu ştiu... am murmurat eu.

– Îţi lipseşte încrederea, credinţa.

Am întors o privire ironică spre secretist.

– Sunt mândru c-am avut şansa să te cunosc, evanghelist Kaleaghin. M-am aplecat şi am bătut în geamul care despărţea spatele maşinii de şofer. Individul masiv, peste chipul căruia şerpuia o cicatrice adâncă a întors o privire îngustată de răutate. Am apăsat pe butonul interfonului.

– Cât mai avem până...

– Jumătate de oră maxim, tovarăşe căpitan.

Mi-am dat drumul înapoi pe banchetă şi l-am rugat pe Kaleaghin să mă trezească la destinaţie.

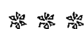
– Fii pe pace, n-o să te las să pierzi spectacolul, m-a liniştit el.

Cu mâna vârâtă sub sacou, atingând pistolul, m-am sprijinit de portieră şi mi-am lipit lent pleoapele. Volodea m-a fixat câteva clipe, apoi a pufnit şi şi-a luat privirea de la mine, prefăcându-se atras de peisajul de iad care

se desfăşura pe lângă noi. Am stat aşa, privindu-l pe Volodea, minute în şir, mimând toate stadiile somnului. În cele din urmă veghea mi-a fost răsplătită. Idiotul a început să facă semne cu mâna spre colonel, din care n-am putut înţelege decât tăiatul unei beregăţi.

– Nu acum, tâmpitule! a şuierat mânioasă vocea lui Kaleaghin.

Pe chipul „Curăţătorului“ s-a aşternut dezamăgirea, iar în sufletul meu o linişte pe care nu reuşeam s-o înţeleg. Nu-mi sosise sorocul... dar ştiam că mi se pregăteşte ceva. Urma să mai trăiesc... cine ştie?!, câteva minute, ore sau zile... şi n-am idee de ce, gândul acesta mă făcea să fiu fericit, îmi venea să zâmbesc, simţeam nevoia să-i strâng mâna lui Kaleaghin. Oare de ce îi urăşte lumea pe călăi?

Gaura din frunte, gura deschisă într-un ultim strigăt care nu-şi va găsi niciodată calea către aerul umed al nopţii, sângele ce începe să curgă din rană ca un râuleţ de munte, un mic pârâu paşnic... iar el rezistă în picioare, o veşnicie. Apoi se scurge pe peluza cimitirului.

Îmi reiau alergarea, dar paşii mi se scufundă tot mai adânc în covorul gros al ierbii, până ce mă trezesc înotând într-un lan de verdeaţă. Mă opresc şi sar de câteva ori, încercând să privesc peste vârfurile ierbii. Nu ştiu încotro mă îndrept, nu ştiu prea bine nici măcar unde mă aflu, nu ştiu ce vreau... ştiu doar că *trebuie* să-L ucid. Înaintea mea se ivesc ca din senin alţi doi gardieni. Mă arunc spre cel mai apropiat, dar fire lungi de iarbă mi se înfăşoară în jurul gleznelor şi nu reuşesc să mă dezlipesc de sol. Impulsul mă dezechilibrează şi mă trezesc trântit pe spate, fixând cu ochi înlăcrimaţi cerul spuzit de stele din spatele chipului schimonosit de ură al gardianului. Iar stelele cad, patul armei coboară spre fruntea mea, stelele explodează, novele îmi sfâşie privirea... şi mă descopăr înaintea DickTatorului. E uriaş, prelingându-se în înalt spre nesfârşirea unei bolte sângerii. Mantia lui are o culoare deschisă, roşiatică precum nisipul Saharei.

EL E TOTUL, EL E PUSTIUL, îmi răspunde gândurilor un glas ce rezonează în spatele frunţii mele.

Apoi, DickTatorul îşi apleacă chipul înfăşurat în glugă. Coborârea îmi pare că durează secole, dar ştiu că merită să aştept... pentru că la capătul ei mă aşteaptă Adevărul. Voi afla adevăratele LUI trăsături, voi afla cine este omul sau dumnezeul împotriva căruia am fost trimis să lupt.

Nu are chip, nu are faţă... nu aşa cum m-aş fi aşteptat. De sub glugă iese un glob alcătuit din milioane de faţete hexagonale, plate, asemeni unor ecrane. Seamănă cu un gigantic ochi de muscă. Mişcarea i-a desfăcut poalele mantiei... şi observ, prin rostogolirea urletului meu de groază, că nu are picioare – sub mantie e doar un postament de cadavre, sânge, oase, carne şi multe alte lucruri pe care, mintea mea chircită de groază nu le poate recunoaşte.

– DickTatorul trebuie să trăiască, rupe obscuritatea unul din ecranele uriaşului glob. Pe ecran se profilează chipul celui din înregistrarea de pe ComNet. Dacă el moare dicktatura va continua sub forme mascate, apăsarea socială nu va urca niciodată la cota de explozie şi masacrul va dura întru mereu. Dicktatura este o boală şi, ca orice boală, trebuie dusă la bun sfârşit pentru a împiedica recidiva. Fără DickTator, boala se va perpetua subteran şi va izbucni făcând mii de victime.

– Tu eşti DickTatorul, n-am de ce să te ascult, strig spre el cu o voce piţigăiată, strangulată de teamă. Încerc să mă reped spre chipul uriaş, dar picioarele nu mi se mişcă. Coborâţi spre podea, ochii mei descoperă cuiele ce-mi ţintuiesc tălpile în pardoseala de marmură a sălii. „Cuiele nu intră în marmură“, murmură înăuntrul meu un glas şovăielnic de muritor. „Iar Isus, iar EL, ce vrea?, ce vrea?, e numai treaba mea, e suferinţa mea, e moartea mea.“

– Evident că vrei ca

DickTatorul să trăiască pentru că tu eşti acela, continui eu şi furia îmi dezleagă glasul. Cuvintele mele aleargă aproape materiale sub cerul sângeriu, reverberându-mi înapoi în urechi ecouri amplificate care mă cutremură de durere.

DickTatorul SUNTEM NOI! îmi răspund milioanele de ecrane, luminate pe dată. De pe fiecare se distinge un alt chip, femei, bărbaţi, copii...

– Toţi? chiţăi strivit.

– Toţi. Cadavrele noastre îl sprijină, ochii noştri îl ajută să vadă, gândurile noastre rele îl ajută să meargă.

Globul se roteşte şi pe cel mai apropiat ecran se profilează chipul lui Ivy.

– Trebuie să-l ucizi. Nu asculta cuvintele lor, ale LUI, sunt înşelătorie. Uite, lângă tine se află un joystick. Apleacă-te şi ia-l în mână. Apasă pe butonul roşu...

– Nu, nu fă asta, fiule!

Un spasm m-a cutremurat. Era tatăl meu, decedat în urmă cu şase ani într-un sanatoriu de Oprire a Neputinţei, unul din acele centre de euthanasie. Am aflat imediat după ce l-au ridicat şi am încercat să intervin pentru a-l scoate de acolo, dar era prea târziu. Mi s-a explicat că exista un ordin potrivit căruia rudele celor cu funcţii superioare în aparatul de stat erau ucise imediat după internare... Am plâns, am băut mult şi apoi am uitat, l-am ascuns pe taică-meu în spatele unor amintiri controlate, suportabile.

– Nu fă asta, pentru că vei distruge omenirea.

– Şi tu eşti aici?! am murmurat printre lacrimi.

– Toţi suntem aici, chiar şi tu eşti aici, mi-a răspuns el cu calm. Morţi sau vii, suntem aici. Toată omenirea este închisă în acest DickTator, omenirea *este* acest DickTator. Priveşte!

Prin faţa ochilor mi-au defilat zeci de chipuri cunoscute şi, în cele din urmă, ochiul de muscă şi-a oprit rotirea aducându-mi în faţă însăşi faţa mea.

– Nu apăsa butonul. Gândeşte-te, ce este preferabil – moartea umanităţii sau dictatura?

– Ce vrei să-mi spui? Că umanitatea nu poate exista fără dictatură?

Zâmbetul chipului de pe ecran s-a insinuat ironic spre mine.

– Abia acum ai înţeles?! Desigur, iubitule. Umanitatea este dicktatură... Nu mă crezi?! În orice tip de relaţie dintre oameni unul dictează; există cel care suferă şi cel care provoacă această suferinţă – că o provoacă cu bucurie sau tristeţe nu înseamnă nimic, important este că o provoacă perfect conştient, a doua zi rolurile se inversează şi caruselul se va învârti în felul acesta... cât timp nu vei apăsa butonul.

– APASĂ-L! urlă Ivy spre mine, cu trăsături schimonosite de ură. Nimeni nu merită să trăiască în afara Ideii; fără Libertate, viaţa noastră nu există şi dacă nu există, moartea nu ne poate atinge pe nici unul.

Privirea-mi se perindă spre Ivy, spre taică-meu, spre mine, spre Kaleaghin, spre toţi ceilalţi, spre buton şi nicăieri nu găsesc un răspuns.

– Dar Dumnezeu...?

Milioanele de chipuri ale Dictatorului îmi răspund cu tot atâtea hohote de râs care se întrepătrund într-un vacarm general, se amestecă, unindu-se târziu în sunetul unui vaiet... care mă cotropeşte, îmi macină conştienţa într-un ocean de durere ce urcă, urcă, urcă, îmi îneacă gândurile, unul câte unul până când, ajuns în Prag, mă hotărăsc. Apăs pe buton.

Zgomotul infernal îmi plesneşte urechile în vreme ce un lichid roşu şi cald mă stropeşte pe faţă. Lupt să mă dezmeticesc. Bolta sângerie şi cerul curge peste mine. Un alt zgomot, la fel de puternic.

Printre pleoapele abia deschise îl zăresc pe Volodea căzut de-a lungul banchetei din faţă, cu creierii zburaţi, iar şoferul a dispărut, dar în dreptul locului lui, în geamul separator se deschide o gaură mare care se răsfiră în şuviţe. Trezit brusc, îmi caut cu înfrigurare pistolul şi nu-l găsesc. Întorcându-mă, dau cu ochii de Kaleaghin. Îmi face cadou unul din zâmbetele sale şi mă ţinteşte cu... propriul meu pistol.

– Te-am trezit, aşa cum mai rugat, la destinaţie! face el, aplecându-se şi deschizând portiera de pe partea mea. Coboară, Saşa!

Cobor şi inspir aerul rece de munte. Suntem la capătul unui drum forestier. Mă încearcă un gând de evadare, dar renunţ. Cel mai apropiat capăt al lizierei e cam la douăzeci de metri şi nu cred c-aş avea multe şanse să ajung la adăpostul umbrei dintre copaci. Ora trebuie să fie trecută de cinci. Obscuritatea înserării se strecoară deja prin ceaţa montană. E frig şi îmi învelesc strâns balonsaidul în jurul trupului.

– Mai avem de mers cam jumătate de oră până la punctul de triangulaţie comunicat.

Îl privesc pe Kaleaghin peste capota nistrencei. Îşi fereşte ochii şi arată o direcţie.

– Într-acolo! Hai, mergi înainte. Gesturile bruşte nu sunt sănătoase, îţi scurtează viaţa.

– Ai început să vorbeşti asemeni „Curăţătorului“, am mormăit eu conformându-mă. Arunc o ultimă ochiadă spre cadavrul lui Volodea. Nu credeam c-am s-ajung să-i regret moartea.

– Poate că spiritul lui a intrat în tine.

Kaleaghin nu mi-a răspuns. N-avea de ce. Mă putea ierta. Muribunzilor li se iartă totul. Am mers câteva minute direct prin pădurea rară de brazi, după care am ajuns la o cărare.

– Nu te abaţi de la firul potecii nici un milimetru, mi-a şoptit Kaleaghin din spate, şi nici nu accelerezi ritmul. Şoapta lui s-a poticnit în imensitatea codrului.

– Nu ştiam că mai există asemenea păduri, m-am mirat eu cu glas tare. Aerul tare şi urcuşul, poate şi frica, îmi tăiau respiraţia. N-ai de gând să-mi explici care e scenariul?! Nu de alta, dar n-aş vrea să mă încurc în rolul în care m-ai distribuit.

– Aici suntem pe o proprietate guvernamentală, rezervată vânătorii... pentru şefii din raionul moldovenesc. Dacă ai fi făcut... parte din... protipendadă ai fi... ştiut.

Gâfâitul lui mă înştiinţează că urcă la fel de greu ca şi mine. Poate c-aş putea să mă întorc fulgerător şi... Nu, de ce aş face-o? Nu mai simt nimic, ca şi cum aerul rece ar fi amorţit în mine orice speranţă sau dorinţă de viaţă.

– Din nefericire... pentru tine... n-ai să faci parte... niciodată. Eu însă da. După ce voi salva Federaţia, împiedicându-ţi totodată planurile mârşave... fracturând migrarea temporală a Agentului... eu voi conduce Secretul moldovenesc.

– Deci despre asta era vorba! am chicotit eu. Doar atât.

– Să vedem dacă ţi se vor părea la fel de nostime şi cele câteva gloanţe pe care creierul tău le vá găzdui curând.

M-am împiedicat şi m-am trezit întins pe jos, pe stratul umed de ace de brad îngălbenite. Când m-am ridicat, râdeam de-a binelea. Mi se părea absurdă amploarea acestei conspiraţii menite să mă îndepărteze dintr-o funcţie pe care n-o doream... Mi se părea încă şi mai absurd că eu trebuia să mor pentru acest lucru.

– De ce n-ai spus aşa?! Mă repet, dar te asigur că ţi-aş fi dat slujba fără să-ţi port nici un resentiment.

– Nu fi idiot, Saşa! Nimeni nu demisionează dintr-o funcţie în care a fost numit de Moscova. Nu puteam să te ucid, pur şi simplu, pentru că moartea ta li s-ar fi părut suspectă celor de la Centru, aşa încât te-am înglobat în Planul „Ziua de după“, cu un rol pe care nici nu l-ai fi gândit.

– Şi anume?

Întotdeauna ai fost un element nesigur, motiv pentru care ai şi fost dat afară din Secret. Nu ştiu ce-a fost în capul acelui Sangheli de şi-a riscat poziţia pentru a insista în numirea ta. Eu n-am făcut nimic, decât să întăresc cele scrise în dosarul tău.

– Nu divaga, colega! Spune-mi cum sună scenariul.

– Ajungem şi acolo. Tu eşti un camarad de-al lui Ivy, complicele lui direct. M-ai indus în eroare în ceea ce priveşte locul apariţiei Agentului temporal. Fiind „prieteni“ de atâţia ani, m-am bazat pe informaţiile tale, motiv pentru care am

dezinformat Centrul. Ivy te-a convins că trebuie să mă omori şi pe mine pentru a „decapita“ Secretul din Moldova. Cu pretextul că ne duci la adevăratul loc al apariţiei Agentului, ne-ai târât în zonă, sperând să ne omori...

– Numai că tu ai fost mai rapid şi mai viclean decât mine şi ai reuşit să-mi dejoci planurile, nu-i aşa? Nu înainte însă ca eu să apuc să-i împuşc pe ceilalţi doi secretişti care, în treacăt fie spus, s-ar fi putut dovedi pentru tine nişte martori incomozi.

– Exact.

– De ce naiba să te fi informat eu despre toată această poveste?

– Ca să ne ascunzi adevărul mesajului de pe Net.

– Atunci, de ce să vă fi dezinformat în ceea ce priveşte locul apariţiei? Nu are sens.

– Ba are, puişor. Pentru aceleaşi motive pentru care o fac eu: nu doreai să-ţi rişti laurii în defavoarea celor de la Moscova.

– Bine, dar nu...

Mi-am înghiţit protestele. Aveam dreptate când spuneam că lucrurile nu se leagă, asta o ştia şi Kaleaghin, dar nu însemna că planul lui nu va reuşi. Nu era un plan prost. Un raport bine construit putea ascunde toate inadvertenţele sub polilogia propagandistică. Principalele dovezi fuseseră constituite: cei doi secretişti împuşcaţi cu pistolul meu, copia caietului lui Ivy stocată pe terminalul de acasă, întâlnirile mele cu acesta, probabil filmate pe ascuns, moartea lui Martin – de ce nu?...

– Şi Martin?!

– L-ai ucis pentru că îţi descoperise jocul dublu pe care îl făceai.

– Aşa mă gândeam şi eu. Îţi dai seama însă, colonele, că totul sună ca într-un serial poliţist de mâna a n-şpea de pe Net.

– Dac-ai şti ce le mai plac şefilor de la Moscova serialele astea!

Ajunsesem într-un luminiş. Afară era aproape întuneric. Un colţ de cer dezvelea o stea strălucitoare.

– Frumos loc să mori! am murmurat eu împăcat cu soarta ce m-aştepta.

– Nu-i aşa? mi-o întoarse Kaleaghin aprinzând o lanternă.

Nu-mi păsa că urma să mor... cred că de fapt nici nu vroiam să accept lucrul acesta, deşi era mai mult decât firesc, dacă urmăreai firul logicii lui Kaleaghin. Doar că... eram în pragul morţii şi nu făcusem nimic care să-mi garanteze c-am trăit cu adevărat. Poiana se deschidea deasupra unei râpe. O mare de brazi cobora într-acolo. Undeva în vale licăreau prin ceaţa densă câteva luminiţe... ca în copilărie, mă aşteptam să aud din nou lătratul câinilor, să mă grăbesc spre casă, unde bunica îmi pregătea mămăliga mea cu lapte.

– Mişcă, m-a întrerupt din visare secretistul.

– Un singur lucru aş vrea să te mai întreb, am spus eu răsucindu-mă spre el. Lumina orbitoare a lanternei cu halogen mă făcu să clipesc.

– Zii!

– De ce nu m-ai ucis încă de la maşină?

O tăcere adâncă se lăsă asupra pădurii, ruptă numai de raza de lumină care venea dinspre silueta lui Kaleaghin.

– Pentru că-mi pare rău de tine, rosti el după o pauză, pentru că ştiu că n-ai nici o vină şi m-am gândit că vrei să vezi cu proprii tăi ochi trecerea Agentului, punctul final al afacerii care te-a doborât.

Glasul îi era sincer şi trist. Mă simţeam ca în Mioriţa. Eram pregătit să mor, deşi nu ştiam prea bine de ce o fac, iar el era trist că nu-şi poate stăpâni arivismul care-l făcea să împingă la pierzanie un vechi cunoscut.

– Nu căuta sensuri, Alexandru, urmă el pe acelaşi ton dezolat. Mergi înainte. O să vedem împreună trecerea, şi-apoi am să te împuşc. Să nu-mi porţi pică!

Frigul îmi intrase adânc în oase. Aşteptam de aproape o oră în poiană. La un metru mai departe de mine, Kaleaghin părea să nu ia în seamă zăpada ce începuse să curgă din cerurile întunecate. Lanterna din mâna lui arunca o lumină obosită în cercul defrişat. Eram încon-

juraţi de brazi înalţi.

Ceva mai în faţă, aproape de centrul poienii, colonelul instalase un reflector puternic, dar îl păstra stins pentru a-i menaja acumulatorii.

– Cum vom şti, pe întuneric, când se va produce trecerea? Lanterna aia a ta va deceda curând.

– Vom şti, vom şti, murmură secretistul. Să nu-ţi treacă prin cap că fără lanternă nu ţi-aş putea zbura creierul. Am un sistem de ochire şi urmărire special construit pentru „vânătoarea“ pe timp de noapte. S-ar putea să nu te văd, dar fii sigur că moartea tot te va ajunge.

– Mă gândeam că...

– Închide pliscul ală odată. Sunt obosit, congelat ca un macrou în galantarul unui magazin, şi nu vreau să-ţi ascult discursurile. Ai răbdare, puţină răbdare, curând se va termina totul.

Avea dreptate, ştiam că pentru mine curând totul va fi istorie. Cu toate acestea nu reuşeam să mă gândesc la moarte. Strivit de o ciudată şi nemaiîntâlnită senzaţie de abulie, nu mă simţeam în stare să întreprind nimic, lumea reală îmi părea suspendată la o distanţă intangibilă pe care nici o hotărâre de-a mea n-o putea străbate. Glasul instinctului de supravituire continua să-mi sfredelească conştiinţa, într-o zadarnică încercare de-a mă trezi din amorţeala muribundă ce-mi distrusese voinţa. În mintea mea persista însă dilema coşmarului avut pe drum, în maşină: apăs butonul sau nu?! Era genul de întrebare de al cărui răspuns depindea totul: angoasele mele, supravieţuirea mea, însuşi sensul primordial al existenţei... ca şi cum Dumnezeu m-ar fi ales pentru a afla Rădăcina Vieţii şi a Morţii. Aveam sentimentul că devenisem un guru, un Ales din ale cărui ţeluri dispăruseră motivaţiile omeneşti. Alesul care poate descoperi infinitul. În raport cu acest sentiment înălţător, dar şi copleşitor, supravieţuirea mea devenea o problematică meschină şi neinteresantă. La urma urmei nimic nu mă mai lega de acest pământ, însăşi viaţa mea devenise o anticameră a morţii, plină de nelinişti şi aşteptări nefinalizate, o miză care nu mai merita atenţie.

Lumina lanternei colonelului deschidea în poiană o potecă albăstruie peste covorul alb al zăpezii. M-am întors, încercând să descopăr ceva în privirea sa, un regret, o decizie, ceva. Îşi ţinea fruntea aplecată în jos, fix, imobil, încât o secundă m-am gândit că murise.

– Ştii, Alexandru! a spus el, iar glasul său istovit s-a ridicat deasupra tăcerii miezului de codru precum un vultur bătrân aflat în pragul morţii. Am clipe în care mă întreb de ce fac toate astea, apoi privesc în jur, oraşul şi mareea neagră a distrugerii şi îmi spun: „După mine, potopul!“. Acum însă, prins în această pădure, în această tăcere neutră, mă încearcă tot felul de resentimente împotriva felului meu de-a fi.

– Poate că nu vrei să faci ceea ce vei face! am încercat eu anemic.

– N-am dreptul să gândesc aşa, mi-a ripostat el, cu un glas devenit aspru. Dacă aş ceda slăbiciunii de moment, ştiu că mâine m-aş blestema... ca să nu mai vorbim că orice slăbiciune se plăteşte scump în lumea în care trăim noi, cei din Secret.

– Cui spui tu asta?! Este...

– Nu ştii nimic. Eşti rupt de realitatea Secretului actual. Înainte, când cădeai aşa cum ai păţit tu, erai trecut pe linie moartă. Acum însă... linia este moartă la modul propriu. Cei care eşuează sunt mai aspru pedepsiţi chiar decât duşmanii comunitarismului...

– Spune-mi, l-am întrerupt eu pe colonel, vreau să ştiu un lucru înainte de a muri. E o curiozitate personală. Chiar crezi în toată gargara asta propagandistică?

Nu mi-a răspuns decât o tăcere îngheţată.

– Păstrează-ţi întrebările pentru tine, a spus el într-un târziu cu o voce neutră.

– E curiozitatea unui condamnat la moarte, i-am reamintit eu.

– Ţi-am mai spus, singurătatea acestui loc blestemat îmi amestecă ideile, mi-a mărturisit el stânjenit, cu jumătate de glas.

– E un loc binecuvântat, sihastric, care te ajută să afli adevărul.

– În oraş cred întotdeauna. E o credinţă care intră în contradicţie cu glasul raţiunii, dar pe care mi-am păstrat-o de-a lungul anilor, un motiv al existenţei mele. Acum, însă, orele astea petrecute în mijlocul pădurii, fără nici un megafon, fără slogane, fără Net şi ştirile lui propagandistice, fără cercul abitual de politruci cu care mă întâlnesc, mi-au zguduit convingerile, m-au făcut să-mi uit credinţa...

– Mulţumesc!

Şi-a ridicat ochii şi ne-am privit câteva momente, apoi el şi-a întors faţa.

– Întoarce-te, dracului! mi-a aruncat el înfuriat. Nu mă privi cu ochii ăştia înlăcrimaţi de căprioară, că tot te voi ucide... însă nu vreau să sufăr.

– Frigul mă face să pl...

M-am oprit şi m-am răsucit spre centrul poienii. O lumină difuză înfrunta lumina istovită a lanternei.

– Nu te mişca, a şuierat Kaleaghin repezindu-se spre reflector. Jetul de lumină orbitor al acestuia a năvălit de-a latul poienii, oprindu-se în vârfurile brazilor. În centrul acestui tub de lumină, strania strălucire continua să se detaşeze net, un con înecat în zeci de culori, cu vârful în jos, care se desfăcea către cer.

Am aşteptat câteva minute alături de colonel, amândoi cu răsuflarea tăiată.

– Ai fost prezent şi data trecută? l-am întrebat gâfâind de emoţie. Nu trebuia să apară?

– Nu ştiu.

Stăteam unul lângă altul, uitând amândoi de condiţiile noastre de victimă, respectiv călău, concentraţi pentru a nu pierde nici o secundă din miracolul Trecerii. În miezul conului de lumină au apărut milioane de particule multicolore, un fel de licurici care au prins să zboare în cerc, înfăşurându-se într-un inel. Totodată, atmosfera s-a încălzit, făcând covorul subţire de zăpadă să se topească. Dinspre con a început să adie o briză caldă, din ce în ce mai puternică, pe măsură ce inelul particulelor se comprima spre centrul său.

Apoi, fără nici un avertisment, a urmat ceva asemeni unei explozii. Un flash orbitor ne-a ars ochii, odată cu suflul ce ne-a ridicat în aer, aruncându-ne mai mulţi metri în spate. Nu ştiu cât timp am zăcut inconştient dar, trezindu-mă, am văzut-O. M-am ridicat şi am înaintat clătinându-mă spre centrul poienii, acolo unde, suspendată în interiorul conului de lumină, se rotea Femeia. Părea un exponat într-o galerie de artă... în cea mai mare galerie de artă a naturii. Nu putea avea mai mult de treizeci de ani şi era brunetă – părul îi plutea răvăşit în jurul capului, ca şi cum ar fi fost scufundată în apă. Ajungând în apropiere, am rămas împietrit de frumuseţea ei. N-avea alte haine decât o cămaşă lungă care îi ascundea în întregime trupul, cu excepţia picioarelor de la glezne în jos.

Privirea mea s-a ridicat spre baza conului care se prelingea zeci de metri către cerul întunecat. Era un spectacol grandios, acea superbă femeie adormită, rotindu-se deasupra pământului precum o balerină în centrul celei mai neobişnuite scene din lume, un con fosforescent, aflat într-o poiană din miezul sălbatic al unui codru. M-am aşezat în faţa ei şi am început să-i urmăresc rotirea lentă, de exponat, pas cu pas, înconjurând conul, golindu-mi mintea de vocea care îmi amintea de colonel, de adevărul tristului univers prin care îmi târam ultimele fărâme de viaţă.

– La o parte, Saşa!

Smuls din reveria contemplaţiei, m-am răsucit şi l-am văzut pe Kaleaghin ridicându-se dintr-o tufă, fixându-mă cu pistolul. Făcusem un cerc complet şi mă aflam din nou între el şi Agent... prostii.

– Nu fi tâmpit, Kaleaghin, i-am zâmbit eu secretistului. N-ai să tragi – nu poţi împuşca această femeie, nu poate fi ea Agentul. Undeva există o greşeală.

– Dă-te dracului la o parte, pentru că oricum voi trage, urlă colonelul. Chipul lui era contorsionat de o ură pe care n-o puteam înţelege.

Nici pe mine nu mă puteam înţelege, raţiunea îşi pierduse orice putere asupra mea. Aş fi putut să-i iau colonelului arma cât timp fusese inconştient, chiar să-l ucid, mai aveam şanse să muşamalizez afacerea „Ziua

de după"... dar toate aceste gânduri raţionale se scufundau unul după altul în lacul subteran, adânc şi liniştit în care pluteam în acea clipă.

– Trage, trage, colonele! i-am răspuns eu calm, retrăgându-mă pas cu pas spre centrul de lumină. N-am să mă dau la o parte, n-am să mă mai las condus de instinctul de conservare şi... n-ai s-o împuşti pe femeie.

– Nu fi tâmpit, a lătrat Kaleaghin. Se apropiase la câţiva metri de mine şi am citit în privirea lui hotărârea de a trage.

Fugi, aleargă în pădure, nimic nu e pierdut – joacă-ţi ultima şansă! Ce vei face? Lăsând să moară femeia ucizi umanitatea, perpetuezi comunitarismul şi tortura lui, condamni omenirea la alte sute de ani de sclavie. Şi dacă totuşi Ivy nu miţea? Şi dacă minţea? Cine sunt eu să decid cine trăieşte şi cine nu? Ce poate face trupul meu împotriva armei lui Kaleaghin?

M-am trezit scăldat de lumină. Intrasem în conul fosforescent alături de femeie.

– Mai sunt câteva secunde până se va definitiva Trecerea, urlă disperat Kaleaghin.

Am atins-O şi i-am simţit trupul cald sub vârful degetelor mele.

Pistolul a tunat şi durerea mi-a străpuns fiecare fibră a corpului... Ochii mei au coborât şi am privit sub balonsaid – prin una din cele cinci găuri ale sacoului a ţâşnit sânge. Al doilea glonţ, al treilea – au trecut prin găurile hainei lui Ivy. Patru, cinci şi am crezut că totul s-a terminat... Apoi, în vreme ce am început să mă preling spre pământ, am auzit şuieratul celui de-al şaselea. Tristeţea şi dezamăgirea m-au invadat aşa cum buruienile şi uitarea acoperă mormintele.

„De ce naiba ai murit?" m-am pomenit întrebându-mă în vreme ce poiana, colonelul şi codrii se desfăceau în miliarde de particule multicolore.

„Alexandre, asta e o întrebare tâmpită".

„Da?! Pune Tu o întrebare inteligentă!"

„De ce naiba ai trăit?"

Am ridicat din umeri şi am oftat. Privirea mea s-a înălţat din iarba primăvăratică pe care zăcea întinsă femeia moartă către cerul însângerat de apus. Era târziu şi trebuia să mă întorc la cabană. În vreme ce coboram poteca printre brazi, gândurile mele se înecau în nelinişte şi frică de viitor. În urma mea codrul se topea în aburi de ceaţă negri, ascunzându-se în uitare şi inexistenţă.

Desen de Gabriel Ristea

BOGDAN TUDOR BUCHERU

ÎN NOAPTEA NUNȚII

Moto:

„Timpul descoperă toate lucrurile."
Erasmus, Adagia

Pe Bojohn îl irita cumplit îmbulzeala din nantă, așezarea efemeră a samunilor nomazi. Cu cât se chinuia mai mult să se țină aproape de ghidul său, cu atât era mai convins că nu făcuse o alegere bună. În fond, cu creditele pe care va trebui să le plătească, ar fi putut găsi un loc mult mai sigur și mult mai plăcut.

– Mai repede! îi șopti Cob Amuschy, consilierul Serviciului de Plasament Strategic, care îl îndruma de peste două ceasuri prin furnicarul născut în marginea deșertului, la poalele Munților Alep.

Îi era deosebit de antipatic omulețul acesta, în care era nevoit să-și pună toate speranțele. După ce căzuseră de comun acord asupra detaliilor tranzacției la sediul SPS-ului, fusese abandonat în seama consilierului Amuschy, care îl târa acum prin gloata de samuni nespălați și pe jumătate sălbatici... Arătau jalnic ultimii adepți ai vechiului imperiu de pe Sama...

– Privește! îl îndemnă consilierul oprindu-se brusc. Ea e mireasa... Îl așteaptă pe Rodar...

Centrul atenției tuturor celor din jur era o mică tribună improvizată de la care, agitându-și brațele, o femeie vorbea cu un glas tunător, însuflețind mulțimea ce îi însoțea fiecare frază cu urale și strigăte de luptă. Lipsit de amplificatorii acustici și optici, care tocmai i se extirpaseră în laboratoarele SPS-ului, Bojohn nu putea auzi clar ce spune și nici nu reușea să-i zărească prea bine chipul. Aceasta să fie frumoasa prințesă Salefi? Știa atâtea lucruri incitante despre ea, încât realitatea nu-l impresionă deloc. La nici treizeci și cinci de ani, femeia îngropase nu mai puțin de patru bărbați, toți fiind uciși de către republicanii care, de la detronarea și executarea ultimului împărat, făceau legea pe Sama. Trecuseră peste o sută de ani de la moartea lui Hajin al VI-lea, zis cel Gras, o perioadă de totală decădere – așa vor consemna majoritatea tratatelor de istorie.

– Hai! îl împinse Amuschy. Trebuie să ajungem în munți înainte de apusul soarelui.

Mai privi câteva clipe la prințesa înveșmântată în alb, apoi își puse în mișcare cu mare greutate picioarele.

– Ascultă, Cob! îi vorbi el după ce îl prinse din urmă. Mi-ai spus că trebuie să ajungem la templul din munți... Atunci de ce n-am aterizat direct acolo? De ce m-ai pus să străbat ore întregi prin deșert, iar acum, prin învălmășeala asta?

Fără să-şi încetinească mersul, ghidul îşi întoarse capul spre el, lăsând să i se vadă faţa scofâlcită şi ochii gălbui.

– Nu pricepi?! răspunse el şoptit. Deşertul e complet nesupravegheat, pe când zona munţilor şi a nantei este înţesată cu agenţi ai guvernului şi riscăm să picăm în capul vreunuia... Te asigur că n-ar fi fost deloc plăcut...

Bojohn înghiţi în sec şi continuă să meargă în tăcere alături de consilier, blestemând în gând clipa în care se hotărâse să apeleze la serviciile SPS-ului. Poate nu era prea târziu să renunţe la contract... Nu plătise încă...

Oamenii cu care îşi încrucişa paşii în timp ce se străduia să se ţină aproape de Cob Amuschy îi păreau din ce în ce mai străini, mai primitivi. În fond, îl despărţea de ei o distanţă enormă şi numai situaţia lui disperată l-a adus în acest loc atât de vechi.

Afacerile lui, majoritatea ilegale, nu merseseră prea grozav. Iar acum încurcase socotelile unor barosani ce-i juraseră răzbunare cruntă... Va trebui să plătească cu toată agoniseala sa pentru a se îngropa definitiv aici, în speranţa că nimeni nu-l va găsi să-i ceară socoteală. Tristă perspectivă pentru cineva aflat în pragul a patruzeci de ani...

Sub mantaua groasă şi rigidă, Bojohn nu se simţea deloc confortabil, dar era nevoit să se îmmbrace la fel ca toţi cei din acest loc. Simţind că se sufocă, îşi lăsase gluga jos, deşi Amuschy îl sfătuise să n-o facă. Barba aspră şi pletele proaspăt implantate deveniseră insuportabile pentru el. Noua lui fizionomie îi era total străină – în doar zece ore, SPS-ul îi oferise o altă identitate.

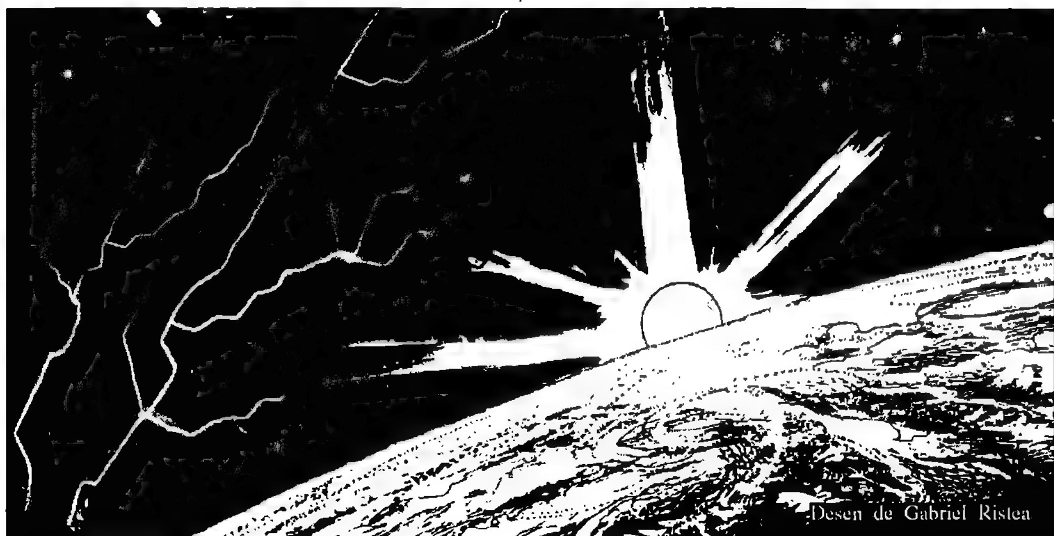
– Ia stai puţin! se opri Bonjohn, suflând din greu. N-am putea face rost de-un aeroglisor? îl întrebă pe Cob.

– Nu e bine, clătină nemulţumit din cap celălalt. Riscăm să nesocotim legile... Astfel de amănunte nu sunt consemnate şi nu le putem controla.

– Fii serios, Cob!... Nu putem greşi cu nimic dacă ne uşurăm drumul. Haide, omule, trebuie să ai ceva bani la tine!

– Nu e bine, repetă consilierul, vârându-şi mâinile în buzunarele mantalei.

– De ce nu? Eu acopăr toate cheltuielile, ai uitat? se abţinu cu greu Bojohn să nu-şi iasă din fire. Nu-i convenea de-

Desen de Gabriel Ristea

loc faptul că depindea de un om ce-şi alesese acest aspect deplorabil, dat de trupul sfrijit şi de mâinile contorsionate ce atârnau asemeni unor crengi rupte.

– Nu pricepi că riscăm enorm?... Suntem nişte intruşi aici şi o iniţiativă, oricât de mică, presupune un risc imens pentru noi doi. Nu putem schimba ceea ce deja s-a întâmplat. Cauze diverse, imposibil de prevăzut, ne vor anihila eforturile de modificare... şi, foarte probabil, chiar pe noi... Haide, mai repede! încheie Amuschy.

Strângând din dinţi, Bojohn se supuse şi îşi urmă nesuferitul ghid spre marginea aşezării cuprinse de febra pregătirilor nupţiale. Printre corturi şi maşini, tot mai mulţi bărbaţi, femei şi copii se strângeau în jurul locului în care Salefi, prinţesa de al cărei glas ascultau cu sfinţenie, îşi aştepta mirele să coboare din munţi. Neluaţi în seamă de nimeni, cei doi reuşiră curând să părăsească nanta.

Bojohn îşi ridică privirea spre piscurile bătrâne care, de milenii întregi, se împotriveau deşertului. Dintr-o dată nu-i mai dispreţui pe aceşti iameni sălbăticiţi, urmaşi ai pionierilor care colonizaseră Sama, construiseră un imperiu, trăiseră pentru acesta şi aproape muriseră odată cu el. Aveau să fie răsplătiţi curând pentru încrâncenarea lor, dar ei n-o ştiau... Poate că nu va fi prea plăcut, totuşi, săşi trăiască restul zilelor printre ei, călăuzindu-i spre victorie... spre măreţia noului imperiu...

Pătrunseseră adânc printre versanţii de piatră albicioasă când călăuza se opri pentru o clipă.

– Trebuie să ne grăbim! La ora asta Rodar a părăsit templul, mai mult ca sigur, vorbi Cob.

Numai de mers în grabă pe muchiile stâncilor nu-i ardea în acea clipă lui Bojohn, însă deja nu mai avea de ales. Îl urmă pe imperturbabilul consilier, sperând să-l întâmpine pe Rodar, viitorul împărat din neamul Baras, înainte ca acesta să ajungă în vale, acolo unde-l aşteptau samunii pentru a-l petrece la nuntă. Şi după ce-l va întâlni... De fapt, nu i se spusese nimic despre modul în care va avea loc substituirea.

Amuschy nu mergea chiar pe drum, ci îl urma strecurându-se prin spatele blocurilor de piatră ce-l marcau. Încercând să arate aceeaşi precauţie, Bojohn aproape că se târa în spatele lui. Calea spre templul Alep, unde Rodar, măreţul conducător se retrăgea în momentele de cumpănă pentru a se reculege, şerpuia stângaci, urcând cu greutate printre vârfurile zdrenţuite.

– Jos! porunci ghidul, trăgându-l în umbra unei stânci, apoi îi făcu semn să tacă şi-i arătă cu mâna ceva, în faţă.

Chinuindu-se până la lacrimi să vadă despre ce era vorba, zări în cele din urmă trupul unui om, chircit la rândul său în spatele unui bloc de piatră.

– Nu ne rămâne decât să aşteptăm, şopti consilierul.

Deşi nu înţelegea ce se întâmplă, Bojohn încremenise lipit de zidul rece, oarecum mulţumit de faptul că nu mai trebuia să gonească. La fel de nemişcat aştepta, de cealaltă parte a drumului de munte, necunoscutul.

Un zgomot slab ajunse la ei, anunţând venirea altei persoane şi, într-adevăr, din bucla frântă a potecii se ivi un bărbat. Înalt şi chipeş, cu barba deasă şi părul lung, era, fără nici-o îndoială, Rodar. Purta pantaloni negri, foarte largi şi o tunică cenuşie, exact veşmintele pe care le avea şi Bojohn pe sub pelerină. Se apropie cu paşi mari, hotărâţi, fără grijă. Fulgerul alb îi spulberă capul, doborându-l în mijlocul drumului. Paşii asasinului fugar se topiră repede înapoia stâncilor ce mascau calea spre templu.

Bojohn urmărise uimit crima, nevenindu-i să creadă că totul se petrecuse atât de repede, atât de simplu. Se uită nesigur

loc faptul că depindea de un om ce-şi alesese acest aspect deplorabil, dat de trupul sfrijit şi de mâinile contorsionate ce atârnau asemeni unor crengi rupte.

– Nu pricepi că riscăm enorm?... Suntem nişte intruşi aici şi o iniţiativă, oricât de mică, presupune un risc imens pentru noi doi. Nu putem schimba ceea ce deja s-a întâmplat. Cauze diverse, imposibil de prevăzut, ne vor anihila eforturile de modificare... şi, foarte probabil, chiar pe noi... Haide, mai repede! încheie Amuschy.

Strângând din dinţi, Bojohn se supuse şi îşi urmă nesuferitul ghid spre marginea aşezării cuprinse de febra pregătirilor nupţiale. Printre corturi şi maşini, tot mai mulţi bărbaţi, femei şi copii se strângeau în jurul locului în care Salefi, prinţesa de al cărei glas ascultau cu sfinţenie, îşi aştepta mirele să coboare din munţi. Neluaţi în seamă de nimeni, cei doi reuşiră curând să părăsească nanta.

Bojohn îşi ridică privirea spre piscurile bătrâne care, de milenii întregi, se împotriveau deşertului. Dintr-o dată nu-i mai dispreţui pe aceşti iameni sălbăticiţi, urmaşi ai pionierilor care colonizaseră Sama, construiseră un imperiu, trăiseră pentru acesta şi aproape muriseră odată cu el. Aveau să fie răsplătiţi curând pentru încrâncenarea lor, dar ei n-o ştiau... Poate că nu va fi prea plăcut, totuşi, să-şi trăiască restul zilelor printre ei, călăuzindu-i spre victorie... spre măreţia noului imperiu...

Pătrunseseră adânc printre versanţii de piatră albicioasă când călăuza se opri pentru o clipă.

– Trebuie să ne grăbim! La ora asta Rodar a părăsit templul, mai mult ca sigur, vorbi Cob.

Numai de mers în grabă pe muchiile stâncilor nu-i ardea în acea clipă lui Bojohn, însă deja nu mai avea de ales. Îl urmă pe imperturbabilul consilier, sperând să-l întâmpine pe Rodar, viitorul împărat din neamul Baras, înainte ca acesta să ajungă în vale, acolo unde-l aşteptau samunii pentru a-l petrece la nuntă. Şi după ce-l va întâlni... De fapt, nu i se spusese nimic despre modul în care va avea loc substituirea.

Amuschy nu mergea chiar pe drum, ci îl urma strecurându-se prin spatele blocurilor de piatră ce-l marcau. Încercând să arate aceeaşi precauţie, Bojohn aproape că se târa în spatele lui. Calea spre templul Alep, unde Rodar, măreţul conducător se retrăgea în momentele de cumpănă pentru a se reculege, şerpuia stângaci, urcând cu greutate printre vârfurile zdrenţuite.

– Jos! porunci ghidul, trăgându-l în umbra unei stânci, apoi îi făcu semn să tacă şi-i arătă cu mâna ceva, în faţă.

Chinuindu-se până la lacrimi să vadă despre ce era vorba, zări în cele din urmă trupul unui om, chircit la rândul său în spatele unui bloc de piatră.

– Nu ne rămâne decât să aşteptăm, şopti consilierul.

Deşi nu înţelegea ce se întâmplă, Bojohn încremenise lipit de zidul rece, oarecum mulţumit de faptul că nu mai trebuia să gonească. La fel de nemişcat aştepta, de cealaltă parte a drumului de munte, necunoscutul.

Un zgomot slab ajunse la ei, anunţând venirea altei persoane şi, într-adevăr, din bucla frântă a potecii se ivi un bărbat. Înalt şi chipeş, cu barba deasă şi părul lung, era, fără nici-o îndoială, Rodar. Purta pantaloni negri, foarte largi şi o tunică cenuşie, exact veşmintele pe care le avea şi Bojohn pe sub pelerină. Se apropie cu paşi mari, hotărâţi, fără grijă. Fulgerul alb îi spulberă capul, doborându-l în mijlocul drumului. Paşii asasinului fugar se topiră repede înapoia stâncilor ce mascau calea spre templu.

Bojohn urmărise uimit crima, nevenindu-i să creadă că totul se petrecuse atât de repede, atât de simplu. Se uită nesigur

toată viaţa sa. Totul mersese prea repede... şi, de aici înainte, lucrurile vor curge şi mai rapid. Cunoştea aproape fiecare amănunt al vieţii lui Rodar şi, totuşi, nu se simţea în stare să-şi intre în rol. Era exact opusul personajului său, nu făcuse niciodată ceva cât de cât important.

Samunii îl primiră în linişte, legănându-şi doar făcliile şi armele deasupra capetelor. Ştia ca aşa le era obiceiul, că vor sărbători mâine, în zori, după împlinirea căsătoriei, dar tăcerea lor îi accentua nesiguranţa. Trase aer adânc în piept, străduindu-se să nu pară intimidat de privirile lor ce amestecau veneraţia cu bucuria. Trebuia să se poarte cât mai firesc.

În mijlocul nantei îl întâmpină mireasa. Înveşmântată într-o rochie purpurie, prinţesa Salefi îl salută cu o simplă înclinare a capului şi, după ce îi răspunse cu acelaşi gest, Bojohn se lăsă condus spre alam, singura clădire a aşezării, o imensă construcţie cu ziduri de piatră. Bărbatul cercetă discret femeia şi, de aproape, fu surprins de misterul ce-l răspândea chipul ei, înăsprit de soare şi de vânt, conturat în luminile pâlpâitoare de părul blond-castaniu.

Intrară şi, după ce străbătură un labirint de coridoare, pătrunseră într-o încăpere semiîntunecată, cu pereţii mascaţi de sus până jos cu draperii grele. Bojohn se îndreptă, alături de soţia sa, spre patul ce domina camera.

– Mă întorc în câteva clipe, şopti prinţesa zâmbind, apoi, dând la o parte faldurile de lângă ea, dispăru în ceea ce el bănui a fi baia.

Rămas singur, bărbatul inspectă rapid podeaua acoperită cu lespezi mari de piatră, peste care se scurgea stofa ce îmbrăca zidurile. O singură măsuţă joasă completa goliciunea camerei, susţinând lampa minusculă, a cărei lumină firavă se pierdea neputincioasă în jur.

Pentru prima dată de când pusese piciorul pe Sama, Bojohn se simţea stăpân pe situaţie. Urmau pentru el patruzeci şi trei de ani de glorie, mai mult decât şi-a dorit vreodată să trăiască... Iar urmaşii săi vor conduce galaxia... O vor conduce chiar şi în ziua în care el va fi obligat să bată la poarta SPS-ului, pentru a se întoarce în timp... şi va închide bucla, aşa cum cer legile implacabile... Şi, oricum, avusese grijă să-şi asigure un mic avantaj, eludând regulile SPS-ului.

Se aşeză şi, cu mare atenţie, îşi scoase de sub unghia degetului mic al mâinii stângi două minuscule implanturi-amplificatori optici. Şi le introduse sub pleoape, apoi recuperă şi amplificatorii acustici, pe care-i strecură în urechi. Aveau să-şi găsească singuri calea şi, în foarte scurt timp, vor ajunge la locul lor, devenind activi.

Mulţumit că rezolvase problema, Bojohn se întoarse spre locul unde dispăruse femeia. Începu să perceapă apa ce curgea, semn că auzul îi devenea tot mai bun. Mai sesiză şi o răsuflare străină, foarte aproape şi, uimit, privi spre faldurile de lângă el. O flacără strălucitoare îi distruse ţeasta, lăsându-i trupul inert să cadă pe aşternut. Dintre cutele ce acopereau zidul patului răsări o siluetă neclară, care se strecură prin încăpere într-o linişte deplină, dispărând afară.

Cob Amuschy apăru după câteva momente din ascunzătoarea pe care draperia i-o oferise cu dărnicie în colţul opus şi, luând colierul celui mort, mormăi pentru sine:

– Republicanii ăştia!... E al şaptelea client pe care ni-l elimină. Nici nu-şi închipuie cât ne ajută afacerile prin eforturile lor zadarnice de a menţine guvernul...

Întorcându-se spre locul de unde ieşise, consilierul vorbi cu glas scăzut:

– Vino, totul e în regulă!... Mai repede, prinţesa o să apară dintr-un

moment în altul, îl îndemnă pe bărbatul înalt, cu părul lung şi barba aspră, care se apropie şi-şi puse peste tunica cenuşie lanţul simbol al neamului Baras.

După ce-l privi câteva clipe pe răposatul mire, Amuschy împinse jos cadavrul şi, prinzându-l de picioare, îl trase după el.

– Bine că armele astea nu lasă urme, şopti noul Rodar.

Consilierul încuviinţă uşor din cap, apoi se opri în uşă.

– Deci, contractul este îndeplinit! consemnă el formal şi, fără să mai aştepte acceptul celuilalt, se retrase cu grijă din camera nupţială, ducând cu el corpul lui Bojohn pe întunecatele culoare ale alamului.

Se deplasa cu dificultate pe lespezile pierdute în beznă, împovărat de rămăşiţele celui de-al şaptelea Rodar. Amuschy se gândi că pe Salefi republicanii reuşiseră s-o ucidă numai de trei ori până acum, ceea ce dovedea o oarecare slăbiciune din partea lor.

Ajuns în apropierea ieşirii din alam, consilierul se împiedică de un trup întins pe jos. Probabil că asasinul doborâse una din gărzi în fuga sa.

– E cazul să-mi uşurez situaţia, mormăi Cob pentru sine şi, vârându-şi mâna stângă sub pelerină, scoase un mic obiect paralelipipedic, uşor fosforescent, pe care-l răsuci între degete. Apoi lovi cu piciorul în corpul celui pe care-l cărase cu el. Hai, Bojohn, să mergem afară!

Bojohn se ridică buimac şi, cu paşi nesiguri, îl urmă în exterior.

– Ce s-a întâmplat? îngăimă el, uitându-se speriat spre Amuschy.

– Ai murit... Un agent guvernamental te-a ucis. SPS-ul a hotărât – nu ştiu din ce considerente – să te recruteze. Vei fi unul dintre consilierii noştri. Asta după ce vei învăţa bine meseria...

– Ce tot spui?! Cum să fiu mort?... Şi de ce-au încremenit toate lucrurile? se uită Bojohn în jurul său, observând înspăimântat cum oamenii şi obiectele înţepeniseră în poziţii dintre cele mai bizare. Până şi flăcările îngheţaseră, accentuând nefirescul situaţiei. Doar n-a stat timpul în loc! înghiţi el în sec.

– Era şi cazul să-ţi dai seama! răspunse lipsit de chef consilierul. Asta-i principala parte a muncii nostre, continuă el şi, extrăgându-şi de sub pelerină o mică agendă, începu s-o cerceteze. În

Desen de Marian Deaconu

aceste momente, fiecare unic, pe care noi le numim secvenţe, acţionăm pentru a produce evenimentele ale căror cauze rămân ascunse de obicei.

Strecurându-se printre oamenii împietriţi, Cob ajunse lângă un grup de bărbaţi ce priveau fix spre zarurile rămase în aer. După ce verifică în caiet, răsuci cu mare grijă unul din ele. Apoi, în timp ce Bojohn îl urmărea palid la faţă şi total dezorientat, consilierul se îndreptă spre o femeie excesiv de grasă, care levita într-o poziţie ilară, şi-i plimbă un obiect minuscul în jurul pieptului.

– Obeza asta, vorbi Amuschy, trebuie să sufere un atac de cord peste câteva minute şi eu trebuie să mă asigur că aşa se va întâmpla...

– Şi dacă greşeşti? prinse glas Bojohn. Sau dacă nu vrei să faci ceea ce trebuie?...

– Un alt consilier va interveni într-o secvenţă ulterioară – e imposibil să faci modificări în aceeaşi secvenţă – şi va corecta eroarea, iar eu voi fi pedepsit... poate chiar cu dispariţia. Oricum, sunt mort, ca şi tine... Dar se întâmplă foarte rar... Lucrurile trebuie să se desfăşoare exact cum au fost consemnate.

– Dar de unde ştii cum s-au întâmplat?! Cum poţi să ştii totul?

– O întreagă echipă cercetează acest segment temporal şi, din secvenţă în secvenţă, cartografiază evoluţia evenimentelor – sper să fiu şi eu avansat curând printre ei... Cei din formaţia mea vin şi asigură îndeplinirea celor consemnate. E o buclă, un fel de sistem închis, în care cauza şi efectul coincid...

– Nu se poate aşa ceva!... Trebuie să existe un început şi un final, un punct spre care să curgă totul.

– Dacă spui tu, Bojohn, zâmbi Cob sprijinindu-se de flacăra unei torţe. Să-mi zici şi mie când vei găsi acel punct!

– Nu te cred! insistă Bojohn, aproape urlând. Noi cum ne mişcăm dacă timpul stă?!

– S-a oprit timpul lor... Datorită tehnologiei SPS-ului, noi ne deplasăm în alt timp. E o altă dimensiune, ce-i aşa greu de înţeles?

– Nu!... Ar trebui să fim şi noi tot într-o buclă, cum spuneai adineauri.

– Dar chiar suntem! exclamă consilierul, uşor iritat de neîncrederea celuilalt. Probabil că alţii, dintr-un eşalon superior, se ocupă de noi în aceste clipe.

– Nu pricep, şopti Bojohn total dezorientat. SPS-ul... Cum s-a pornit totul?...

– N-am răspuns la toate... dar o să afli câte ceva dacă stai pe lângă mine. Să mergem acum, că mai am multe de făcut în secvenţa asta, încheie Amuschy. Apoi, urmat îndeaproape de noul consilier în devenire, porni prin alamul topit în nemişcare.

PAVEL D. CONSTANTIN

Visul lui Greg

M-am trezit lac de năduşeală, prins încă în mrejele ciudatului coşmar. Am întins mâna şi am aprins lampa de pe noptieră, apoi am privit spre Rona. Dormea liniştită, cu un zâmbet calm pe buzele-i pline, cărnoase, totdeauna umede. Ea nu avea coşmaruri, nu avea motive pentru a avea coşmaruri. Eu, însă...

Nici acum nu-mi puteam domoli respiraţia. Mă simţeam obosit şi speriat. Mi-am trecut degetele prin păr şi m-am săltat, rezemându-mă de speteaza înaltă a patului. Trebuia să mă duc la un psihiatru, să-i spun despre visele mele... despre ouăle acelea de reptilă... despre naşterea mea... dintr-un ou de reptilă...

Rona s-a mişcat şi a întredeschis ochii. Şi-a şters pleoapele grele cu dosul palmelor şi m-a privit mustrător.

– Ce faci, iar nu poţi să dormi? m-a întrebat.

Ca de fiecare dată, n-am avut curajul să-i spun despre coşmarurile mele, ceva m-a oprit...

– A... Nimic neobişnuit, am căutat s-o liniştesc. Mă chinuie o idee.

S-a ridicat, la rândul ei, aşezându-şi capul pe pieptul meu.

– Cred c-ar trebui să-mi spui ce te frământă, Greg. Simt că acum nu mai e vorba de vreuna din poveştile tale ciudate...!

– E ceva banal, Rona. Ar fi mai bine să dormi...

A dat colţul plapumei la o parte şi s-a rezemat într-un cot. Intensitatea privirilor ei mă ţintuia aproape dureros.

– Eşti răvăşit de tot, Greg! Iar pielea ţi-e umedă şi lipicioasă... de parc-ai fi reptilă!

Am avut brusc un spasm violent şi cutremurător, şi-am desluşit în ochii Ronei spaimă. Nu m-am putut abţine auzind comparaţia ei...

– Trebuie să-mi spui ce se petrece! mi-a poruncit, pe un ton ce nu admitea nici un refuz.

Mi-am dat seama că venise vremea să mărturisesc taina chinuitoare.

– De vreo trei săptămâni, din două-n două nopţi, am un coşmar..., i-am zis cu glasul întretăiat de frică, o frică ce pornea din adâncul fiinţei, urcând năvalnic către cugetul ce şi-aşa mi-era destul de zdruncinat. Mă nasc... dintr-un ou de reptilă!

Rona mă privea cu atenţie, ridicată în şezut, cu pieptul gol palpitând la fiecare respiraţie, aşteptând să continui.

– E groaznic în oul acela, am reluat murmurând. E cald, e strâmt şi mă învăluie un fel de clisă, care miroase aşa de tare că-mi vine să-mi vărs maţele! Simt cum trec zilele, una după alta, într-o monotonie ucigătoare, iar eu cresc acolo şi locul devine din ce în ce mai neîncăpător, mai greu de suportat... Nerăbdarea mea se accentuează continuu, până când nu mai rezist şi sparg coaja oului

cu o lovitură puternică de coadă! Şi-atunci mă trezesc...

Mâna ei îmi şterse noile broboane de sudoare ce-mi năpădiseră fruntea.

– Şi-acelaşi lucru îl visezi de fiecare dată?! mă întrebă îngrijorată.

– Da, îi răspund cutremurându-mă.

Tac şi închid ochii. Mişcările mâinii au devenit mângâieri şi o simt cum se apropie de mine, cum se lipeşte de trupul meu, simt trupul ei gol presându-mi corpul şi-mi amintesc că mai devreme, în urmă cu doar câteva ore, am făcut dragoste mai bine ca niciodată. A refuzat protecţia, prima oară după nu ştiu cât timp...

– E, totuşi, numai un vis, Greg..., îi aud şoapta blândă lângă buzele mele.

– Da, aprob. Numai un vis...

Îmi las buzele în voia gurii ei şi-un gând îmi spune sarcastic, răscolitor: „Şi dacă nu-i aşa?...“

O strâng în braţe şi mă rostogolesc împreună cu ea în aşternut. Corpul ei cald mă încălzeşte şi pe mine şi-n scurt timp valurile amorului ne îneacă, ne acaparează...

Scâncetele ei devin gemete, mişcările-i lascive ale coapselor se transformă în zvârcoliri şi-o aud, deodată, strigând de durere la urechea mea:

– Aaaah! Aaaa, Greeeg!!!

Unghiile-i lăcuite mi se înfig adânc în spate şi mă ridic buimac, dezorientat, fără să înţeleg ce se petrece. Faţa îi e crispată de durere şi-şi îndreaptă palmele spre pântec, într-o încercare de a calma cumva răul din-năuntru.

– Rona, strig înnebunit de spaimă. Rona, ce ai?!

– E... e ceva... în mine!? bolboroseşte, cu ochii ieşiţi din orbite de groază şi durere. Iese...

Mă reped la întrerupător şi aprind lumina.

– Rona... Rona..., murmur năuc, neştiind ce să fac.

Apuc telefonul şi formez numărul de la ambulanţă. Cineva, la celălalt capăt al firului, îmi răspunde după al treilea apel, dar nu mai am timp să vorbesc.

Dintre picioarele soţiei mele irupe un val de sânge, împroşcând cearşafurile albe şi, cu un gâlgâit obscen, un ou uriaş iese la lumină, purtând pe el cheaguri purpurii şi-o urmă de placentă... Ochii Ronei îl privesc înnebuniţi pentru o clipă şi-apoi trupul întreg îi clachează, cufundându-se într-un leşin salvator.

– Oh, Doamne-Dumnezeule!! murmur îngrozit şi cad în genunchi la marginea patului.

Oul, oul pe care-l visam în coşmarurile mele, era acolo, în pat, între picioarele Ronei... născut de Rona... şi din el... din el urma să iasă... să *ies*... Îl priveam şi simţeam cum parcă pulsează sub ochii mei, ghiceam sub coaja lui murdară reptila dinăuntru, sufocându-se, înnebunind din cauza mirosului fetid ce-o înconjura, dorind cu ardoare să iasă... să *ies* afară!

Coaja s-a spart în bucăţi, nimicită de o puternică lovitură de coadă şi reptila... am ieşit afară! Nu mai ştiu de sunt eu ori e... Ochii-mi mici şi reci privesc încordaţi pulpele pline de sânge ale femeii şi limba-mi despicată purcede la o ultimă curăţire a trupului-gazdă. Măcar atâta lucru mai pot face pentru ea... pentru Rona...

Când termin, cobor din pat cu mişcări rapide, ies din dormitor şi mă îndrept spre bucătărie. Urc pe dulapul din perete, sparg plasa gurii de aerisire şi pătrund pe coş, în întuneric. Jos, în canale, mă aşteaptă ceilalţi. Nu va mai dura mult şi-n curând vom fi destui pentru...

DAN D. FARCAŞ

Sfânta luptă împotriva răului

Fiecare dintre noi a auzit ori a citit în copilărie basmul cu Făt Frumos şi Zmeul cel rău. Când s-au luat la bătaie, am stat cu toţii cu sufletul la gură pentru a vedea cine va fi învingătorul, şi ne-am bucurat nespus atunci când a învins „cel bun" şi a fost ucis „cel rău". La aceasta se mai adăuga şi bucuria că cel bun era, pe deasupra şi frumos, în timp ce răul era hidos. În cele din urmă am plâns de emoţie când Făt Frumos a luat-o de nevastă, drept recompensă, pe Ileana Cosâneaza ori pe fiica împăratului.

Istoria are nenumărate variante. Pentru cititorii revistei „Anticipaţia" cea mai cunoscută dintre ele este cea a pământenilor (buni şi frumoşi) opuşi invadatorilor extratereştri (răi şi urâţi). Rezultatul este, de regulă, acelaşi.

Cam atât pe partea de *fiction*. Conexiunea *nonfiction* mă obligă însă la nişte reflecţii, deşi suspectez că aş putea fi considerat de unii cinic sau prea *terre á terre*. Tare mi-e teamă că în realitate povestea cu Făt Frumos a arătat puţin altfel. Cam aşa: a fost odată, tare demult, doi mardeiaşi, unul mai grozav decât celălalt. Şi într-o bună zi s-au încăierat pentru o pradă oarecare: o frumoasă, un regat etc. Şi s-au bătut cumplit, până ce unul a învins, punând mâna pe miza încăierării, iar celălalt a fost expediat în lumea umbrelor. După aceasta au apărut comentatorii (aş fi zis „ţuţării", dar cuvântul nu figurează în DEX): istoricii, menestrelii ş.a.m.d., evident în slujba puternicului zilei. Astfel, mardeiaşul supravieţuitor a fost înfăţişat în chip de Făt Frumos (şi bun), iar învinsul în chip de căpcăun împovărat de toate relele pământului, mai mare, mai ticălos şi mai urât decât fusese în realitate, spre gloria învingătorului (*de mortuiss...??!...*).

Un alt model, inventat tot în paleolitic, dar tot atât de viguros, este următorul: tribul meu este *bun*, tribul de peste deal este *rău*. Nimic nu este mai demn de glorie decât să ucid pe cineva din tribul celălalt, cu atât mai mult cu cât şi ei au ucis de mult pe unii din tribul meu. Evident, peste deal funcţionează aceeaşi logică, într-un cerc vicios fără de sfârşit, numit de unii selecţie darwinistă.

Dacă cineva doreşte un exemplu relativ recent pentru modelele de mai sus, n-are decât să se gândească la bătaia dintre Stalin şi Hitler. Ce frumos părea supravieţuitorul la un moment dat... Iar dacă n-ar fi existat şi „restul lumii", comunismul ar fi rămas frumos pentru foarte multă vreme. Cât despre „restul lumii", ştim bine că are şi el destule păcate, chiar dacă azi se încearcă pla-

sarea lui „Făt Frumos“ în zona aceasta. Mă îngrozesc însă gândindu-mă că se putea întâmpla şi invers, ca *celălalt* să iasă câştigător. Am fi aflat mult mai repede despre gulaguri şi mult mai târziu despre holocaust... Dar, mai ales, cel bun ar fi fost cel rău, iar cel rău cel bun...

Vina pentru toate cele de mai sus este, în bună măsură, faptul că o mare parte a omenirii suferă de o regretabilă deformaţie a percepţiei, numită *maniheism*. În mintea multora, toate fenomenele umane, sociale, supranaturale care se petrec în jurul nostru, nu sunt decât manifestări ale luptei dintre *binele* universal şi *răul* universal. N-aş vrea să creez impresia că aş nega existenţa unor criterii generale de „bine“ sau de „rău“, valabile pentru întreaga omenire, nici că aş bagateliza lupta pentru idealurile înalte. Vreau doar să atrag atenţia asupra marii relativităţi a acestor categorii şi, mai ales, asupra imenselor pericole care se pot ascunde în spatele utilizării lor. Pentru a înţelege cât este de păguboasă această viziune, ajunge să ne amintim câte baricade se ridică şi azi în diverse locuri ale lumii în spiritul său. Cei care stau de o parte şi de alta sunt gata să se lupte între ei până la ultima suflare, în numele acestui mod de a vedea lucrurile; pentru că şi cei care stau de o parte a baricadei şi cei de pe partea cealaltă, sunt convinşi, ca pe vremea triburilor paleolitice, că *cei buni* sunt ei, iar *cei răi* ceilalţi... Să ne gândim, de pildă, la mândria şi emoţia care ne umple sufletele când ne aducem aminte cum eroii noştri omorau inamicii în război; aceeaşi mândrie şi emoţie umple, desigur, inimile celor care îşi aduc aminte de eroii lor, cei omorâţi de eroii noştri, sau cei care i-au omorât pe eroii noştri...

În mod paradoxal, istoria, religia, *cunoaşterea* în general, posedă, pe lângă meritele lor respectabile şi incontestabile, şi acest sâmbure otrăvit. Mai general vorbind – şi am avut ocazia s-o spun şi cu alte ocazii – puţine pericole sunt mai mari pentru omenire decât *convingerea deţinerii unui adevăr absolut şi definitiv*. Dacă am această convigere, nu mai are nici un sens (nu-i aşa?) să-l ascult pe cel care afirmă altceva decât ştiu eu; dacă eu deţin *adevărul*, cel ce mă contrazice nu poate fi decât un partizan al *neadevărului*, deci al *răului* universal (de câte ori n-a fost hulit *„spiritul care neagă totul*“). Iar dacă cel ce vrea să mă convingă face prea multă gălăgie, a-l reduce definitiv la tăcere este un mare bine pe care-l pot face semenilor mei... Iată o posibilă ilustrare a mecanismelor **intoleranţei**... Ca exemplu putem da comunismul „ştiinţific“, deţinător al adevărului „obiectiv“ despre trecutul şi viitorul omenirii, care spunea clar: „cine nu-i cu noi este împotriva noastră“. Din fericire marea majoritate a oamenilor s-a lămurit în acest sens; dar câte alte situaţii similare nu mai persistă încă...

Literatura SF a beneficiat din plin, cel puţin de la faimosul roman al lui H.G. Wells, *Războiul Lumilor*, de acest tipar (noi *buni*, ei *răi*). Dar nici cărţile nonfiction, de pildă cele dedicate fenomenului OZN, n-au rămas mai prejos, deşi aici spiritul maniheismului a fost mutat uneori în constelaţii. Vom învăţa astfel că cei din Arcturus sunt cei buni, cei din Orion sunt cei răi, sau că vizitatorii blonzi ne vor binele, iar cei cenuşii răul, că unii sunt îngeri, iar ceilalţi demoni. Unii contactaţi sunt convinşi că toţi extratereştri sunt răi,

alţii că toţi sunt binevoitori, alţii cred că fiinţele care ne vizitează sunt din două categorii, ţinând de *Forţele Luminii* şi de *Forţele Întunericului*, ori admit că extratereştrii sunt de două feluri: buni şi indiferenţi, ş.a.m.d.

În realitate, lumea, mai ales lumea unor fiinţe gânditoare, nu poate fi niciodată descrisă, la modul maniheist, doar în alb şi negru. Iar această afirmaţie este cu atât mai valabilă, cu cât lumea la care facem referire este mai complexă. Pacienţii examinaţi după presupuse răpiri datorate OZN-urilor au afirmat, nu o dată, că au constatat un amestec deconcertat, de bine şi de rău, în comportamentul răpitorilor lor. Există şi autori care scapă de dilemă într-un mod neaşteptat, amintindu-şi că, în fond, plusul şi minusul curentului electric sunt cele care, împreună, pun în mişcare motoarele. Cei mai mulţi dintre cei ce cred că suntem vizitaţi de fiinţe venite din alte planete sau de pe un alt tărâm consideră însă că aceştia ne sunt atât de mult superiori, încât noţiunile lor de „bine" şi „rău" ne vor fi mereu inaccesibile.

Revenind la tema SF a invadatorilor sau, mai general, a luptei dintre civilizaţiile cosmice, este bine să accentuăm din nou marea diferenţă în timp care va despărţi astfel de civilizaţii. Dacă există supercivilizaţii în genunile Universului sau pe tărâmuri „paralele", acestea sunt, aproape sigur, cu sute de milioane de ani, poate chiar cu miliarde de ani, mai avansate decât noi. Strămoşul nostru de acum un miliard de ani era un *vierme*. Vizitatorii aceia au intervenit poate, ca, din acel vierme, să devenim ceea ce am devenit. Oricum, distanţa dintre *Ei* şi noi, pe scara evoluţiei este mult mai mare decât distanţa dintre noi şi căprioară, sau porc, sau taur, animale pe care le ucidem fără a simţi că facem un „rău". Argumentele şi reproşurile pe care le-am putea ridica noi faţă de comportarea vizitatorilor (şi nimic nu ne îndreptăţeşte să credem că aceştia ar dori vreodată să ne ucidă), ar fi mult mai ridicole decât argumentele pe care le-ar putea ridica, prin absurd, un miel, contra uciderii sale de Paşti.

Înţelegem, aşadar, nu numai faptul că binele şi răul – aşa cum le concepe cineva – pot sta laolaltă, în aceeaşi fiinţă, dar şi faptul că, în relaţiile dintre specii aflate pe paliere diferite de evoluţie, noţiunile de bine şi rău au semnificaţii transfigurate. Măsurând cu măsuri pământeşti, despre reprezentanţii unor supercivilizaţii nu s-ar putea spune decât că (vorba filosofului) sunt *dincolo de bine şi de rău*.

Exaltarea din creaţiile *science-fiction* când este vorba de lupta dintre „binele universal" şi „răul universal" („The Good and The Evil"), dincolo de unele merite educative, poate implanta temeinic, în minţile crude şi simplu mobilate, partizanate, xenofobii, extremisme şi intoleranţe extrem de păguboase în viitor. Pot oare autorii noştri de literatură SF, inteligenţi şi morali, să renunţe la drogul verificat al clişeului cu „Făt Frumos" şi să devină apostolii unui „ecumenism" în care toţi cei hărăziţi cu darul gândirii, cu părţile lor bune şi rele, indiferent de unde ar veni, să se considere fraţi?

Stimată redacție,

Sunt o tânără de 25 de ani care citește *Anticipația* ori de câte ori îi dă voie difuzarea. Poate că scrisoarea mea nu sugerează, măcar în aparență, prea multe conexiuni cu domeniul SF, dar am ținut să vă scriu în legătură cu un subiect de care mi-a amintit articolul *Între „privacy" și mitocănie* al dlui Dan D. Farcaş (nr. 548/549). Este vorba despre curentul New Age, despre care, am eu impresia, din ce în ce mai multă lume vorbește cu prea mare ușurință și de cele mai multe ori în necunoștință de cauză (dl Farcaş nu pare să se găsească în vreuna dintre aceste două situații nefericite). Sentimentul meu este că pe unii ca mine, fără nume, fără chip și fără experiență, nu prea se găsește nimeni să-i asculte. Așa că mi-am luat inima în dinți și, nu ca antiteză (!), ci în completarea atâtor puncte de vedere pe subiecte științifice și tehnice publicate în această prea-greu-de-găsit revistă, aș vrea să-mi dau și eu cu părerea într-un subiect puternic legat de noțiunea de *privacy*.

Ideea despre care vreau să vă vorbesc a început să se contureze pentru mine cu destul timp în urmă și s-a tot consolidat cu fiecare articol de ziar sau frază – aruncată mai mult sau mai puțin la întâmplare pe vreun post de televiziune – care avea vreo legătură cu subiectul ce mă interesează. Am ceva concret în minte: New Age reprezintă – după părerea mea și a multor altora – unul dintre cele mai mari pericole ideologice ale acestui sfârșit de mileniu. Această „religie" a Noii Ordini Mondiale e în fapt un satanism mascat, și prin aceasta mult mai periculos. Însemnele sale sunt prezente peste tot, de la banala bancnotă de un dolar (capul de vultur, piramida cu ochiul atotevăzător și inscripția *Novus Ordo Seclorum*), până la siglele unor instituții oficiale (printre care și unele bănci românești, că doar n-o să ne lipsească tocmai nouă faliții), nelipsind nici editurile specializate (apropo, n-ați cumpărat niciodată o carte editată de Trustul Lucis?). New Age include multe fațete pe care tot omul de rând are senzația că le cunoaște de când veacul și care apar absolut nevinovate; celebrul grup francez de muzică ambientală *Era*, care și-a transmis mesajele subliminale timp de un Revelion întreg, pe Pro TV este doar un exemplu (de fapt toată muzica ambientală franceză, de orientare New Age, conține mesaje subliminale; este un lucru cunoscut în Franța, dar noi suntem prea „proaspeți" în domeniu). După cum cu siguranță știți, New Age produce și „apocrife" în care, în anii din viața Lui care lipsesc din Biblie, Iisus este trimis în India sau în Tibet, ca să se „spiritualizeze", că doar de asta avea El nevoie.

De fapt, cu mare seninătate, unii promotori ai mișcării New Age din toată lumea, oameni cu importante funcții oficiale și cu tupeu pe măsură, trec peste legea subversivității și publică lucrări în care demolează și înfierează creștinismul, propunând „un foc vesel de tabără" cu Scripturile și toate celelalte scrieri creștine.

(Nu degeaba Nietzsche e fruncea în concepţiile New Age). Şi, probabil că ştiţi, Masoneria împărtăşeşte cu entuziasm asemenea idei creţe. Ca şi alţi celebri „formatori de opinie". „Preasfinţia" sa Maharishi cel vizitat de naivii Beatles şi de alţii ca ei era chiar de părere că pentru nedemnii de creştini nu există loc în Noua Eră, a Iluminării. Săraca Shirley MacLaine, care a devenit „evanghelista New Age" – cel puţin aşa a proclamat-o Newsweek –, e de părere, printre alte tâmpenii, că ajunge să spui tare şi cu forţă „Eu sunt Dumnezeu", ca să şi fii (iarăşi, Biblia are alte păreri). Că una e să tinzi spre Dumnezeu şi alta să te crezi a fi El nu reiese din puţul gândirii dumneaei; în schimb, eu una am citit proze ale unor scriitori de SF atei declaraţi, în care problema în speţă era pusă în mod corect şi... *sine ira et studio*... Pe de altă parte, scriitori cu mintea ceva mai trează au avut curajul să afirme că Noua Ordine Mondială „Îl elimină pe Dumnezeu din sistem şi îl zeifică pe Lucifer". Pe lângă marea tranziţie care are loc acum la nivel mondial, a noastră, cu reformele şi cu truţuleştii ei, e o biată bălăceală cu instrumentul prin nisip.

Aşa cum o arată şi numele, deja-religia New Age se vrea a fi în antiteză cu „Vechea Eră", a evreilor şi a creştinilor, în acest spirit, dreptul omului la viaţă, libertate şi proprietate este repus în discuţie. Organizaţiile internaţionale o fac din ce în ce mai pregnant.

Dacă vi se pare că sunt paranoică, vă asigur că nu sunt singura şi că îmi asum riscul catalogării; doar vă rog să aveţi bunătatea de a citi până la capăt şi am încredere că nu mă veţi judeca în avans.

Celebra „Biblie Cornilescu", sau „Biblia britanică", pe care majoritatea bucureştenilor (şi nu doar ei) au cumpărat-o cu seninătate după Revoluţie şi pe care o răsfoiesc din când în când, „la ocazii", este un alt exemplu. La o citire foarte atentă, aţi observa că Fecioara Maria, în viziunea ierodiaconului Dimitrie Cornilescu (ce nume sugestiv!), cel care a şi fost răspopit din această cauză, nu era deloc fecioară, ci soţia sau chiar, în unele variante, nevasta (!) lui Iosif, că Iisus – al Cărui nume este scris „Isus", ceea ce înseamnă „măgar" – era un fiu oarecare, cel mult întâiul născut, nicidecum Fiul Său Cel Unul Născut, aşa cum stă scris în Biblia *adevărată* (sunt silită să dau un epitet care se potriveşte ca nuca în perete), că sintagma „chip cioplit" a fost înlocuită peste tot cu „icoană", că Dumnezeu este, printre altele, nebun şi slab, şi multe asemenea „bucurii". (Eu însămi am citit cu seninătate, ani la rând, fraza în care Fecioara Maria era numită nevastă a lui Iosif încă înainte de a primi Duh Sfânt, şi tot nu mi-am dat seama de „eroare". Apoi cineva mi-a deschis ochii, iar altcineva mi-a vândut o BIBLIE. Şi ca să termin cu această paranteză, „soţia", în limba Scripturilor, era femeia care nu-şi consumase căsnicia, pe când „nevasta" era femeia la casa ei, cu soţ viril şi cu copii de hrănit). Foarte nevinovată pare traducerea „până vom ajunge toţi la unirea credinţei" – exprimare foarte dragă făcătorilor de prozeliţi – în loc de „unitatea credinţei". La fel introducerea unui nevinovat „numai" („numai prin credinţa în Iisus" – am preferat să scriu cu doi de i), care, în contextul mai larg al paragrafului, pe care nu-l voi mai reproduce aici, a hrănit concepţia multor secte că se poate ucide, înşela, fura pentru „binele credinţei", cu singura condiţie de a mărturisi credinţa în Iisus. Interesantă este şi bogăţia semantică menită să înlocuiască termenul „clasic" de Iad: spre exemplu, „Locuinţa morţilor" (grosolană denaturare); mai sunt „nefiinţa" şi „lumea umbrelor".

În New Age mai e Shambala, care ia diferite sensuri, în funcţie de secta care dă cu gura despre ea. Semnul Fiului omului, litera T (sau tau), a dispărut complet din traducerea aceasta. Că „mieii oilor" au fost înlocuiţi cu „fiii berbecilor" e demn de tot hazul, deşi eu una nu văd cu ce-l deranja aşa de tare sintagma pe răspopitul nea Corni... Ca să nu mai vorbim de faptul că „Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii şi lucrurile dispreţuite", în loc de „pe cele de neam de jos ale lumii, pe cele nebăgate în seamă..." (din nou nota bene: unele traduceri oficiale! au folosit sintagma „de neam prost"). Tot din traducerea intenţionat modificată şi din răstălmăcirea Scripturilor, făcute de Cornilescu şi nu numai de el, a rezultat şi o altă idee New Age: revigorarea forţelor răului la sfârşitul acestui mileniu (deoarece „miile de ani" din textele originale au fost traduse la singular: o mie de ani). Serialul Millenium exact pe ideea asta se bazează. De aici şi până la biblii cu spiritisme şi mantre, de aici şi până la „nimeni nu ajunge la Domnul decât prin mine, Joseph Smith", nu e decât un pas. Iar de aici până la tâmpenie şi obtuzitate, chiar mai puţin. Dacă textul acesta mi-ar fi fost servit pe post de proză SF, l-aş fi luat ca atare, l-aş fi judecat din punct de vedere al stilului şi al originalităţii şi aş fi tras concluzii conforme cu gustul meu. Dacă.

Apoi, domnul Titi Dincă, pe care îl stimez în mod deosebit, invită câteva persoane în emisiunea domniei sale de la TVR 2; printre acestea, domnul Cornea, reprezentant al Grupului de Dialog Social. Subiectul: recentul scandal iscat de controversa dintre Liga Studenţilor din Universitatea Bucureşti şi gruparea studenţilor de la Filozofie, pe tema religiei în spaţiul universitar. Domnul Cornea a propus, la modul cel mai serios, o soluţie „ecumenică" în cel mai pur spirit New Age, şi anume construirea unui templu (nota bene – templele n-au absolut nimic cu religia noastră) de reculegere pentru toate cultele reprezentate în rândul studenţilor. Ei bine, imaginea mi se pare cel puţin ilară: eu, ortodoxă, vin şi mă reculeg în acest... templu; după mine, icoanele bizantine trebuie scoase de pe pereţi şi înlocuite cu statui, pentru că vin nişte colegi catolici; în urma lor trebuie să dispară totul, pentru colegii luterani; pentru musulmani sunt pregătiţi papucii la uşă şi se instalează semiluna... Şi aşa mai departe. S-ar spune că unii oameni nu au deloc simţul ridicolului, dar mă tem că nu acesta este aspectul cel mai grav al problemei. Ideea dlui Cornea îmi aminteşte că a existat cândva chiar o sectă care se numea „Templul popoarelor"; prin '77 sau '78, tata Jones, şeful sectei, şi-a strâns discipolii şi i-a otrăvit, astfel încât aproape o mie de tâmpiţi au intrat în istorie sub denumirea populară de „Secta sinucigaşilor". (Insist pe ideea că această paralelă nu are nimic de-a face cu dl Cornea, ci doar cu faptul că lucruri de genul acesta nu trebuie tratate cu atâta largheţe; în mod cert, domnia sa habar n-avea despre ce vorbeşte, din nefericire. Sau poate din fericire.) Şi-mi aduc aminte, când îl ascult pe dl Cornea, de o vorbă a Părintelui Cleopa: e bună cartea, cum să nu, dar degeaba zece biblioteci citite şi un car de minte, dacă n-ai o fărâmă de spiritualitate.

Săptămânile trecute, într-un articol pe aceeaşi temă din „Libertatea", domnul Dan Petrescu se lamenta pe marginea acestei tentative de „fanatizare" a mediului universitar, dându-şi cu părerea că religia şi Universitatea sunt noţiuni perfect contrastante!! Mi se pare o afirmaţie iresponsabilă, iar dacă aceasta este şi realitatea, atunci chiar că nu stăm bine, (De altfel, zice Domnul în Biblie, „Înmulţiţi-vă,

umpleţi pământul şi-l stăpâniţi". Or, cum am putea stăpâni pământul fără dezvoltare, fără educaţie, fără cultură, fără ştiinţă?) Pe de altă parte, am înţeles că Liga n-a bătut cu pumnul în masă şi n-a cerut obligativitate în chestiunea conferinţelor. Dar nici dictatura unei minorităţi nu e chiar cea mai bună idee.

Mă întreb de ce ţi se introduc cursuri de religie în clasele primare, pentru ca mai târziu, în facultate, să ţi se interzică audierea unor astfel de cursuri. E ca şi cum s-ar spune că pe cei mici, proşti fiind, îi putem îndopa cu prostioare, dar celor mari trebuie să le dăm hrană adevărată pentru spirit, adică darwinism cu forţa. „Crede şi nu cerceta", li se aruncă în faţă celor care susţin că sunt credincioşi. „Bigoţi, fanatici" şi alte asemenea. În primul rând, dintre toţi cei care îşi etalează astfel „superioritatea intelectului lor format pe tiparele ştiinţei moderne" şi care îşi numără cu încântare circumvoluţiunile, nici unul n-a avut curiozitatea să caute acest „Crede şi nu cerceta" în Biblie. Nu l-ar fi găsit; ar fi găsit în schimb acel îndemn al lui Iisus, „Cercetaţi-le pe toate". Iar chestia cu „fanatismul" mi se pare încă şi mai comică, dat fiind că nici o persoană de genul amintit mai sus n-a reuşit să-mi dea o definiţie corectă şi acceptabilă a acestui termen. Dar există aşa ceva în ortodoxie? Mi s-a dat exemplul Inchiziţiei, dar, să-mi fie cu iertare, acela era fanatism antireligios, adică o atitudine care încălca aproape toate poruncile biblice, în primul rând pe cea care spune „Să nu ucizi". Cu ceva timp în urmă, aş fi introdus în această scrisoare o frază de genul: „Vă rog să nu mă consideraţi vreo bigotă, vreo fanatică încuiată". Acum însă m-am mai deşteptat şi refuz să scriu aşa o prostie. Îmi amintesc că, de Paşti, la Ştirile Pro TV ni s-a prezentat o procesiune a – citez – „fanaticilor religioşi din..." Filipine, parcă. Aceştia străbăteau oraşul autoflagelându-se şi se opreau în piaţa centrală, unde se lăsau crucificaţi pentru câteva ore, chipurile în numele Mântuitorului. Or, din câte ştiu eu, Biserica interzice flagelarea ca fiind o profanare a propriului corp, care este templul lui Hristos; cât despre crucificarea „fanaticilor", Biblia spune că Petru însuşi s-a considerat nedemn de o asemenea onoare şi le-a cerut romanilor măcar să-l ţintuiască invers, cu capul în jos; „fanaticii" prezentaţi la televiziune nu păreau să aibă astfel de scrupule. Şi atunci, mă întreb, cum poţi denumi „fanatici religioşi" asemenea indivizi paraleli cu creştinismul?

Tot la Pro TV am ascultat o chestie ciudată, o comparaţie formulată de dna Caragea – apropo de „omul trebuie să pară ceea ce este", vezi vestimentaţia impusă de Biserică, „la fel ca şi în regimurile dictatoriale", rosteşte domnia sa cu seninătate şi dă exemplul lui Hitler, ca să fie mai bine înţeleasă... O astfel de retorică, în ansamblul discuţiei, poate n-a sunat rău în auz, dar vă rog să o citiţi acum şi să vă gândiţi cât este de deplasată. Pentru a vă clarifica pe deplin starea de neplăcere care m-a cuprins la auzul acestei comparaţii, am să vă amintesc că una dintre ideile fundamentale ale mişcării New Age este „noua rasă superioară" care urmează a se naşte în locul celor slabi (aici sunt vizate în special populaţiile lumii a treia), după ce mulţi şi multe se vor distruge în acest scop nobil (apropo de justificarea răului prin denaturarea Scripturilor). De altfel, una dintre cele mai titrate promotoare ale mişcării New Age s-a căutat prin creieri şi a produs un adevărat strigăt de luptă: „...locuitori ai lumii, aveţi de ales – ori acceptaţi de bună voie noua religie, ori muriţi de bună voie şi nesiliţi de nimeni". (Parcă Hitler a

scris ceva asemănător: „...am dreptul de a extermina milioane de indivizi ai raselor inferioare...") Iar Albert Pike, mason celebru, a scris cu mânuţa lui că e drept şi chiar recomandat să fie sacrificaţi, la propriu, unii oameni în folosul altora, care se cred buricul înţelepciunii (vezi Biblia şi ce zice ea în chestiunea asta). Başca, alde Weishaupt a declarat a priori drept nedemn de a fi mason orice individ care n-are inima să curme o viaţă. De fapt, ce să ne mai încurcăm cu Masoneria, adoratoarea Marelui Arhitect al Universului, Lucifer, care, zic ei, e tot una cu Dumnezeu? În contrapondere, culegerea aceea de „istorioare pentru proşti" care se cheamă Biblie zice: „...dar vine ceasul când cel care vă va ucide va crede că aduce închinare lui Dumnezeu" (Ioan, 16:2).

Răul nu e nou, şi asta a favorizat impresia de „înrădăcinat", „arhicunoscut", deci arhiacceptat. Traducerea lui nea Corni, de pildă, a fost realizată în deceniul al doilea al acestui secol şi a fost impusă de *Societatea biblică britanică*, ce se ocupa cu furnizarea ei în orice colţ al lumii, în perioada interbelică. Azi, Biblia britanică este folosită masiv în toată lumea, nu doar denaturând sensul Scripturilor, dar dând şi un periculos înţeles ideii de ecumenism. De ea se leagă şi un alt nume trist, Tudor Popescu (nu Cristian!), tudorismul făcând furori pe la începutul secolului şi nefiind chiar îngropat nici acum.

Nu ştiu câtă îndreptăţire am, dar după părerea mea (şi nu numai a mea), o mare problemă a zilelor noastre este că spunem cu prea multă uşurinţă „Biblia zice", „Iisus zice", fără să fi citit de fapt ce zice Biblia, cea zis Iisus. Este o greşeală pe care am întâlnit-o frecvent şi în literatura SF a tinerei generaţii din România, mai precis în unele texte care propun o reinterpretare a unor subiecte biblice, un alt unghi de vedere, pornind însă de la „fapte biblice" false. Problema noastră este marele şi generosul spirit ecumenic atât de prost înţeles. (Şi Biserica Scientologică, bine împănată cu budism şi hinduism, se declară ecumenică, atât timp cât „oiţele" ei îi donează procente însemnate din averea lor; nu mai vorbesc de Biserica Creştină Universală, cea fondată de un inspector de poştă din Franţa...) Problema noastră este propriul nostru număr de circumvoluţiuni. Propriul nostru orgoliu. Cel puţin, aşa cred eu, până la proba contrarie.

Deja încep să văd într-o nouă lumină celebra maximă conform căreia următorul secol ori va fi religios, ori nu va fi deloc. Ca şi explicaţia dată de Soljeniţân pentru zecile de milioane de crime comise în numele comunismului: „Oamenii l-au uitat pe Dumnezeu".

Privind în urmă, îmi dau seama că m-a cam luat valul, şi nu pot decât să vă mulţumesc dacă aţi ajuns cu cititul până aici, mai ales că multe legături directe cu SF-ul nu prea are textul meu... Vă asigur de tot respectul meu

Pentru conformitate,

Ona Frantz

P.S. Insist pe ideea că nu mi-am propus o apologie a religiei în antiteză cu ştiinţa, pentru simplul motiv că eu, una, nu le văd în antiteză. Şi să ştiţi că tot aştept cu încredere ziua în care nu voi mai putea cumpăra hârtie igienică fără ca cineva sau ceva să-mi verifice/scaneze cartela sau cipul.

DICȚIONAR SINTETIC DE LITERATURA SF

„Anticipația": titlul sub care și-a reluat apariția, în mai 1990 „Colecția de povestiri științifico-fantastice", stopată în mod arbitrar în 1974 la numărul 466. Pentru a marca această continuitate, noua serie a debutat cu nr. 467. Conducerea efectivă a revistei este asigurată de Ioan ALBESCU și Viorica PODINĂ. Ilustrații de Walter RIESS, Emil BOGOS, Valentin TĂNASE, Marius GHERGU ș.a.

ANTIM, Val (România): „Albastru și portocaliu într-o lumină argintie, Clementina" (1990).

ANTIN, Mihu: pseudonimul lui Mihai CONSTANTIN (România; n. 13.04.1947 București): „Restul n-a fost tăcere" (1968); „Întoarcerea lui King Kong" (1971); „Dialog necunoscut" (1972); „Labirintul timpului" (1973); „Un oltean în Lună" (1974); „Alt dialog necunoscut".

ANTOCI, Marin V. (România; n. 1956 com. Ștefănești/Botoșani): membru al grupului de copii care au compus, în colectiv, povestirea „Vasul ce plutea pe mare" (1970).

ANTOHI, Sorin (România; n. 20.08. 1957): licențiat (1984) al facultății de filologie din Iași – secția engleză/franceză, cu teza „Characters of Apocalypse in American Literature"; profesor și critic literar. **Eseul (SF):** „Utopia: Discurs asupra obiectului".

ANTOHI, Victor (România): „Flecarul" (1991).

ANTOINE, Vincent (Franța; n. 1969): „Futur C.V. ... No Future" (1986).

„Antologia brasileira do ficão-cientifica": volum editat în Brazilia, în 1961; include texte de autori locali.

ANTON, Émile (Franța): „On se bat sur la Lune".

ANTON, Ludwig (Germania; n. 1872 – m. ?): „Brücken über den Weltraum" (1922); „Die japanische Pest" (1922); „Der Man im Schatten" (1926).

ANTON, Robert (Franța): „Avant le premier jour" (1960).

ANTONESCU, Răzvan (România): „Și zeii se supun destinului..." (1993).

ANTONI, A. & JACOBSON, A. (Franța): **Studiul:** „Des Anticipations de Jules Verne aux réalisations d'aujoud'hui" (1930).

ANTONOV, G. (Rusia): „Ortis – Desyatnaya planeta" (1978).

ANVIL, Christopher: pseudonimul lui Harry C. CROSBY (S.U.A.). Debut în 1952 cu povestirea „Cinderella, Inc." publicată în revista „Imagination". **Alte scrieri:** „The Prisonier" (1956); „Pandora's Planet" (1956); „Mind Partners" (1960); „The Day the Machines Stopped" (1964);

„Sabotage“ (1966); „Warlord’s World“ (1975); „The Steel, the Mist and the Blazing Sun“ (1980).

APPEL, Benjamin (S.U.A.; n. 1907 – m. 1977): „The Fun House“ (1959) = „The Death Master“ (1974). **Studiul**: „The Fantastic Mirror: Science Fiction Across the Ages“ (1969).

APPIANI, Virginio (Italia): „I segreti della morta“ (1902).

APPLETON, Victor (S.U.A.): pseudonim reprezentându-i pe mai mulţi autori care au participat la elaborarea **seriei „Tom Swift“**; dintre aceştia pot fi amintiţi Howard R. GARIS, Harriet ADAMS şi alţii. Din titlurile acestei serii (care a debutat în anul 1910 !!!) merită reţinute: „Tom Swift and His Motor-Cycle“ (1910); „Tom Swift and His Electric Rifle“ (1911); „Tom Swift and His Giant Cannon“ (1913); „Tom Swift and His Flying Lab“ (1954); „Tom Swift and His Repelatron Skyway“ (1963); „Tom Swift: The Black Dragon“ (1991).

APOLLINAIRE, Guillaume: pseudonimul lui Wilhem Apollinaris de KOSTROWITZKY (Franţa; n. 28.08.1880 Roma – m. 9.11.1918 Paris): poet, prozator, dramaturg şi critic de artă, adept al modernismului; combatant în Primul R.M. **Scrieri (SF)**: „Le surmâle“ (1905); „Le toucher à distance“ (1910) („Pipăitul la distanţă“); „Le guide“; „Le cigare romanesque“; „La lepre“; „Cox-City“; „Un beau film“. **Culegere**: „L’Amphion faux messie au Histoires et aventures du baron d’Ormessan“. **Colaborările** sale cu James ONIMUS au fost publicate sub pseudonimul comun Henri DESNAR. *Domeniul fantastic:* „La disparition d’Honoré Subrac“ („Dispariţia lui Honoré Subrac“); „Le matelot d’Amsterdam“ („Matelotul din Amsterdam“); „Le passant de Prague“; „La rose d’Hildesheim“. *Culegere:* „L’Hérésiarque et Cie.“ (1910).

„Apollo“: fanzin cu existenţă efemeră, editat în Belgia, în anii ‘70.

„APOLLO“: premiu literar acordat în Franţa de către un juriu format din 10 membri (3 autori, 3 editori şi 4 fani) celui mai bun roman SF (original sau tradus) publicat în cursul anului precedent. **Palmares:** 1972 – Roger ZELAZNY („The Isle of Dead“/“L’Ile des morts“); 1973 – John BRUNNER („Stand on Zanzibar“/“Tous a Zanzibar“); 1974 – Norman SPINRAD („The Iron Dream“/“Rêve de fer“); 1975 – Ian WATSON („The Embedding“/“L’Enchâssement“); 1976 – Robert SILVERBERG („Night wings“/“Les ailes de la nuit“); 1977 – Philippe CURVAL („Cette chere humanité“); 1978 – Frank HERBERT (Hellstrom’s Hive“/“La ruche de Hellstrom“); 1979 – Frederik POHL („Gateway“/“La Grande Porte“); 1980 – John VARLEY („Persistane of Vision“/“Persistane de la vision“); 1981 – Kathe WILHELM („Juniper Time“/“Le temps des génévriers“); 1982 – Scott BAKER („Symbiote’s Crown“/“L’Idiot roi“); 1983 – Michel JEURY („L’Orbe et la roue“); 1984 – Serge BRUSSOLO („Les semeurs d’abîmes“); 1985 – Gene WOLFE („The Citadel of the Autarch“/“La citadelle de l’Autarche“); 1986 – Greg BEAR („Blood Music“/“La musique de sang“); 1987 – Tim POWERS („Anubis Gate“/“Les voies d’Anubis“); 1988 – G.J. ARNAUD (seria „La Compagnie des Glaces“); 1990 – Joël HOUSSIN („Argentine“). După 1990, acest premiu nu a mai fost acordat.

APOSTOL, Dan (România): expert în probleme de O.Z.N.-logie, paleoastronautică, enigme etc. Împreună cu soţia sa, Rodica BRETIN, a publicat cele trei numere ale antologiei „Antares – F“ (1991-1992).

APOSTOLIDES, Alex (S.U.A.; n. 1923): „Sandy Had a Tiger“ (1958).

APRIL, Jean-Pierre (Canada/Quebec): „La machine a explorer la fiction“ (1984); „Berlin – Bangkok“ (1990). **Culegere**: „Télétotalite“ (1984).

ARABESKOV, Lev (Rusia): „Konkurs mistera Gonkinsa“ (1924).

ARAGONES, Edmundo Domingues (Mexic): („Arborele magic“).

ARAMATA, Hiroshi (Japonia): Ciclul (în 10 părţi) intitulat („Poveşti despre Oraşul Imperial“) (1987; premiul „Seiunshô“).

ARAMĂ, Horia (România; n. 4.11.1930 Iaşi): absolvent al Şcolii de literatură „Mihai Eminescu“; poet şi prozator. Debut în 1964 cu povestirea „Omul care are timp“ (revăzută ulterior în 1966 şi 1974). **Alte scrieri:** „Prietenul BIP“ (1964); „Femeia cosmică“ (1965; teatru); „Cazul lui Tric Laurenţiu“ (1966); „Focuri de artificii“ (1966); „Pălăria de pai“ (1966); „Moartea păsării săgeată“ (1966); „Eşecul“ (1966); „Pianul preparat al lui Electronicus“ (1966); „Titi şi furtuna solară“ (1966); „Lumile stau de vorbă“ (1966); „Spirala vie“ (1967); „Cosmonautul cel trist“ (1967); „Ciumatul“ (1967); „Cameleonul“ (1967); „Minciuna“ (1967); „Forma“ (1967); „Controversata problemă a lui zero“ (1967); „Nu în faţa oglinzii“ (1969); „Ţărmul interzis“ (1972); „Vânătorul“ (1972); „Linişte în eter“ (1972); „Un brad în cosmos“ (1974); „Memorie“ (1974); „Greşeli de tipar“ (1974); „Dorinţa“ (1974); „Peluza“ (1974); „Complotul“ (1974); „Reminiscenţă“ (1974); „Visul“ (1974); „Noua Cartagină“ (1974); „Vizitatorul“ (1974); „31 martie“ (1974); „Hoţul de buzunare“ (1974); „Plimbare în doi“ (1974); „Transmisia“ (1974); „Verde Aixa“ (1976); „Joc de societate“ (1976); „Cetatea Soarelui“ (1978); „Planeta urâtă“ (1978); „De la catedră“ (1983); „Înaltă dresură“ (1983); „Audienţă publică“ (1983); „Morbul“ (1983); „Probabilitate unu“ (1983); „Test“ (1984); „Planeta celor doi sori“ (1985); „Catacombele“ (1985); „Ora de lectură“ (1989); „Nici măcar o criză“ (1990); „Miracol“ (1990); „Sfera de aur“ (1991); „O lume de cuvinte“ (1992). **Culegeri**: „Moartea păsării-săgeată“ (1966); „Cosmonautul cel trist“ (1967); „Pălăria de pai“ (1974); „Dincolo de paradis“ (1983). **Studii**: „Colecţionarul de insule“ (1981); „Insulele fericite“ (1986); „O insulă pe cer“ (1991). *Domeniul fantastic:* „Dumnezeu umbla desculţ“ (1968); „Cititorii în ziduri“ (1975); „Cartea pe care nu am scris-o“ (1975); „Bazarul“ (1975); „După beţie“ (1975); „Incident în catedrală“ (1975); „Jocuri de apă“ (1975); „Cavalerul albastru“ (1975); „Castanietele negre“ (1975); „Pană de lumină la Escorial“ (1975); „Toaleta matinală a străzii“ (1975); „Scenă cu evantai“ (1975); „În zori, când au loc execuţiile“ (1975); „Autodafé“ (1975); „Sala de aşteptare“ (1975); „O legendă“ (1975); „Portolak“ (1975); „Pretext pastoral“ (1975). *Culegere:* „Jocuri de apă“ (1975).

ARAMĂ, Ion (România; n. 18.10.1936 Bucureşti): absolvent (1954) al Liceului de marină din Galaţi; ofiţer de marină; licenţiat al Facultăţii de limbă şi literatură română; prozator şi publicist. **Scrieri (SF)**: „Stăpânul oceanului“ (1971).

ARANGO, Angel (Cuba; n. 1926): **Culegeri:** „A donde van los cefalomos?“ (1964); „El planeta negro“ (1964); „Robotomaquia“ (1967); „El fin del caos llega quietamente“ (1971); „El arco iris del mono“ (1980); „Transparencia“ (1982); „Coyunctura“ (1984).

MIHAI-DAN PAVELESCU

Semnale publicistice

Până la revenirea, probabil din numărul viitor, a rubricii de carte semnată de Toma Ritner, vă propun câteva semnale de publicații despre care dorim să aibă viață cât mai lungă.

Revista *String* este, probabil, una dintre „veteranele" publicisticii SF românești de după 1990. Sub conducerea Mihaelei Muraru-Mândrea și cu un excelent colectiv redacțional (Liviu Radu, Robert David și Ana-Maria Negrilă), publicația se pare că și-a găsit direcția și formatul. Am în față ultimele două numere - 7 (noiembrie 1997) și 8 (trimestrul I 1998) -, ambele tematice. Primul este dedicat religiei și SF-ului, al doilea politicii și SF-ului. Cei interesați de achiziționare sau de colaborări se pot adresa la: C.S.P.S.F. - Editura Tornada, tel: 781.72.37, sau la redacție: B-dul Iuliu Maniu 11A, bl.D3, ap.74, sector 6, București.

Ficțiuni, literatura și artele imaginarului este o „publicație trimestrială editată de Omnibooks SRL, str. G. V. Popescu, nr.7, Satu Mare, 3900, tel: 061/715852, fax: 061/712293". Ajunsă la numărul 2, mi se pare cea mai ambițioasă încercare din spațiul science fiction românesc și aceasta nu numai pentru că cele două numere au împreună peste 300 de pagini (!!). Redactorul-șef, Horia Nicolą Ursu - diriguitor al colecției *Fahrenheit* a editurii *RAO* -, are mai multe nume sonore ca redactori asociați (Ionuț Bănuță, Voicu Bugariu, Radu Pavel Gheo, Liviu Radu și Laurențiu Turcu) și o paletă largă de preocupări.

News Letter SF este exact ceea ce arată titlul - un buletin (lunar) de informații, dar și de literatură science fiction, creat de cluburile (cenaclurile?) bucureștene Planetar SF, Star Trek, Solaris, Rătăcitorii și Altherna Terra SF. În mod vădit singura sursă de informare promptă despre evenimente din fandom (pe linia fostului *JSF*), buletinul a ajuns la numărul 5 (iunie 1998) și este realizat de un colectiv de redacție cuprinzând zece nume, dintre care le voi aminti pe primele trei: Bogdan-Tudor Bucheru, Claudiu Tufan și Traian Bădulescu. Adresa de contact este Claudiu Tufan, CP 77-141, sect.3, București, E-mail claudiu@hansi.dep-germ.pub.ro sau nlsf@usa.net.

Cele trei publicații amintite mai sus nu sunt, din păcate, difuzate pe plan național, ci doar pe bază de comenzi, abonamente etc. la redacții.

Cu totul altfel au stat lucrurile în privința ultimei reviste pe care v-o prezint: *Forum SF*, publicată de editura Forum, str. I. Câmpineanu, nr.20, cod 70709, București, tel/fax 312.67.31. Avându-l drept coordonator pe liderul celebrului *JSF*, Adrian Bănuță, revista beneficiază de distribuție națională, dar după primele trei numere a încetat (temporar) să mai apară, pregătind o schimbare a formatului.